

ŘÁD
EVANGELICKÉ CÍRKVE
METHODISTICKÉ
VÝROČNÍ KONFERENCE
V ČESKÉ A SLOVENSKÉ REPUBLICE

ČESKÁ VERZE
2015

Vydala Evangelická církev metodistická
Praha 2015

ISBN 978-80-7356-036-2

PŘEDMLUVA

Evangelická církev metodistická jako světová církev koná svá nejvyšší zasedání (Generální konference) jednou za čtyři roky. Prakticky na každém zasedání dochází k úpravám některých článků Řádu církve (Book of Discipline). V roce 2004 však došlo po několikaletých diskusích a jednáních k přijetí znění Řádu, který se v podstatných změnách dotýká i práce církve v našich podmínkách. Připravovali jsme se na to několik let. V roce 2003 jsme předložili členům církve verzi, která se po námitkách a diskusích v Evropě dostala na program jednání Centrální konference Německo i Centrální konference pro střední a jižní Evropu.

Výroční konference ECM v ČR a SR, která zasedala ve dnech 25. - 28. 5. 2006 v Plzni, přijala nové znění Řádu církve. Jde v zásadě o překlad a drobné úpravy textu Řádu, který přijala naše Centrální konference v roce 2005 v Bernu.

Vydáváme Řád církve poprvé vcelku také spolu s ústavou, základy nauky a sociálními zásadami. Doufáme, že to pomůže členům církve, aby si udělali celkový obrázek.

Centrální konference rozhodla, že převezme z Book of Discipline i strukturu řádu. Vzhledem k tomu, že v Book of Discipline je mnoho článků, které se týkají práce ECM (UMC) v USA, vypouštíme v našem znění takové články a nenahrazujeme je. Tím dochází k tomu, že jsou některé články volné nebo neuvedené. Není to chyba. Jde například o články 206 – 213 (odstavce II., III. a IV.), 222 - 224, 237, 238, 241, 257 a 258, 262 - 266 (odstavce IX. a X.), 317, 322 - 323, 405, 428.

Zároveň je to pomocí pro kteréhokoli člena církve, pokud by chtěl vznést námitku ke znění některého článku nebo podat ke Generální konferenci petici. Nemusí pracně hledat anglický ekvivalent a porovnávat číslování odstavců a článků.

Na znění řádu se ovšem ještě dále pracuje. Očekáváme, že Centrální konference v roce 2009 přinese změny do článků, které se týkají konferencí. V našich podmínkách jsme již využili práva o uspořádání oblastí a přijali jsme některá ustanovení. Jde především o odstavec X., článek 690 o oblastní konferenci.

Věříme, že nám nový Řád dá nové možnosti a nově budeme promýšlet struktury i možnosti naší práce.

*Josef Červeňák, superintendent ECM
Praha, září 2006*

V novém vydání Řádu jsou doplněny změny a úpravy, které byly přijaty naší Výroční konferencí od prvního vydání v roce 2006.

Jedná se o Kapitulu 4. Konference, články 501 - 669, včetně doplnění článku 658, které schválila Výroční konference 2009 a o úpravy článků, které přijaly následující Výroční konference 2011 a 2014. Řád je také doplněn o změny v několika článcích Ústavy, které byly v posledních letech přijaty.

*Petr Procházka, superintendent ECM
Praha, březen 2015*

PŘEHLED JEDNOTLIVÝCH ČÁSTÍ:

- I. ÚSTAVA
- II. ZÁKLADY NAUKY A NÁŠ TEOLOGICKÝ ÚKOL
- III. SLUŽBA VŠECH KŘESŤANŮ
- IV. SOCIÁLNÍ ZÁSADY A SOCIÁLNÍ VYZNÁNÍ
- V. ORGANIZACE A SPRÁVA CÍRKVE
- VI. DISCIPLINÁRNÍ A SMÍRČÍ ŘÁD

Část I

ÚSTAVA

ÚVOD

- 1 Církev je společenstvím všech, kdo opravdově věří v Ježíše Krista, svého Pána. Je společenstvím mužů a žen, vykoupených a poslaných zvěstovat evangelium, v němž se káže Boží slovo a řádně vysluhují svátosti podle Kristova ustanovení. Pod vedením Ducha svatého slouží církev k oslavě Boha, vzdělávání věřících a spasení světa.
- 2 Církev Ježíše Krista žije ve světě a pro svět. Její velká roztržitost je překážkou při její službě.
- 3 V pokání za roztržitost křesťanské církve a ve vděčnosti za možnost sjednocení, která jim byla dána, se obrací modlitby a snahy Evangelické církve metodistické a církví z jejichž spojení vznikla, Metodistické církve a Evangelického společenství¹ v poslušnosti Boží, aby jeho lid byl jedno.
- 4 Proto přijímá Evangelická církev metodistická následující upravenou Ústavu.

1) VŠEOBECNÁ USTANOVENÍ

Čl. 1 Prohlášení o spojení

Evangelické společenství a Metodistická církev se spojily v jednu církev. Takto vzniklá Evangelická církev metodistická je nástupkyní obou sjednocených církví.

Čl. 2 Jméno

Jméno církve je The United Methodist Church. Do neanglických jazyků může být volně přeloženo se souhlasem Generální konference².

Čl. 3 Články víry a Vyznání víry

Články víry Metodistické církve a Vyznání víry Evangelického společenství zůstanou zachovány.

¹ „Methodistenkirche“ bylo německé jméno pro „The Methodist Church“, a „Evangelische Gemeinschaft“ bylo německé jméno pro „Evangelical United Brethren Church“

² V němčině se používá Evangelisch-methodistische Kirche. V češtině Evangelická církev metodistická. Ve slovenštině Evanjelická cirkev metodistická.

Čl. 4 Univerzalita církve

Evangelická církev metodistická je součástí všeobecné církve, která je v Kristu jedním tělem. Proto se může každý, bez ohledu na rasu, barvu pleti, národnostní původ a ekonomické postavení, účastnit života církve a být přijat podle Řádu církve do některého sboru. Žádná konference nebo organizační jednotka církve nesmí být zřizována tak, aby jednotlivci nebo skupina byli vyloučeni z důvodů rasy, barvy pleti, národnostního původu nebo ekonomického postavení.

Čl. 5 Rovnost ras

Evangelická církev metodistická uznává cenu každého jednotlivce jako dítěte Božího a zavazuje se ke službě uzdravení a dokonalosti všem lidem. Evangelická církev metodistická ví, jaký ničivý vliv pro její jednotu měl v dějinách hříchu rasismu. Rasismus je stále ještě důvodem bolestných rozdělení a utlačení. Evangelická církev metodistická odmítá rasismus ve všech oblastech svého života a v celé společnosti a usiluje o jeho odstranění jak v jeho instituční, tak i osobní podobě. Evangelická církev metodistická spolupracuje s ostatními, aby byly odstraněny takové případy, které by ohrožovaly rovnost ras ve všech dobách a na všech místech.

Čl. 6 Ekumenické vztahy

Jako součást všeobecné církve věří Evangelická církev metodistická, že Pán církve volá všechny křesťany k jednotě. Proto se bude modlit a bude usilovat o jednotu na všech rovinách církevního života: na světové rovině vztahy k jiným metodistickým církvím, k sjednoceným církvím, které jsou připojené k Metodistické církvi nebo k Evangelickému společenství, v pracovních společenstvích a radách křesťanských církví, snahami o sjednocení s církvemi metodistické tradice a jiných tradic.

Čl. 7 Majetek

Majetková práva Evangelického společenství a Metodistické církve budou po spojení vykonávána podle Řádu církve. Z plánu spojení nelze odvodit závazek nějakého sboru nebo jiného subjektu dřívějšího Evangelického společenství nebo Metodistické církve na zcizení nebo změnu vlastnických a jiných majetkových práv existujících v době spojení.

2) ORGANIZACE

2.1 - Konference

Čl. 8

Pro celou církev existuje jedna Generální konference s dále stanovenými právy a povinnostmi.

Čl. 9

Pro církve ve Spojených státech amerických existují Jurisdikční konference s dále stanovenými právy a povinnostmi.

Rozdělení do Jurisdikčních a Centrálních konferencí se smí provést jenom podle zeměpisných a regionálních hledisek.

Čl. 10

Pro církve mimo Spojené státy americké existují Centrální konference a kde je třeba Provizorní centrální konference s dále stanovenými právy a povinnostmi.

Čl. 11

Základními tělesy církve jsou Výroční konference a kde je třeba Provizorní výroční konference s dále stanovenými právy a povinnostmi.

Čl. 12

Pro každý sbor nebo každou farnost existuje Farní konference s dále stanovenými právy a povinnostmi.

2.2 - Generální konference

Čl. 13

- 1 Generální konferenci tvoří nejméně 600 a nejvíce 1000 delegátů, z poloviny kazatelů a laiků zvolených na Výročních konferencích. Ve smyslu tohoto článku platí Misijní konference jako Výroční konference.
- 2 Delegáty volí jednotlivé Výroční konference. Kromě toho mohou být zvoleni delegáti autonomních metodistických církví, pokud Generální konference s těmito církvemi uzavřela smluvní dohody, podle nichž jsou vzájemně vysílání delegáti na nejvyšší zákonodárné konference s plnými právy.
- 3 Pro metodistickou církev ve Velké Británii, mateřskou církev metodismu,

se stanovuje vzájemné vyslání čtyř delegátů, dvou kazatelů a dvou laiků, a jejich přijetí s plnými právy.

Čl. 14

- 1 Generální konference se schází jednou za čtyři roky v dobu a na místě, kterou určí sama nebo jí pověřené výbory.
- 2 Mimořádné zasedání Generální konference má všechna práva Generální konference. Může ji svolat Rada biskupů nebo Generální konference sama. Doba a místo jsou stanoveny ve svolání. Takovou mimořádnou Generální konferenci tvoří delegáti předcházející Generální konference nebo jejich právoplatní nástupci. Výroční konference nebo Misijní konference však může provést novou volbu delegátů. Účel mimořádného zasedání musí být udán při svolání. Mohou být projednávány jen takové záležitosti, které souvisejí s účelem udaným při svolání. Se souhlasem dvoutřetinové většiny mohou být dány na pořad jednání i jiné záležitosti.

Čl. 15

- 1 Generální konference stanoví klíč, podle kterého jsou Výroční konference, Provizorní výroční konference a Misijní konference zastoupeny na Generální konferenci, na Jurisdikčních konferencích a na Centrálních konferencích.
- 2 Tento klíč se vypočte pro každou Výroční konferenci nebo Misijní konferenci podle počtu jejich duchovenských členů a počtu členů v obvodu těchto konferencí.
- 3 Každá Výroční konference, Provizorní výroční konference nebo Misijní konference má právo vyslat alespoň jednoho kazatele a jednoho laického delegáta na Generální konferenci a také na Jurisdikční nebo Centrální konferenci.

Čl. 16

Generální konference má zákonodárnou moc ve všech vysloveně celocírkevních záležitostech. Při vykonávání této pravomoci je odpovědná za:

- 1 stanovení práv a povinností církevního členství, které nesmí být v žádném případě závislé na rase nebo na společenském postavení;
- 2 stanovení práv a povinností ordinovaných starších, diaconů, lokálních kazatelů, laických kazatelů a diakonek;
- 3 stanovení práv a povinností Výročních konferencí, Provizorních výročních konferencí, Misijních konferencí a Misíí, Centrálních, Oblastních a Farních konferencí a sborových shromáždění;

- 4 organizování, podpora a vedení díla církve mimo Spojené státy americké;
- 5 stanovení práv a povinností biskupského úřadu, řádu pro zaopatření biskupů a jednotné úpravy pro jejich odpočinek, jakož i nařízení pro případné propuštění biskupa pro neschopnost nebo neúnosnost;
- 6 vydávání zpěvníků a liturgických řádů při zachování omezujících ustanovení článku 17;
- 7 vytvoření církevního právního řádu a odpovídajícího procesního řádu, pokud nejsou v dalším stanovena žádná omezení;
- 8 založení a vedení celocírkevních podniků a vytvoření rad pro jejich podporu a správu;
- 9 získávání a přidělování prostředků, potřebných pro pokračování v církevní práci;
- 10 stanovení jednotných postupů při volbě biskupů na Jurisdikčních konferencích a stanovení počtu biskupů, kteří mají být voleni na Centrálních konferencích;
- 11 určení jejích předsedů z řad biskupů prostřednictvím výboru; pro zahajovací shromáždění vybere Rada biskupů předsedu sama;
- 12 změnu počtu a hranic Jurisdikčních konferencí za souhlasu většiny Výročních konferencí všech Jurisdikčních konferencí, kterých se to týká;
- 13 vytvoření takových zařízení, která jsou pro celocírkevní práci nutná;
- 14 zajištění práva na členství ve všech radách, zařízeních a programech Evangelické církve metodistické bez ohledu na rasu nebo společenské postavení;
- 15 povolení pro Výroční konference, užívání struktur podle jejich zvláštního pověření tak, aby tím nepoškozovaly jiné přikázané struktury;
- 16 ostatní nutná zákonná opatření při zachování těch omezení, která jsou předepsána Ústavou církve.

2.3 - Omezující nařízení

Čl. 17

Generální konference nesmí naše Články víry zrušit, změnit nebo nahradit jinými, ani stanovit jiné normy nauky, které by nebyly v souladu s našimi současnými uznanými normami nauky.

Čl. 18

Generální konference nesmí naše Vyznání víry zrušit, změnit nebo nahradit jiným.

Čl. 19

Generální konference nesmí změnit ustanovení o řízení církve ve smyslu odstranění biskupského úřadu nebo zrušení biskupského dozoru.

Čl. 20

Generální konference nesmí zrušit právo kazatelů³ na právní řízení před výborem a právo odvolat se proti jeho rozsudku. Stejně tak nesmí upřít členům církve právo na řízení před sborem nebo výborem a právo odvolat se proti jeho rozhodnutí.

Čl. 21

Generální konference nesmí změnit ani odvolat Všeobecná pravidla⁴.

Čl. 22

Generální konference nesmí použít čistý výtěžek církevních nakladatelství, knihkupectví a „Chartered Fund“ jinak než k zaopatření kazatelů, kteří jsou na odpočinku a neschopni služby, jejich žen, vdov a dětí jakož i jiných oprávněných příjemců zaopatření.

2.4 - Jurisdikční konference

Čl. 23

Počet zástupců Výročních konferencí a Misijních konferencí v Jurisdikčních konferencích určí Generální konference jednotně. Ve smyslu tohoto článku platí Misijní konference za Výroční konference.

Čl. 24

Všechny Jurisdikční konference mají stejné postavení a stejné kompetence v mezích stanovených Ústavou církve. Klíč pro zastoupení Výročních konferencí a Misijních konferencí v Generální konferenci je pro všechny Jurisdikční konference stejný.

3 *Duchovní jsou v Německu a Rakousku označeni jako Pastor/Pastorin. V německy mluvícím Švýcarsku jako Pfarrer/Pfarrerin. V Řádu církve v němčině je použit pojem „pastorale Mitglieder“*

4 *Původní text Johna Wesleye byl naposledy změněn v r. 1808.*

Čl. 25

Generální konference určí způsob zastoupení v Jurisdikčních konferencích. Jurisdikční konference tvoří stejný počet duchovenských a laických delegátů, volených na Výročních konferencích, Provizorních výročních konferencích a Misijních konferencích.

Čl. 26

Všechny Jurisdikční konference se scházejí ve stejnou dobu. Tuto dobu stanoví Rada biskupů nebo jím pověřený výbor. Všechny Jurisdikční konference se scházejí ve stejnou dobu a na místě, které vybere příslušný jurisdikční výbor ustanovený Radou biskupů, pokud nebyl zvolen na předcházející Jurisdikční konferenci.

Čl. 27

Jurisdikční konference mají tato práva a povinnosti, k nimž může Generální konference připojit další:

1. podporovat evangelizační, výchovné, misijní a dobročinné aktivity církve a starat se o jiné úkoly a projekty v rámci svých hranic;
2. volit biskupy a spolupracovat v souladu s ustanoveními Generální konference na plánech pro jejich zaopatření;
3. ustavit jurisdikční rady k podpoře celocírkevních rad, kde se to jeví jako potřebné, a podle ustanovení Generální konference volit své zástupce do celocírkevních rad;
4. určit hranice svých Výročních konferencí. Bez souhlasu Generální konference nemá existovat žádná Výroční konference s méně než 50 duchovenskými členy v plnoprávném spojení. Toto ustanovení se během prvních tří čtyřletí po spojení nevztahuje na Výroční konference dřívějšího Evangelického společenství;
5. vytvářet směrnice pro správu práce církve v rámci jurisdikce, kromě zplnomocnění, která jsou nebo budou dána Generální konferencí;
6. jmenovat odvolací výbor, který rozhodne o odvolání kazatele této jurisdikce proti rozhodnutí kárného výboru.

2.5 - Centrální konference

Čl. 28

Pro církve mimo Spojené státy americké existují Centrální konference s povinnostmi, právy a výsadami, které jsou dále stanoveny. Jejich počet a hranice stanoví Slučovací konference; o pozdějších změnách rozhoduje Generální konference. Centrální konference mají následující povinnosti, práva a výsady.

Čl. 29

Centrální konference mají stejný počet duchovenských a laických delegátů. Počet určuje klíč stanovený Generální konferencí

Čl. 30

Centrální konference zasedají do jednoho roku po zasedání Generální konference. Dobu a místo určují buď předcházející Centrální konference, jimi ustanovené výbory nebo Generální konference. Dobu a místo prvního zasedání po Slučovací konferenci určí biskupové příslušných Centrálních konferencí, pokud Generální konference nerozhodne jinak.

Čl. 31

Centrální konference mají následující práva a povinnosti, k nimž může Generální konference připojit další:

- 1 podporovat evangelizační, výchovné, misijní a sociální snahy a zařízení církve ve své oblasti;
- 2 volit biskupy podle počtu, který je určen klíčem stanoveným Generální konferencí, a podílet se na jejich zaopatření podle směrnic Generální konference;
- 3 ustanovit potřebné rady Centrální konference a zvolit odpovědné funkcionáře;
- 4 stanovit hranice Výročních konferencí na svém území;
- 5 přijmout řády a prováděcí nařízení pro vedení a správu celého díla v rámci svých hranic, včetně takových změn a adaptací Řádu církve, přijatého Generální konferencí, které si vyžadují poměry na jejich území při respektování práv, jež náleží jenom Generální konferenci;
- 6 vytvořit právní radu k rozhodování o právních otázkách, jež vyplynou z řádů, prováděcích nařízení a změn nebo adaptací a doplňků Řádu církve, přijatých příslušnou Centrální konferencí;

- 7 vytvořit odvolací výbor jako odvolací instanci kazatele příslušné Centrální konference proti rozhodnutí vyšetřovacího výboru.

2.6 - Výroční konference

Čl. 32

Výroční konferenci tvoří duchovenští členové podle definice Generální konference a laičtí členové. K duchovenským členům patří diakoni/diakonky a starší, kazatelé a kazatelky ve vztahu na zkoušku, mimořádní členové a lokální kazatelé/kazatelky. K laickým členům patří laičtí členové zvolení farními konferencemi, konferenční vedoucí laiků, oblastní konferenční vedoucí laiků, konferenční sekretář/sekretářka pro světovou misii (pokud se jedná o laika), vedoucí laických služeb, konferenční vedoucí Sesterské služby, konferenční vedoucí Služby mužů, vedoucí konferenční organizace mladých dospělých, konferenční vedoucí mládeže, vedoucí konferenční organizace pro studující, jedna mladá osoba mezi 12 a 17 lety, jedna mladá osoba mezi 18 a 30 lety z každé oblasti, kteří jsou zvoleni podle počtu určeného Výroční konferencí. Každá farnost, která má více než jednoho kazatele, má nárok na tolik laických členů, kolik má duchovenských členů. Laičtí členové musí být dva roky před svým zvolením členy Evangelické církve metodistické a nejméně čtyři roky před svou volbou v církvi aktivně spolupracovat. Je-li počet laických členů Výroční konference nižší než počet duchovenských členů, má Výroční konference podle vlastního uvážení přijmout pravidla pro volbu dodatečných laických delegátů, aby bylo dosaženo rovnosti. Výroční konference na území Centrálních konferencí mohou upustit od požadavku čtyřleté aktivní spolupráce a dvouletého členství mladých lidí mladších 30 let. Tito mladí lidé však musí být v době své volby vyznávajícími členy Evangelické církve metodistické a v církvi aktivně spolupracovat.

Čl. 33

Výroční konference je základním tělesem církve. Má právo hlasovat o všech změnách Ústavy církve, volit duchovenské a laické členy na Generální konferenci, Jurisdikční nebo Centrální konferenci, rozhodovat o všech otázkách charakteru, konferenčního vztahu kazatelů a jejich ordinaci a o jiných otázkách, které podle Ústavy církve nespadají do výlučné kompetence Generální konference. Laičtí členové nehlasují o záležitostech ordinace, charakteru a konferenčního vztahu kazatelů. Výjimkou jsou laičtí členové v konferenčním výboru pro kazatelský úřad. Ti směji spolu rozhodovat s duchovenskými členy o záležitostech ordinace, charakteru a konferenčního vztahu kazatelů. Další výjimkou jsou laičtí členové výborů pro kazatelský úřad Oblastní konference. Jsou plnoprávními členy oblastních výborů pro kazatelský úřad s hlasovacím právem. Výroční

konference vykonává všechna práva a povinnosti, které stanoví Generální konference v rámci Ústavy církve.

Čl. 34

Výroční konference volí duchovenské a laické členy na Generální konferenci, Jurisdikční nebo Centrální konferenci podle čl. 35 a 36. Na Generální konferenci je volen potřebný počet členů podle stanoveného klíče. Ti jsou zároveň členy na Jurisdikční nebo Centrální konferenci. Dále volí tolik členů, až je dosažen stanovený počet na Jurisdikční nebo Centrální konferenci. Tito členové zvolení na Jurisdikční nebo Centrální konferenci jsou podle pořadí jejich zvolení náhradníky členů na Generální konferenci. Výroční konference volí dále náhradníky členů na Jurisdikční nebo Centrální konferenci v počtu, který sama určí. V případě, že pro Generální konferenci není dostatek náhradníků duchovenských členů, mohou být na Generální konferenci vysláni náhradníci duchovenských členů pro Jurisdikční nebo Centrální konferenci.

Čl. 35

Duchovenské členy na Generální konferenci a na Jurisdikční nebo Centrální konferenci volí kazatelé v plnoprávném spojení s Výroční konferencí nebo Provizorní výroční konferencí. V den volby musí být nejméně čtyři roky kazateli spojené církve. Toto plnoprávné členství v konferenci, která je zvolila, musí být platné i v době zasedání Generální konference a Jurisdikční nebo Centrální konference.

Čl. 36

Laické členy na Generální konferenci a na Jurisdikční nebo Centrální konferenci volí laičtí členové Výroční nebo Provizorní výroční konference bez ohledu na jejich stáří. Musí být nejméně dva roky před volbou členy Evangelické církve metodistické a nejméně čtyři roky před volbou aktivně spolupracovat v této církvi. V době zasedání Generální konference a Jurisdikční nebo Centrální konference musí být členy své Výroční konference.

2.7 - Hranice konferencí

Čl. 37

(Týká se hranic Jurisdikčních konferencí ve Spojených státech amerických.)

Čl. 38

Církev mimo Spojené státy americké lze organizovat v Centrálních konferencích, jejichž počet a hranice jsou stanoveny Spojovací konferencí. Pro pozdější změny počtu a hranic je kompetentní Generální konference.

Čl. 39

Změny počtu, jména a hranic Jurisdikčních konferencí může provést Generální konference se souhlasem většiny Výročních konferencí každé Jurisdikční konference, které se to týká.

Čl. 40

Počty, jména a hranice Výročních konferencí ve Spojených státech amerických určují Jurisdikční konference a mimo Spojené státy americké Centrální konference podle jim daných kompetencí. Přitom pravomoc Jurisdikčních a Centrálních konferencí není omezena pravomocí kolegia biskupů stanovit plán biskupské supervize.

Čl. 41

- 1 Místní sbor může být převeden z jedné Výroční konference do druhé, v jejichž hranicích se nachází, se souhlasem dvoutřetinové většiny přítomných a hlasujících členů: Farní konference, Farního shromáždění a obou příslušných Výročních konferencí. Výsledek voleb písemně oznámí zapisovatel jmenovaných konferencí nebo shromáždění odpovědným biskupům příslušných Výročních konferencí. Převedení získává platnost ihned po oznámení potřebné většiny.
- 2 Hlasování o převodu se uskuteční na každé Výroční konferenci v prvním zasedání poté, co byl návrh předložen.
- 3 Převody dohodnuté podle těchto ustanovení nepodléhají žádným omezením jinými články Ústavy církve o změnách konferenčních hranic.

2.8 - Oblastní konference**Čl. 42**

Ve Výroční konferenci mohou být vytvořeny Oblastní konference podle ustanovení Generální konference.

2.9 - Farní konference**Čl. 43**

V každé farnosti má být vytvořena Farní konference podle ustanovení Generální konference.

Čl. 44

Pokud Generální konference neurčí jinak, jsou funkcionáři sboru nebo farnosti voleni na Farní konferenci, nebo pokud ta tak rozhodne, na příslušných

sborových shromážděních. Přitom je třeba dbát na zvláštní ustanovení existující pro jednotlivé sbory a na zákony země.

3) BISKUPSKÝ ÚŘAD

Čl. 45

Ve spojené církvi existuje v pokračování a sjednocení biskupského úřadu obou spojujících se církví jeden biskupský úřad s právy a povinnostmi zakotvenými v této Ústavě.

Čl. 46

Biskupové jsou voleni na příslušných Jurisdikčních a Centrálních konferencích a obvyklým způsobem slavnostně uvedeni do svého úřadu. Dobu a místo uvedení v úřad biskupů Jurisdikčních konferencí určuje Generální konference, biskupů Centrálních konferencí tato konference.

Čl. 47

Biskupové a biskupky Evangelické církve metodistické tvoří Radu biskupů. Rada se schází nejméně jednou za rok. Jejím úkolem je všeobecný dohled a starost o časné a duchovní záležitosti celé církve. Dále má uskutečňovat rozhodnutí přijatá na Generální konferenci v souladu s tímto plánem sjednocení.

Čl. 48

Biskupové každé Jurisdikční a Centrální konference tvoří kolegium biskupů. To určí plán pro biskupský dohled nad Výročními konferencemi, Misijskými konferencemi a Misiemi v jejich obvodech.

Čl. 49

1 Biskupové mají právo na sídlo a dohled v Jurisdikční nebo Centrální konferenci, která je zvolila nebo kam byli převedeni. Biskupové mohou být převedeni z jedné jurisdikce do druhé za následujících podmínek:

Jurisdikce, do níž je biskup převeden, může převést jednoho ze svých biskupů do jiné jurisdikce, takže se počet převedených biskupů vyrovná.

Převod se může uskutečnit jen se souhlasem dotyčných osob. Převod se může uskutečnit nejdříve ve čtyřletí následujícím po volbě biskupa/biskupky.

Všechny převody vyžadují souhlas většiny přítomných a hlasujících členů výboru pro biskupský úřad příslušných Jurisdikčních konferencí.

Po převedení se biskup stává členem biskupského kolegia Jurisdikční konference, kam byl převeden, a podléhá jejím sídelním podmínkám.

- 2 Rada biskupů může biskupa na čas delegovat do jiné jurisdikce, aby tam vykonával řídicí nebo jiné úkoly, když o to požádá většina biskupů této jurisdikce.
- 3 Když v některé Jurisdikční nebo Centrální konferenci nastane smrtí nebo služební neschopností biskupa nebo z jiných důvodů situace nouze, může jí Rada biskupů se souhlasem většiny biskupů přidělit biskupa z jiné Jurisdikční nebo Centrální konference.

Čl. 50

- 1 Biskupové Evangelického společenství a Metodistické církve, kteří jsou v době spojení v aktivní službě nebo na odpočinku, jsou biskupy Evangelické církve metodistické.
- 2 Biskupové Metodistické církve zvoleni na Jurisdikčních konferencích, biskupové Evangelického společenství, kteří jsou v době spojení v aktivní službě, a biskupové, kteří jsou voleni na Jurisdikčních konferencích Evangelické církve metodistické, jsou voleni na doživotí. Pro Centrální konference platí vlastní ustanovení.
- 3 Jurisdikční konference si zvolí stálý výbor pro biskupský úřad. Tvoří jej jeden duchovenský a jeden laický člen z každé Výroční konference, které navrhne delegace příslušné Výroční konference. Výbor zkoumá práci biskupů a podává zprávu Jurisdikční konferenci podle jejich ustanovení. Dále doporučí, do které oblasti mají být biskupové přiděleni. Konečné rozhodnutí o tom má Jurisdikční konference.

Čl. 51

- 1 Biskup, který předsedá Výroční konferenci, Centrální nebo Jurisdikční konferenci, rozhoduje všechny právní otázky, které mu jsou v takovém řádném zasedání předloženy. Tyto otázky je třeba předložit písemně a rozhodnutí je třeba zapsat do protokolu konference.
- 2 Toto biskupovo rozhodnutí platí pouze v příslušném případě a stane se všeobecně platným, až když je potvrdí Soudní dvůr⁵. Každý biskup předloží Soudnímu dvoru jednou ročně písemný seznam všech svých právních rozhodnutí. Ten je potvrdí, změní nebo zruší.

5 *Anglický pojem „judicial council“ je v němčině překládán jako „Rechtshof“, v češtině Soudní dvůr. Viz také čl. 31,6.*

Čl. 52

Biskupové různých Jurisdikčních a Centrálních konferencí předsedají na zasedáních svých konferencí.

Čl. 53

V každé Výroční konferenci má biskup jednoho nebo více superintendentů, kteří mu pomáhají při vedení Výroční konference. Jejich úkoly a služební dobu stanoví Generální konference.

Čl. 54

Biskupové po poradě se superintendenty přidělují kazatele na farnosti a mají práva a povinnosti, které jim Generální konference uloží.

4) PRÁVNÍ ŘÁD

Čl. 55

Bude zřízen Soudní dvůr. Generální konference určí počet jeho členů, funkční období, způsob volby a obsazování uvolněných míst a určuje kvalifikaci potřebnou pro tento úřad.

Čl. 56

Soudní dvůr má tyto kompetence:

- 1 zjišťuje, zda usnesení Generální konference odpovídá Ústavě církve, když se na něho obrátí většina Rady biskupů nebo pětina členů Generální konference; dále zda usnesení Jurisdikční nebo Centrální konference odpovídá Ústavě církve, když se na něho obrátí většina biskupů této Jurisdikční nebo Centrální konference nebo pětina členů těchto konferencí;
- 2 rozhodne o odvolání proti právnímu rozhodnutí biskupa ve Výroční konferenci, když to požaduje pětina přítomných a hlasujících členů této konference;
- 3 posuzuje právní rozhodnutí biskupů ve Výročních konferencích, mění je nebo je ruší;
- 4 projednává a posuzuje správnost rozhodnutí některé rady Generální, Jurisdikční nebo Centrální konference nebo některého grémia této konference, pokud se na něj obrátí třetina členů nebo jej o to požádá Rada biskupů nebo většina biskupů některé Jurisdikční nebo Centrální konference;
- 5 vykonává další práva a povinnosti, které mu Generální konference uloží;
- 6 stanoví si svou organizaci a jednací postupy.

Čl. 57

Všechna rozhodnutí Soudního dvora jsou konečná. Pokud Soudní dvůr prohlásí, že rozhodnutí právě zasedající Generální konference odporují Ústavě církve, musí toto rozhodnutí ihned oznámit Generální konferenci.

Čl. 58

Generální konference vytvoří pro církve právní řád, který poskytuje kazatelům právo na kázeňské řízení před výborem a odvolací právo a členům církve právo na řízení před sborem nebo výborem a odvolací právo.

5) USTANOVENÍ PŘI ZMĚNÁCH**Čl. 59**

- 1 Změny Ústavy vyžadují dvoutřetinovou většinu přítomných a hlasujících delegátů Generální konference a dvoutřetinovou většinu odevzdaných hlasů všech přítomných a hlasujících členů Výročních konferencí. Výjimku tvoří čl. 17, pro jehož změnu je zapotřebí tříčtvrtinové většiny všech přítomných a hlasujících členů Výročních konferencí. Když je hlasování skončeno, přezkoumá je Rada biskupů. Je-li dosažena potřebná většina, vstoupí změna v platnost tím, že ji Rada biskupů vyhlásí.
- 2 Přijme-li Generální konference změnu Ústavy, smí také rozhodnout o změnách Řádu církve, které z toho vyplývají. Datum jejich platnosti závisí na tom, jestli byly změny Ústavy přijaty nejméně dvěma třetinami přítomných a hlasujících členů různých Výročních konferencí. Změny začnou platit, jakmile zjistí Rada biskupů potřebnou většinu a oznámí ji. Podobným způsobem smí Výroční konference v očekávání takové změny přijmout změny do Řádu církve a Ústavy, dříve než jsou potvrzeny.

Čl. 60

Návrhy na změny Ústavy mohou vyjít buď z Generální konference nebo z Výročních konferencí.

Čl. 61

Jurisdikční nebo Centrální konference může rozhodnutím většiny navrhnout změny Ústavy církve. Tyto návrhy budou předloženy následující Generální konferenci. Pokud Generální konference souhlasí dvoutřetinovou většinou, budou změny předloženy Výročním konferencím k hlasování.

Část II

ZÁKLADY NAUKY A NÁŠ TEOLOGICKÝ ÚKOL

1) NAŠE NAUKOVÉ DĚDICTVÍ⁶

Evangelická církev metodistická se hlásí k historicky tradované křesťanské víře v Boha, který se pro naše spasení stal v Ježíši Kristu člověkem a skrze Ducha svatého stále působí v dějinách. Jako ti, kdo žijí pod Kristovým panstvím ve smlouvě milosti, máme účast na prvotinách přicházející Boží vlády a modlíme se v naději na její plné uskutečnění na zemi tak jako na nebi.

Naše naukové dědictví a náš přítomný teologický úkol se soustřeďují na to, abychom nově porozuměli Boží svrchovanosti a Boží lásce v Kristu uprostřed trvající krize lidské existence.

Naši předkové ve víře stvrzovali křesťanské poselství, jak se nachází v apoštolském svědectví, když je nově aplikovali na své vlastní poměry.

Jejich kázání a vyučování bylo založeno na Písmu, utvářeno křesťanskou tradicí, oživováno zkušeností a ověřováno rozumem.

Jejich úsilí nás inspiruje a motivuje, abychom našemu světu s jeho potřebami a touhami zvěstovali evangelium spásy.

Naše společné křesťanské dědictví

Jako metodisté sdílíme společné dědictví s křesťany všech dob a národů. Toto dědictví je založeno na apoštolském svědectví o Ježíši Kristu jako Spasiteli a Pánu, které je zdrojem a měřítkem každé zdravé křesťanské nauky.

Představitelé rané církve byli v apoštolském věku konfrontováni s různými výklady apoštolské zvěsti a snažili se upřesnit základ křesťanské víry, aby zachovali zdravé křesťanské učení.

Stanovení křesťanského kánonu Písem a přijetí ekumenických vyznání víry jako je Nicejské a Chalcedonské⁷, měly základní význam pro tento proces vše stranné shody. Tato vyznání pomáhala zachovat svědectví církve neporušené;

6 Soudní dvůr rozhodl roku 1972, že tyto výklady s výjimkou historických dokumentů „nejsou zákonodárné a nepodléhají výhradám omezovacích nařízení“ (viz rozhodnutí soudního dvora č.358).

7 Na koncilech v Nikáji (Nicea, 325) a Konstantinopoli (Cařihrad, 381) bylo přijato Nicejsko-cařihradské vyznání (často označováno pouze Nicenum); Koncil v Chalcedonu (451) formulo-

stanovila hranice toho, co je křesťanské učení, a zvěstovala základní důrazy křesťanského poselství. Tyto výpovědi víry obsahují spolu s Apoštolským vyznáním nejdůležitější základní rysy našeho ekumenického dědictví.

Reformátoři v 16. a 17. století formulovali nové výpovědi víry a snažili se obnovením klasického křesťanského učení znovu odkrýt pravé biblické svědectví. Tyto naukové výpovědi zdůraznily výsadní postavení Bible; stanovily jasně formulované naukové normy, které vyjádřily podstatné obsahy víry týkající se cesty spasení, křesťanského života a podstaty církve.

Mnohé nauky, charakteristické pro protestantismus, našly cestu do metodistického myšlení přes vyznavačské texty jako jsou Články víry anglikánské církve⁸ a v reformované tradici Heidelbergský katechismus⁹.

Jednotlivé církve oficiálně přijaly různé naukové důrazy ve formě vyznání víry nebo článků víry jako normu křesťanské nauky. I když mají velký význam, nepodávají tyto oficiální naukové dokumenty vyčerpávající informace o křesťanské nauce.

Samy základy nauky vznikly původně z daleko širší souvislosti křesťanské nauky a praxe; jejich plný význam rozvinuli až učitelé církve. Některé jejich spisy se staly orientačními body v dějinném procesu zrání církve.

Některá kázání, pojednání, liturgie a písně získaly v životě a myšlení církve dokonce značnou vážnost; byly obecně a trvale uznány za spolehlivý výklad křesťanské nauky. Základním měřítkem pro platnost naukových norem - ať byly formálně přijaty nebo se prosadily v průběhu doby - je věrnost apoštolské víře, jež je založena na Bibli a v životě církve se během staletí prokázala jako pravdivá.

Základní křesťanské důrazy

Spolu s křesťany z jiných církví vyznáváme svou víru v Trojjediného Boha - Otce, Syna a Ducha svatého. Toto vyznání obsahuje biblické svědectví o Božím jednání ve stvoření, zahrnuje působení Boží milosti v dějinách a očekává naplnění Boží vlády.

Stvořený řád je určen k tomu, aby umožnil blaho všeho stvoření a lidskou existenci ve smlouvě s Bohem. Jako hříšná stvoření jsme však smlouvu s Bohem

val mj. výpovědi víry, v nichž je Ježíš Kristus vyznáván jako pravý Bůh a pravý člověk (učení o dvou přirozenostech).

8 »Thirty-Nine Articles of Religion«, (Třicet devět článků víry, 1563 a 1571).

9 Vznikl 1563 jako falcký zemský katechismus a pro své velké rozšíření se stal protiváhou na reformované straně k Lutherovu Malému katechismu.

porušili, odcizili jsme se Bohu, zranili sami sebe i druhé a v přirozeném řádu způsobili spoušť. Potřebujeme spasení.

Spolu se všemi křesťany zastáváme víru v tajemství spásy v Ježíši Kristu a skrze něho. Středem evangelia o spasení je to, že se v Ježíši z Nazareta Bůh stal člověkem. Bible svědčí o vykupitelské Boží lásce v Ježíšově životě a učení, v jeho smířčí smrti, jeho vzkříšení, svrchované přítomnosti v dějinách, jeho vítězství nad mocnostmi zla a smrti a jeho zaslíbeném druhém příchodu. Protože nás Bůh navzdory našemu vědomému hříchu miluje, také nás soudí, volá ku pokání, odpouští nám, přijímá nás svou milostí, kterou nám v Ježíši Kristu daroval, a dává nám naději na věčný život.

Věříme, že Boží vykupující láska se působením Ducha svatého stává viditelnou v lidském životě, a to v osobní zkušenosti i ve společenství věřících. Tímto společenstvím je církev, kterou Duch svatý založil pro uzdravení národů.

Vírou v Ježíše Krista nám je odpuštěno, jsme smířeni s Bohem a proměňováni v lid nové smlouvy.

„Život v Duchu“ zahrnuje pilné používání prostředků milosti: modlitby, půstu, přijímání svátostí a zkoumání srdce v tichosti před Bohem; k tomu patří také účast na společném životě církve v bohoslužbě, misii, evangelizaci, službě druhým a svědectví v sociální oblasti.

Pokládáme sami sebe za součást všeobecné Kristovy církve, v níž se chválami, zvěstováním a službou připodobňujeme Kristu. Jsme do tohoto společenství víry přijati a začleněni křtem a přijímáme zaslíbení Ducha, který nás obnovuje a proměňuje. Pravidelným slavením večeře Páně máme podíl na přítomnosti vzkříšeného Ježíše Krista a jsme tak posilováni k věrnému následování.

Vyhlížíme a modlíme se za příchod Božího království a Boží vlády v našem světě a radujeme se ze zaslíbení věčného života, který přemáhá smrt a mocnosti zla.

S jinými křesťany vyznáváme, že Boží království je přítomnou a **budoucí skutečností**. Církev je povolána k tomu, aby byla místem, kde mají být vidět a mají se projevit první náznaky Boží vlády ve světě. Kdekoli se lidé stanou v Kristu novým stvořením, kdekoli se otevřou pohledy a zdroje evangelia pro život světa, tam už Boží vláda působí jako uzdravující a obnovující moc.

Vyhlížíme však také konec časů, kdy bude naplněno Boží dílo. Tento výhled nám jako jednotlivcům a jako církvi dává naději pro naše dnešní jednání. Toto očekávání nás ochraňuje před rezignací a motivuje nás ke stálému svědectví a službě.

S mnohými společenstvími křesťanů sdílíme poznání o autoritě Bible v otázkách víry - vyznání, že jsme vírou ospravedlněni z milosti jako hříšníci, a střízlivé poznání, že církev potřebuje stálou reformu a obnovu. Hlásíme se

k všeobecnému kněžství všech pokřtěných věřících, kteří mají podíl na odpovědnosti za budování církve a za misií a službu ve světě.

Spolu s jinými křesťany vyznáváme podstatnou jednotu církve v Kristu Ježíši. Toto bohaté dědictví společné křesťanské víry je vyjádřeno v našich písních a našich bohoslužebných rádech. Naše jednota je potvrzena v historických vyznáních, když vyznáváme jednu svatou, všeobecnou a apoštolskou církev. Prožíváme ji také ve společných službách a v různých formách ekumenické spolupráce.

Jednotlivé větve Kristovy církve vzešly ze společných kořenů a vytvořily různé tradice, které rozmnožují bohatství společného porozumění. Slavnostně stvrzený ekumenický závazek naší Evangelické církve metodistické znamená, že vnášíme své naukové důrazy do většího společenství křesťanů, abychom jim v širším celku dali větší význam.

Když chceme své nejlepší dary připojit ke společnému křesťanskému pokladu, musíme se jako církev snažit o kritické sebepochopení. Pochopit a zkoumat své zvláštní dědictví můžeme jenom jako křesťané, kteří jsou zapojeni do ekumenického partnerství.

Naše zvláštní metodistické dědictví

Hnací síla wesleyánsky raženého teologického dědictví vyrůstá z důrazu na praktickou zbožnost, na uskutečňování ryziho křesťanství v životě věřících.

Methodismus nevznikl jako odpověď na určitý naukový spor, i když o teologické spory nebyla nouze. První metodisté vystoupili s tím, že kážou biblické nauky anglikánské církve, jak jsou zaznamenány v Článcích víry, Homiliích¹⁰ a Všeobecné knize modliteb¹¹. Jejich úkolem nebylo nově formulovat učení, nýbrž vyzývat lidi, aby okusili ospravedlňující a posvěcující Boží milost, a povzbuzovat lidi, aby osobním a společným následováním Krista vrůstali do poznání Boha a Boží lásky. Jak Wesleyánská církev, tak i Spojení bratří a Evangelické společenství chtěly „reformovat národ, především církev, a šířit biblickou svatost v zemi“.

Wesleyovo zaměření na praktický život je patrné na jeho soustředění na „biblickou cestu spasení“¹². Díval se na naukové otázky především z hlediska jejich významu pro křesťanovo následování Krista.

Wesleyánský důraz na křesťanský život - víra a láska uplatněné v praxi - se stal znakem pravosti pro všechny tradice, které teď jsou spojené v Evangelické

10 »Certain Sermons or Homilies Appointed to be Read in Churches«, 1547/1603.

11 *The Book of Common Prayer (1534/1662; vydává se s malými změnami až do naší doby).*

12 Viz Wesleyho 43. kázání „Biblická cesta spasení“ (*The Scripture Way of Salvation*).

církvi metodistické. Zvláštní podobu wesleyánského teologického dědictví lze poznat na řadě naukových důrazů, které rozvíjejí chápání tvůrčího, výkupného a posvěcujícího Božího jednání.

Zvláštní wesleyánské důrazy

I když Wesley spolu s mnohými jinými křesťany věřil v milost, ospravedlnění, jistotu víry a posvěcení, přece je spojoval zvláštním způsobem, aby tak položil jasný důraz na křesťanský život v plném slova smyslu. Tradice Evangelických spojených bratří, jak ji vyjádřil především Phillip William Otterbein na reformovaném pozadí, přispěla podobnými typickými důrazy.

Důraz na milost prostupuje naše chápání křesťanské víry a křesťanského života. Milostí rozumíme nezasloužené láskyplné Boží jednání v lidském životě prostřednictvím vždy přítomného Ducha svatého. I když Boží milost je nerozdělená, předchází naši spásu jako „předběžná milost“, pokračuje „ospravedlňující milostí“ a naplňuje se „posvěcující milostí“.

Zdůrazňujeme, že se Boží milost projevuje v celém stvoření, i když se všude setkáváme s utrpením, násilím a zlem. Dobré stvoření se dokonává v lidech, kteří jsou povoláni do smlouvy s Bohem. Bůh nás vystrojil důstojností a svobodou a povolal nás k odpovědnosti za náš život a za život světa.

Boží sebezjevení v Ježíši Kristu nám ukazuje velikost našeho skutečného lidství. Ani hřích se všemi ničivými následky pro celé stvoření nemění nic na Božím záměru pro náš život - svatosti a štěstí srdce. Také neomezuje naši odpovědnost za to, jak budeme žít.

I po pádu zůstáváme stvořením spravedlivého a milosrdného Boha; k obnově Boží podoby v našem životě je nutné, aby Boží milost obnovila naši padlou přirozenost.

Předběžná milost

Uznáváme Boží předběžnou milost, Boží lásku, která obklopuje všechno lidstvo a předchází každý z našich vědomých podnětů. Tato milost v nás vyvolává první touhu líbit se Bohu, působí první záblesk chápání Boží vůle a „naše první, rychle odeznívající přesvědčení,“ že jsme zhřešili proti Bohu¹³.

Boží milost v nás také probouzí vážnou touhu po osvobození od hříchu a smrti a vede nás ku pokání a víře.

13 J. Wesley, 85. kázání (*On Working Out Own Salvation*)

Ospravedlnění a jistota

Věříme, že Bůh se obrací svou ospravedlňující milostí k věřícímu člověku, čínicímu pokání, laskavě ho přijímá a omilostňuje. Wesleyánská teologie zdůrazňuje, že působením milosti a pod vedením Ducha svatého se v srdci člověka může odehrát a také odehrává rozhodující proměna.

Při ospravedlnění nám je ve víře odpuštěn náš hřích a jsme přijati do Boží přízně. Toto napravení našich vztahů z Boží strany v Kristu vyvolává víru a důvěru; prožíváme znovuzrození, kterým se v Kristu stáváme novým stvořením.

Tento proces ospravedlnění a znovuzrození se často nazývá obrácením. Taková změna může nastat náhle a dramaticky nebo také postupně jako vývoj. Označuje nový začátek; každopádně je součástí dalekosáhlého procesu. Křesťánská zkušenost jako proměna života se vždy projevuje jako víra působící láskou.

Naše wesleyánská teologie také přijímá biblické zaslíbení, že smíme očekávat, že přijmeme jistotu svého spasení zde a nyní, když „Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti“ (Ř 8,16).

Posvěcení a dokonalost

Zdůrazňujeme, že Božím přijetím a odpuštěním není záchranné dílo Boží milosti dokončeno; způsobuje také náš duchovní růst. Mocí Ducha svatého jsme uschopněni růst v poznání a lásce Boží a lásce k bližnímu.

Znovuzrození je prvním krokem v tomto procesu posvěcení. Posvěcující milost nás táhne k daru křesťánské dokonalosti, kterou popsal Wesley tak, že mluvil o „lásce k Bohu a k bližnímu přebývajícím v srdci“ a o tom, že člověk má „smýšlení Kristovo a chodí jako chodil Kristus“¹⁴

Tento dar Boží milosti a lásky, tuto naději a toto očekávání věřících nezpůsobí ani naše snahy, ani je neomezí naše slabost.

Víra a dobré skutky

Boží milost a lidské konání spolu působí ve vztahu víry a dobrých skutků. Boží milost vytváří předpoklad pro odpověď víry a následování Krista.

Víra je jedinou odpovědí, která je pro naše spasení důležitá. A přece nám Všeobecná pravidla připomínají, že se spasení projeví dobrými skutky. Pro Wesleyho mělo být i pokání provázeno ovocem pokání neboli skutky zbožnosti a milosrdenství.

Obojí, víra a dobré skutky, patří k vše obepínající teologii milosti, neboť

¹⁴ *O křesťánské dokonalosti, Praha 2005 (A Plain Account of Christian Perfection).*

obojí prýští z Boží milostivé lásky, která *je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého (Ř 5,5)*.

Misie a služba

Zdůrazňujeme, že osobní spasení vždy zahrnuje křesťanskou misi a službu světu. Tím, že „spojíme srdce a ruku“, prohlašujeme, že osobní víra, evangelické svědectví a křesťanské sociální jednání se navzájem podmiňují a posilují.

Biblická svatost obsahuje víc než osobní zbožnost. Lásky k Bohu je vždy spojena s láskou k bližnímu, zápal pro spravedlnost a obnovu života ve světě.

Všeobecná pravidla představují tradiční výraz této vnitřní souvislosti křesťanského života a myšlení, jak je chápána v rámci wesleyánské tradice. Teologie musí sloužit zbožnosti, která vytváří naše sociální svědomí a motivuje nás k sociální službě a celosvětovému úsilí - vždy ve zmocňující souvislosti Boží vlády.

Růst a misie církve

Nakonec zdůrazňujeme také výchovnou a služebnou funkci křesťanského společenství v církvi. Naše osobní zkušenost víry je živena bohoslužebným společenstvím.

Pro Wesleyho neexistovalo žádné jiné náboženství než sociální náboženství, žádná jiná svatost než sociální svatost. Obecenstevní formy víry ve wesleyánské tradici vedou nejen k osobnímu růstu; vystrojují a mobilizují nás také pro misi a službu světu.

Církev se šíří působením Ducha svatého. Jako Evangelická církev metodistická jsme pro toto působení otevřeni svým konexionálním systémem, který je založen na vzájemných vztazích a na vzájemné odpovědnosti. Tento systém nás spojuje ve víře a svědecké službě celému světu, uschopňuje naši víru, aby působila láskou a posiluje naši touhu po pokoji a spravedlnosti ve světě.

Nauka a řád v křesťanském životě

Žádný motiv není v metodistické tradici tak konstantní jako spojení mezi křesťanskou naukou a křesťanským životem. Metodistům bylo neustále důrazně připomínáno, aby pomocí prostředků milosti zachovávali jednotu víry a dobrých skutků, jak to vyložil John Wesley ve svém spise „Povaha, účel a všeobecná pravidla Spojených společenství“ (1743). Spojení víry a služby lásky poznamenává povahu wesleyánské zbožnosti a následování Krista.

Všeobecná pravidla byla původně určena pro členy metodistických společenství, kteří se účastnili svátostného života anglikánské církve. Podmínkou

pro členství v těchto společenstvích byla *touha utéci budoucímu hněvu, aby byli spaseni od hříchu*.

Wesley však trval na tom, že se víra na základě evangelia také musí projevit životem podle evangelia. Vyjádřil toto očekávání trojdílnou formulací pravidel: „Proto se očekává ode všech, kteří jsou ve společenstvích, že svou touhu po spáse projeví tím, že

předně nebudou konat zlo vystříhajíce se všelikého hříchu...,

za druhé budou konat dobro, že budou podle svých možností ve všem milosrdní, pokud mají možnost činit dobře všemožným způsobem a pokud možno všem lidem...,

za třetí se účastní všech Bohem nařízených prostředků milosti...“

Wesleyho názorné příklady ke každému z těchto tří základních pravidel ukazují, jak naše svědomí může vést od všeobecného poznání k specifickému jednání. Jejich vyslovené propojení také jasně ukazuje duchovní původ etického jednání.

Wesley odmítal každé nepřiměřené odvolávání se na tato pravidla. Kázeň nebyla věcí církevního zákona; byla způsobem následování Krista. Wesley trval na tom, že k pravé víře patří poznání Boha v Ježíši Kristu, život, který je „skryt spolu s Kristem v Bohu“ a spravedlnost, po které skutečně věřící hladoví a žízni.¹⁵

Všeobecná pravidla a Sociální zásady

Na základě těchto rysů evangelia se metodisté v každé době snažili uplatňovat svou odpovědnost za etický a duchovní stav společnosti. Tím, že Všeobecná pravidla zdůrazňují spojení nauky a etiky, projevují se jako rané znamení sociálního vědomí v metodistických společenstvích.

Sociální zásady představují poslední oficiální shrnutí našeho společného přesvědčení, kterým má být uplatněno křesťanské chápání spravedlnosti v sociálních, hospodářských a politických otázkách. Náš tradiční odpor proti zlům jako je pašování, nelidský výkon trestu, otroctví, alkoholismus a práce dětí byl zdůvodněn živým přesvědčením, že se Boží hněv obrací proti bezpráví a plýtvání.

Náš boj za lidskou důstojnost a společenské reformy byl odpovědí na Boží volání po lásce, milosrdenství a spravedlnosti ve světle Božího království. Nezvěstujeme individuální evangelium, které by se neprojevovalo v důležitých

¹⁵ 22. kázání (John Wesley, Kázání našeho Pána na hoře, str. 51).

sociálních otázkách; nezvěštujeme sociální evangelium, které by nezahrnovalo osobní změnu hříšníka.

Je naším přesvědčením, že dobrá zpráva o Božím království musí soudit, spásit a přetvářet hříšné sociální struktury naší doby.

Řád církve a Všeobecná pravidla vyjadřují očekávání, že ve zkušenosti jednotlivců a v životě církve dostává učednictví konkrétní podobu. Tyto řady vycházejí z toho, že všichni, kdo jsou duchovně zaopatřováni společenstvím víry, mají také odpovědnost vůči tomuto společenství.

Zaopatřování bez odpovědnosti vede k mravnímu úpadku; přebírání odpovědnosti bez podpory společenství je formou krutosti.

Církev, která rychle přikračuje k trestání, není otevřená pro Boží milosrdenství; avšak církev, která nemá odvahu odpovědět s rozhodností na sociální a osobní výzvy, ztrácí nárok na mravní autoritu. Církev praktikuje svůj řád jako společenství, kterým Bůh pokračuje ve svém díle, aby „usmířil svět se sebou“ (2K 5,19).

Závěr

V těchto specifických důrazech spatřují metodisté základ „praktické zbožnosti“, uskutečňování evangelia Ježíše Krista v životě křesťanů. Tyto důrazy byly zachovány ani ne tak formálními formulacemi nauky, nýbrž živým praktikováním víry a skutků, které se stalo viditelným v životě obrácených lidí a v ukázněném životě církve.

Pro metodisty bylo méně důležité formulovat naukové zásady, než volat lidi k víře a podporovat je v poznání a lásce Boží. Základ wesleyánské nauky, která poznamenala naši minulost, patří právem k našemu společnému křesťanskému dědictví a zůstane základním prvkem našeho stálého teologického úkolu.

2) DĚJINY NAŠÍ NAUKY

Průkopníci tradic, které se spojily v Evangelickou církev metodistickou, chápaly samy sebe tak, že jsou součástí hlavního proudu křesťanské zbožnosti a nauky, a pokládali se za věrné dědice pravé křesťanské tradice; podle slov Johna Wesleyho zastávali „staré náboženství, náboženství Bible, náboženství celé církve v dobách, kdy byla nejryzejší“¹⁶ Jejich zvěstování vycházelo z biblického poselství o Boží sebe obětující lásce, zjevené v Ježíši Kristu.

Wesleyho popis duchovních poutníků v pojmech „biblické cesty spasení“ poskytl vzor pro křesťanství zkušenosti. Předpokládali nedotknutelnost základ-

16 112. kázání při kladení základního kamene Nové kaple v Londýnské City Road dne 21.4.1777.

ních křesťanských pravd a trvali na nich; důrazně podtrhli jejich praktické použití v životě věřících.

Tento pohled se stává konkrétním ve wesleyánském chápání „ekumenického smýšlení“¹⁷. I když je pravda, že se metodisté cítí být vázáni určitými základními křesťanskými pravdami, jak jsou doloženy v evangeliu a stvrzovány zkušeností, přesto uznávají právo druhých křesťanů mít v otázkách bohoslužby, církevní struktury, formy křtu nebo při teologickém bádání odlišný názor. Věří, že takové rozdíly nelámou pouto společenství, které spojuje křesťany v Ježíši Kristu. Známý Wesleyho výrok zní: „Ve všech otázkách, které se nedotýkají základů křesťanství, se držíme pravidla: myslet a nechat myslet.“¹⁸

Zatímco se metodisté drželi zásad náboženské tolerance a teologické rozdílnosti, byli zároveň přesvědčeni, že existuje „základ“ křesťanské pravdy, který lze identifikovat a který je třeba zachovat. Tento živý střed je, jak věřili, zjeven v Bibli, osvětlován tradicí, oživován osobní a společnou zkušeností a stvrzován rozumem. Samozřejmě si byli dobře vědomi toho, že Boží věčné slovo nikdy nebylo a nemůže být beze zbytku vyjádřeno jednou jedinou slovní formou.

Byli samozřejmě také připraveni potvrdit staré články víry a stará vyznání jako platné shrnutí křesťanské pravdy. Pečlivě si však dali pozor, aby s nimi nezacházeli jako s nevyvratitelnými měřítky naukové pravdy nebo omylu.

Kromě těchto podstatných základů živé víry respektují metodisté různost názorů, kterou zastávají svědomití lidé víry. Wesley se zde drží osvědčeného postoje: „V podstatném jednota, v nepodstatném svoboda a ve všem láska.“

Duch lásky bere ohled na meze lidského chápání: „Nevědět mnohé a v lečems se mýlit,“ poznal Wesley, „nutně patří k lidské existenci.“ To rozhodující na křesťanství je láska k Bohu a k bližnímu, k níž nám dává sílu spasitelné a posvěcující dílo Ducha svatého.

Wesleyánské základy nauky ve Velké Británii

Na základě tohoto postoje britští metodisté za Wesleyho nikdy neformulovali svou teologii v určité vyznání, které by bylo měřítkem jejich nauky. Metodismus byl hnutím uvnitř anglikánské církve a John Wesley vždy tvrdil, že učí biblické nauky, jak byly obsaženy v 39 Článcích víry, Homiliích a Všeobecné knize modliteb anglikánské církve. Poslední autoritou ve všech otázkách nauky mu byla samozřejmě Bible.

Když hnutí rostlo, vystrojoval Wesley své stoupence tištěnými kázáními a biblickým komentářem pro jejich poučení. Jeho „Kázání při různých příležitostech“

17 Viz Wesleyho 39. kázání „Ekumenické smýšlení“

18 Charakteristické znaky metodisty, Praha 2002, str. 6

tech¹⁹rozvíjejí nauky, kterých, jak řekl, si váží a které učí jako podstatný obsah pravé víry. Roku 1755 vydal „Výkladové poznámky k Novému zákonu“²⁰jako vodítko pro metodistickou exegezi a formulaci nauky.

Příležitostně spory ukázaly, že pro metodistické zvěstování bylo zapotřebí naukové normy. Roku 1763 vydal Wesley „Vzorovou listinu“, která stanovila: Správci každé modlitebny jsou odpovědní za to, že kazatelé nebudou z kazatelny „hlásat jinou nauku než tu, která je obsažena ve Wesleyho Poznámkách k Novému zákonu a čtyřech svazcích jeho kázání“.

Tyto spisy se tak staly základem metodistické nauky. Představují model a měřítko pro zvěstování, které odpovídá metodistické tradici. Svrchovanou normou ve Wesleyho spisech byla Bible, osvětlená tradicí a živou vírou. Protože už existovaly Články víry anglikánské církve, Wesley pro britské metodisty nevytvořil žádné jiné shrnutí biblického zjevení.

Bratři Wesleyové také napsali písně s bohatým obsahem nauky a zkušenosti. Tyto písně, zejména od Charlese Wesleyho, nejen patří v metodismu k nejoblíbenějším; jsou také významným zdrojem pro vyučování.

Wesley dále sepsal různé řády a pravidla, jako například „Všeobecná pravidla“, aby v osobním a společném životě podepřel praktickou zbožnost, kterou zvěštoval.

Vedle těchto spisů Wesley navíc zavedl systém konferencí, kterými by metodistické kazatele vyučoval a řídil. Aby zajistil jejich věrnost naukám a řádům metodistického hnutí, vydal „Konferenční protokoly“. Všechny tyto publikace a struktury daly obsahovou náplň wesleyánskému chápání církve a křesťanského života.

Základy nauky v americkém metodismu

Pokud byly americké kolonie převážně pod anglickou kontrolou, mohli metodisté existovat jako součást svátostného společenství anglikánské církve. První konference pod vedením britských kazatelů zdůrazňovaly věrnost wesleyánským zásadám organizace a nauky. Stanovily, že protokoly britských a amerických konferencí spolu s Wesleyho kázáními a „Poznámkami“ obsahují základ jejich nauky a řádu.

Po formálním uznání americké nezávislosti v roce 1783 bylo Wesleymu jasné, že se metodisté v Americe, kteří byli jak církevně tak občansky osvobozeni od anglické nadvlády, mají stát nezávislou metodistickou církví. Připravil

19 *Sermons on Several Occasions uveřejněné v letech 1746-1760.*

20 *Poznámky k Novému zákonu (Explanatory Notes Upon the New Testament)*

pro americké metodisty liturgii²¹ a souhrn nauky²². „Nedělní bohoslužby“ byly Wesleyho zkráceným zněním Všeobecné knihy modliteb. Články víry byly jeho zkrácením 39 anglikánských Článků víry²³.

Američtí metodističtí kazatelé, kteří se sešli v prosinci 1784 v Baltimore, přijali „Nedělní bohoslužbu“ a Články víry jako součást svého úsilí o vytvoření

nové Metodistické episkopální církve. Tato takzvaná „Vánoční konference“ přijala také zpěvník, který Wesley připravil (1784), a také mírně pozměněnou formu Všeobecných pravidel jako vysvětlení podstaty a řádu církve. Většinu času strávila konference přizpůsobením britského „Velkého protokolu“²⁴ na americké poměry. Pozdější vydání těchto dokumentů byly známé jako „Nauka a řád Metodistické episkopální církve“²⁵

Přechod od „hnutí“ k „církvi“ změnil funkci naukových základů v americkém metodismu. Místo aby Články víry vyjadřovaly naukové důrazy pro kázání v rámci hnutí, naznačovaly základní normy pro křesťanskou víru v rámci církve, čímž sledovaly tradiční anglikánský model.

V předmluvě k prvnímu vydání Článků víry se praví: „To jsou nauky, které jsou šířeny mezi lidmi, zvanými metodisté. Tito lidé neuznávají žádnou nauku, která je v rozporu s těmito články.“

Od amerických metodistů se nežádalo, aby podepsali Články víry, jak bylo zvykem v anglikánské církvi, byli však (pod hrozbou obžaloby) zavázáni, aby se v kázáních drželi v jejich mezích. Po generace uváděl Řád církve jenom Články víry jako základ pro ověřování pravého učení v nově vzniklé církvi: Obvinění proti kazatelům nebo členům, že učí falešně, byla zdůvodněna „rozšiřováním nauk, které jsou v rozporu s našimi Články víry“. Takovým způsobem chránila církev čistotu svého učení proti tehdy rozšířeným falešným naukám: socinianismu, arianismu a pelagianismu.²⁶

Články víry ovšem neposkytovaly dostatečnou záruku skutečně metodistického kázání; chybí v nich několik wesleyánských důrazů, jako je jistota víry nebo křesťanská dokonalost. Proto nadále sloužily Wesleyho kázání a Poznámky jako tradiční standard pro výklad odlišného metodistického učení.

Generální konference 1808, která přijala první Ústavu Metodistické episkopální církve, přijala Články víry jako výslovnou normu nauky. První omezující

21 *The Sunday Service of the Methodists in North America*

22 *Články víry*

23 *The Articles of Religion*

24 *Large Minutes 1744-1789*

25 *Doctrines and Discipline of the Methodist Episcopal Church (Book of Discipline)*

26 *Viz články I, II a IX*

ustanovení Ústavy zakazovalo jakékoli změny, obměny nebo dodatky k těmto Článcům. Stanovilo, že je zakázáno přijmout jakákoli nová měřítka nebo pravidla nauky, která by byla v rozporu se „stávajícími a stanovenými normami nauky“.

V rámci wesleyánské tradice tvořily tehdy stejně jako dnes Wesleyho Standardní kázání a Poznámky k Novému zákonu normy pro naukový výklad. Také jiné dokumenty sloužily americkým metodistům jako živý výraz metodistického kázání a učení. Seznamy doporučených pramenů nauky se od generace na generaci různily. Všeobecně však byl uznáván význam zpěvníku, ekumenických vyznání²⁷ a Všeobecných pravidel. Na počátku 19. století tyto seznamy zpravidla také obsahovaly „Důvody proti antinomismu“²⁸ Johna Fletchera a „Teologické základy“²⁹ Richarda Watsona.

Naukové důrazy těchto spisů byly dány spíše vahou tradice než mocí zákona. Staly se součástí dědictví amerického metodismu a dobře posloužily i pozdějším generacím.

Během velkého probuzení v 19. století na západní hranici osídlení slábl v Americe vliv evropských teologických tradic. Zvěstování mělo své těžiště v „křesťanské zkušenosti“, chápané především jako „spasitelná víra v Krista“. Metodisté vždy zdůrazňovali svobodnou vůli, křest dětí a neformální bohoslužby, což často vedlo k zdlouhavým debatám s presbyteriány, baptisty a anglikány.

Metodistický zájem o formální normy nauky byl vzhledem k evangelizaci, vzdělávání a misi druhořadým. Především wesleyánská písněvá tvorba sloužila v praxi jako důležitý prostředek při předávání a zachování naukového základu evangelia.

Ke konci 19. století se metodistická teologie stala vysloveně eklektickou, wesleyánským pramenům se přestala věnovat pozornost.

Vliv Článců víry prodělal několik změn. Jeden čas bylo první omezující nařízení vyjmutο z procesu ústavních změn a tak se vůbec neuvažovalo o změně naukových základů. Články víry byla zařazena mezi závazky při přijetí do členství Metodistické episkopální církve jižní.

Na počátku 20. století však vedla mizející nauková kázeň a klesající vliv wesleyánského teologického dědictví mezi americkými metodisty k tomu, že spolu s menšími, avšak významnými změnami v textu Řádu církve ohledně naukových základů se postupně ztrácel význam Článců víry jako ústavního základu nauky.

27 *To jsou vyznání staré církve, především Apoštolské vyznání a Nicejsko-cařihradské vyznání.*

28 *Checks Against Antinomism, 1771-1777*

29 *Theological Institutes, 1833*

V této době začali teologové a představitelé církve hledat nové cesty pro zvěstování evangelia, které měly držet krok s vývojem duchovních proudů. Tito vedoucí také začali nově promýšlet tradiční wesleyánské soucítění se sociálně slabými ve vznikající průmyslové městské civilizaci. Prohloubili vědomí o vše pronikající podstatě zlého a nutnosti zvěstovat zaslíbení evangelia také vzhledem k „sociálnímu vykoupení“. V metodistické tradici našly úrodnou půdu teologie, které podporovaly sociální evangelium.

V těchto letech bylo vyvoláno mnoho teologických a etických diskusí uvnitř metodismu, protože nové modely myšlení narazily na důvěrně známá témata a způsoby myšlení předchozích dvou staletí.

V posledních dvou desetiletích došlo k zvýšenému zájmu o Wesleyho a o klasické tradice křesťanského myšlení. Toto nové probuzení je součástí obsáhlého znovuoživení reformační teologie a jednání v Evropě a Americe, čímž se obnovilo historické dědictví protestantismu v kontextu moderního světa. Tento trend byl v Severní Americe posílen novým oživením probuzenecké zbožnosti.

Ekumenické hnutí přineslo nové hodnocení jednoty, ale také bohatství a různorodosti obecné církve. Teologické směry se vyvinuly z boje černochů o svobodu, z hnutí pro rovnoprávnost žen v církvi a ve společnosti a ze snah o osvození a o soběstačné formy křesťanského života v církvích po celém světě.

Pro metodisty je výzvou, aby rozpoznali různé proudy těchto živých hnutí víry, které jasně a věrohodně vyjadřují chápání evangelia a křesťanské misie pro naši dobu.

Náš úkol nově určit dosah wesleyánské tradice v kontextu dnešního světa zahrnuje daleko víc než formální stvrzení nebo nové formulování základů nauky, i když to může zahrnovat i tyto úkoly. Náš základní úkol je v tom, abychom pro život a misii celé dnešní církve znovu objevili a obnovili charakteristické teologické dědictví metodismu, které právem patří k našemu společnému křesťanskému dědictví.

Naukové tradice Evangelického společenství a Spojených bratří v Kristu

Rozvíjení otázek nauky probíhalo v Evangelickém společenství Jacoba Albrighta a ve Spojené bratrské církvi Phillipa Williama Otterbeina vcelku paralelně s vývojem v metodismu. Rozdíly vznikly většinou z rozdílných církevních tradic, které si přinesli z Německa a Holandska, a umírněného kalvinismu Heidelberského katechismu.

V německy mluvících sborech v Americe pokládali Albright a Otterbein evangelizaci za důležitější než teologické přemítání. V otázkách nauky se nelišili,

zdůrazňovali obrácení, „ospravedlnění z víry, potvrzené zkušeností jistoty víry“, vzdělávání křesťanů, kněžství všech věřících ve společné službě křesťanského svědectví a služby, jakož i plné posvěcení jako cíl křesťanova života.

Jako pro Wesleye byla i pro ně Bible nejdůležitějším zdrojem a normou křesťanského vyučování. Otterbein svým stoupencům zdůrazňoval, aby „si dali pozor a nekázali jiné nauky než ty, které jsou jasně vyjádřeny v Bibli“. Každý člen byl vyzván, aby „vyznal, že přijal Bibli jako Boží slovo“. Ordinandi museli bez výhrad stvrdit naprostou autoritu Bible.

S tím bylo spojeno přesvědčení, že obrácení křesťané jsou Duchem svatým uschopněni číst Bibli se zvláštním křesťanským vědomím. Tuto zásadu si cenili jako nejdůležitější pomůcku při výkladu Bible.

Jacoba Albrighta pověřila konference roku 1807, aby vypracoval Články víry. Zemřel však dříve, než mohl tento úkol splnit.

Poté převzal George Miller tento odpovědný úkol. Doporučil konferenci roku 1809, aby převzala metodistické Články víry v německém překladu s připojením nového článku „O posledním soudu“. Jeho doporučení bylo přijato. Toto rozhodnutí potvrzuje vědomý příklon k metodistickým Článcům jako normy učení. Přidaný článek pocházel z Augsburského vyznání³⁰ a obsahoval téma, které anglikánské Články víry vynechaly.

Roku 1816 bylo původních 26 článků zkráceno na 21. Bylo vynecháno pět polemických článků, které byly namířeny proti římským katolíkům, novokřtěncům a sektářům 16. století. Toto škrtnutí ukazuje smířlivého ducha v době krutých sporů.

Roku 1839 byly provedeny některé menší změny v textu z roku 1816. Bylo stanoveno, že „Články víry ... mají být mezi námi ústavně neměnné“.

V letech po roce 1870 vyvolal návrh na přepracování Článců matoucí debatu, avšak konference roku 1875 tento návrh s rozhodností odmítla.

Později bylo 21 článků redukováno spojením několika článků na 19, aniž však bylo vypuštěno něco z dosavadního obsahu.

Těchto 19 článků bylo přijato beze změn při spojení v „Evangelickou spojenou bratrskou církev“ (Evangelical United Brethren Church)³¹ roku 1946.

Mezi Sjedenocnými bratry v Kristu formulovali Christian Newcomer a Christopher Grosche, dva kolegové Otterbeina, roku 1813 shrnutí normativních nauk.

30 *Confessio Augustana*, 1530; základní lutherské vyznání víry.

31 *V Evropě zůstalo toto spojení bez dalších vlivů, protože „Spojení bratři“ (Vereinigten Brüder) se již r. 1905 připojili k Biskupské metodistické církvi. Evangelická společnost (Evangelische Gemeinschaft) byla již předtím jednou větví Evangelical United Brethren Church.*

První tři paragrafy tohoto dokumentu sledují strukturu Apoštolského vyznání víry; paragrafy čtyři a pět zdůrazňují přední místo Bible a univerzální zvěstování „biblické nauky ... o pádu člověka v Adamovi a jeho vykoupení Ježíšem Kristem“. Další odstavec doporučuje „ustanovení křtu a památky Páně“ a uvádí mytí nohou jako možnost.

První Generální konference Spojených bratří v Kristu roku 1815 přijala mírně revidovaný text tohoto raného dokumentu jako vyznání církve. Další přepracování bylo provedeno roku 1841 s ustanovením, že nesmí dojít k žádným dalším změnám: „Nikdy nemá být přijato nějaké pravidlo nebo nějaké ustanovení, které by současně vyznání víry změnilo nebo zrušilo.“ Přesto snahy o změnu textu pokračovaly.

Roku 1885 byla usta vena komise, aby „připravila takovou formulaci našeho vyznání víry a taková vylepšená základní pravidla pro vedení církve, která by podle jejich mínění byla v budoucnu nejvhodnější k zajištění jejího růstu a účinnosti při evangelizaci světa“.

Návrh nového Vyznání víry a nové Ústavy byl předložen všem členům církve; bylo to první referendum týkající se Vyznání víry v dějinách Spojených bratří. Návrh pak byl předložen Generální konferenci roku 1889. Převážná většina členů i Generální konference Vyznání schválila. „Proklamací“ biskupů pak bylo uvedeno v platnost. Menšina se však proti němu ohradila se zdůvodněním, že bylo porušeno omezující rozhodnutí z roku 1841. Z toho pak vzniklo rozdělení, které vedlo k založení „Spojené bratrské církve (Stará Ústava)“.

Vyznání víry z roku 1889 s články o zkaženosti člověka, ospravedlnění, znovuzrození a Božím přijetí, posvěcení, křesťanské neděli a posledních věcech bylo obsáhlejší než všechny předchozí. Článek o posvěcení je přes svou stručnost významný pro způsob, jak zpracovává nauku o posvěcení v Heidelberském katechismu. Vyznání z roku 1889 přinesli Spojení bratří v Kristu do spojení s Evangelickým společenstvím roku 1946.

Vyznání víry spojeného Evangelického společenství

Církevní řád Evangelického společenství z roku 1946 obsahoval jak Články víry Evangelického společenství tak Vyznání Spojených bratří. O dvanáct let později zmocnila Generální konference spojené církve svou radu biskupů, aby připravila nové vyznání víry.

Nové vyznání obsahovalo 16 článků a bylo modernější než předešlá. Bylo předloženo Generální konferenci roku 1962 a přijato beze změn. Článek Evangelického společenství o „úplném posvěcení a křesťanské dokonalosti“ se objevuje v tomto vyznání jako obzvláštní důraz. Vyznání víry nahradilo dřívější Články

víry a Vyznání a vešlo beze změn do Řádu Evangelické církve metodistické (1968).

Naukové základy Evangelické církve metodistické

V návrhu na spojení v Evangelickou církev metodistickou prohlašuje předmluva k metodistickým Článcům víry a Vyznání víry Evangelického společenství, že obě vyznání byla přijata jako věroučný základ církve. Navíc zdůraznil, že i když nikdy nebylo znění „prvních omezujících ustanovení“ formálně definováno, patří Wesleyova Kázání a jeho Poznámky k Novému zákonu jednoznačně k stávajícím a závazným základům učení. Dále zdůraznilo, že Články víry, Vyznání víry a Wesleyho naukové texty (Kázání a Poznámky) „je třeba vidět jako souhlasné, ne-li dokonce shodné ve svém naukovém zaměření a nikoli jako rozporné“. Toto prohlášení bylo potvrzeno několika po sobě následujícími rozhodnutími soudního dvora.

Ústava Evangelické církve metodistické chrání svými omezujícími rozhodnutími (čl. 17) Články víry a Vyznání víry jako naukové základy, které nelze odvolat, měnit nebo nahradit jinými. Tím je omezen proces vytváření nových „naukových základů a norem“. Při vytváření nových formulací musí být potvrzeno, že nejsou v rozporu se stávajícími naukovými základy, nebo musí projít složitým procesem změny Ústavy církve.

Evangelická církev metodistická potřebuje stálé ožívování své nauky s cílem pravé obnovy, plodné evangelizace a ekumenického dialogu. Podstatné je v tomto ohledu znovuobjevování a obnovování našeho zvláštního (obecného, probuzeneckého a reformačního) naukového dědictví³².

Tento úkol vyžaduje, abychom si znovu osvojili svou tradici a v rámci své církve a v ekumenickém dialogu zahájili nové teologické hledání. Všichni jsou pozváni účastnit se tohoto úsilí a projevit aktivní zájem o teologické porozumění, abychom tak využili své dědictví a uplatnili je pro církev, kterou chceme být.

32 Již od roku 1968 se ukazuje nutnost porozumět článkům víry ve světle historického kontextu. proto každá Generální konference vydává »Kniha rozhodnutí« (Book of Resolutions).

3) ZÁKLADY NAŠÍ NAUKY A VŠEOBECNÁ PRAVIDLA

3.1 - Články víry Metodistické církve³³

Metodistické články víry mají svůj původ ve věroučných člancích Church of England (Anglikánská církev). Anglikánská konfese vznikla r. 1538 a měla tehdy jen 13 článků. Na 42 články ji rozšířil r. 1553 arcibiskup Thomas Cranmer. Základním pramenem pro prvních 17 článků mu byla Augustana. V článku o svatě večeři Páně (dnes čl. XVIII) je patrný vliv Bucerův (†1551 v Anglii). Roku 1563 revidoval články canterburský arcibiskup Mathew Parker (1504 – 1575), a to podle Württemberské konfese Jana Brenze. Téhož roku byl za autoritativní přijat latinský text. Anglický text schválil parlament r. 1571, avšak původních 42 článků bylo přitom redukováno na 39. John Wesley, který r. 1784 upravoval články pro americké metodisty, omezil počet na 24. Tento počet zvýšili američtí metodisté na 25 přidáním článku o nezávislosti nového státu a r. 1939 byl pak přidán ještě nečíslovaný článek o posvěcení, převzatý ze zřízení Protestantské církve metodistické, jež se tehdy připojila k hlavnímu tělesu metodistické církve. Tak vypadají naše věroučné články dodnes.

Čl. 1 O víře ve svatou Trojici

Jest jen jeden živý a pravý Bůh, věčný, bez těla nebo jeho částí, nekonečné moci, moudrosti a dobroty, stvořitel a udržovatel všech věcí, viditelných a neviditelných. A v jednotě tohoto božství jsou tři osoby jedné bytnosti, moci a věčnosti – Otec, Syn a Duch svatý.

Čl. 2 O Slovu neboli Synu Božím, který se stal pravým člověkem

Syn, který byl Slovo Otce, pravý a věčný Bůh, téže bytnosti s Otcem, přijal lidskou přirozenost v životě blahoslavené Panny; takže dvě plné a dokonalé přirozenosti, božská a lidská, byly nerozdělitelně spojeny v jedné osobě – v jednom Kristu, jenž je pravý Bůh a pravý člověk, který skutečně trpěl, byl ukřižován a byl pohřben, aby smířil svého Otce s námi, a byl obětován nejen za prvotní vinu, nýbrž i za skutečné hříchy lidí.

Čl. 3 O Kristově vzkříšení

Kristus skutečně vstal z mrtvých, znovu přijal své tělo se vším, co patří k dokonalé lidské přirozenosti, takový vstoupil na nebesa a sídlí tam, dokud se nevrátí, aby v poslední den soudil všechny lidi.

³³ Články víry vycházejí z formulace roku 1808 (kdy bylo zavedeno první omezovací ustanovení, čl. 16,1 Ústavy), srovnanými s Wesleyho originálním zněním v *The Sunday Service of the Methodists*.

Čl. 4 O Duchu svatém

Duch svatý, vycházející od Otce i Syna, je též bytností a slávy s Otcem a Synem jako pravý a věčný Bůh.

Čl. 5 O dostačitelnosti Písem svatých k spáse

Písma svatá obsahují vše, co je nutné k spáse. A tak se nemá na nikom vyžadovat víra v to, co z nich není možné vyčíst nebo co se jimi nedá dokázat jako článek víry, ani se to nemá považovat za potřebné nebo nezbytné ke spasení. Pod jménem Písem svatých rozumíme ty kanonické knihy Starého a Nového zákona, o jejichž autoritě nebylo v církvi nikdy pochyb. Jména kanonických knih jsou:

Genesis, Exodus, Leviticus, Numeri, Deuteronomium, Jozue, Soudců, Rút, 1. Samuelova, 2. Samuelova, 1. Královská, 2. Královská, 1. Paralipomenon, 2. Paralipomenon, Ezdráš, Nehemjáš, Ester, Jób, Žalmy, Příslovi, Ecclesiastes neboli Kazatel, Cantica neboli Píseň Šalomounova, Pláč, čtyři velcí proroci a dvanáct malých proroků.

Všechny knihy Nového zákona, jak jsou obecně přijímány, i my přijímáme a považujeme za kanonické.

Čl. 6 O Starém zákoně

Starý zákon neodporuje Novému, neboť jak ve Starém tak v Novém zákoně se nabízí lidstvu věčný život v Kristu, jenž je jediným prostředníkem mezi Bohem a lidmi, neboť je Bůh i člověk. Proto se mylí ti, kdo se domnívají, že staří otcové spoléhali jen na pomíjitelné zaslíbení. Ačkoli zákon, daný Bohem skrze Mojžíše, neváže křesťany svými formálními a obřadními pravidly a ačkoli není možné, aby jeho občanské předpisy byly přijaty nějakým státem, přece není žádný křesťan osvobozen od poslušnosti zákonů, které nazýváme mravními.

Čl. 7 O prvotním či vrozeném hříchu

Prvotní hřích nespočívá v napodobování Adama (jak bezdůvodně říkají Pelagiáni), nýbrž v porušené přirozenosti každého člověka, který přirozeně pochází z potomstva Adamova. Tím se člověk vzdálil příliš daleko od původní spravedlnosti a svou vlastní přirozeností je nakloněn ke zlému, a to neustále.

Čl. 8 O svobodné vůli

Člověk po Adamově pádu je v takovém stavu, že se nemůže obrátit a svou přirozenou silou a skutky se uschnout k víře a vyzvání Boha; proto není v naší moci činit dobré skutky, Bohu příjemné a přijatelné, bez milosti Boží, která v Kristu způsobuje, aby v nás dobrá vůle vznikla, a s námi pak spolupracuje, když onu dobrou vůli máme.

Čl. 9 O ospravedlnění člověka

Za spravedlivé jsme před Bohem považováni toliko pro zásluhy našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista skrze víru, a ne pro naše skutky nebo zásluhy. Proto je ospravedlnění pouhou vírou naukou nejzdravější a plnou potěšení.

Čl. 10 O dobrých skutcích

Ačkoli dobré skutky, které jsou ovocem víry a následují po ospravedlnění, nemohou zahladit naše hříchy a obstát před přísným Božím soudem, jsou příjemné a přijatelné Bohu skrze Krista a vyvěrají z pravé a živé víry, takže skrze ně může živá víra být poznatelná tak zřetelně, jako se poznává strom podle ovoce.

Čl. 11 O nadbytečných skutcích

Učení o dobrovolných skutcích, přesahujících svým rozsahem, charakterem a hodnotou požadavky Božích přikázání, tj. o tak zvaných skutcích nadbytečných, nelze šířit bez opovážlivosti a neúcty. Neboť tím lidé prohlašují, nejen že činí Bohu to, co jsou učinit povinni, nýbrž že činí víc než je jejich povinnost, zatímco Kristus říká jasně: "Tak i vy, když učiníte všechno, co je vám přikázáno, řekněte: služebníci neužiteční jsme."

Čl. 12 O hříchu po ospravedlnění

Ne každý hřích vědomě spáchaný po ospravedlnění, je hříchem proti Duchu svatému a tedy neodpustitelným. Proto se nemá odmítat jako nepřípustné pokání těch, kteří upadají do hříchu po ospravedlnění. I po obdržení Ducha svatého se můžeme vzdálit od dané milosti a upadnout ve hřích. Avšak z milosti Boží můžeme opět vstát a polepšit se. A proto je třeba zahrnout učení těch, kteří říkají, že po celý život nemohou již hřešit, nebo těch, kteří odmítají možnost odpuštění pro ty, kdo činí opravdové pokání.

Čl. 13 O církvi

Viditelná církev Kristova je shromáždění věřících, v němž se káže čisté Boží slovo a svátosti se podle Kristova rozkazu řádně vysluhují ve všech těch věcech, které jsou k tomu nezbytně nutné.

Čl. 14 O očistci

Římská nauka o očistci, odpustcích, uctívání a zbožňování obrazů a ostatků, jakož i vyzívání svatých je jalovou bezpodstatnou věcí, jež nejen nespočívá na základě Písma, nýbrž přímo Božímu slovu odporuje.

Čl. 15 O užívání lidu nesrozumitelného jazyka ve shromáždění

Veřejná modlitba v církvi a vysluhování svátostí jazykem, který je lidu nesrozumitelný, odporuje zcela jasně Božímu slovu a zvyku prvotní církve.

Čl. 16 O svátostech

Kristem zřízené svátosti nejsou jen pouhými znaky nebo symboly křesťanského vyznání, nýbrž jsou spíše jistými znameními milosti a dobré vůle Boží k nám. Jimi v nás Bůh koná neviditelné dílo a nejen obživuje, nýbrž také posiluje a utvrzuje víru v něho.

Jsou dvě svátosti nařízené Kristem, naším Pánem, v evangeliu, totiž křest a večeře Páně.

Pět tak zvaných svátostí, totiž biřmování, pokání, svěcení kněžstva, manželství a poslední pomazání nemá být považováno za svátosti podle evangelia, neboť při nich jde jednak o neporozumění apoštolské zvěsti, jednak o životní stavy, uznávané v Písmu, a přece ne v téže povaze jako v případě křtu a večeře Páně, protože při nich není ani viditelného znamení ani obřadu nařízeného Bohem.

Svátosti nebyly Kristem zřízeny k podívané nebo k nošení kolem, nýbrž k tomu, abychom jich řádně užívali. A jen při těch, kteří je přijímají správně, mají účinek a blahodárně působí. Ti však, kdo je přijímají nehodně, způsobují si odsouzení, jak praví Pavel v *1. Korintským 11,29*.

Čl. 17 O křtu

Křest není jen viditelným vyznáním nebo označením, jímž se liší křesťané od těch, kdo nejsou pokřtěni, nýbrž křest je také znamením přerodu neboli znovuzrození. Křest dětí má církev zachovat.

Čl. 18 O večeři Páně

Večeře Páně není jen znamením lásky, kterou by měli mít křesťané mezi sebou, nýbrž je svátostí našeho vykoupení Kristovou smrtí, takže pro toho, kdo správně, vážně a s vírou tuto svátost přijímá, je chléb, který lámeme, účastenstvím těla Kristova. Podobně kalich dobrořečení je účastenstvím krve Kristovy.

Transsubstanciace neboli změna podstaty chleba a vína při večeři Páně nemůže být dosvědčena Písmem svatým, naopak odporuje jeho jasným slovům, zatemňuje povahu svátosti a dává příležitost k mnoha pověrám. Tělo Kristovo je dáváno, přijímáno a požíváno při večeři pouze ve smyslu nebeském a duchovním. A prostředkem, kterým je tělo Kristovo přijímáno a požíváno při večeři, je víra.

Kristus nenařídil, aby byla svátost večeře Páně schovávána, kolem nošena, pozdvihována nebo uctívána.

Čl. 19 O obou živlech

Kalich Páně se nemá laikům odpirat; neboť oba živly večeře Páně se mají podle Kristova ustanovení a rozkazu vysluhovat všem křesťanům stejně.

Čl. 20 O jedině oběti Kristově dokonané na kříži

Jednou vykonaná oběť Kristova je tak dokonalým vykoupením, smířením a zadostiučiněním za všechny prvotní i nynější hříchy celého světa, že kromě ní nemůže být žádného jiného zadostiučinění za hřích. Proto mešní oběti, při nichž, jak se obvykle říká, kněz obětuje Krista za živé i mrtvé, aby jim byl odpuštěn trest a vina, jsou rouhavou bájí a nebezpečným klamem.

Čl. 21 O ženitbě kazatelů

Boží zákon Kristovým kazatelům nepřikazuje a ani je nezavazuje slibem, že zůstanou ve stavu svobodném a odřeknou se manželství. Proto mají plné právo jako všichni ostatní křesťané vstupovat v manželství podle svého vlastního dobrého zdání, pouze s uvážením, aby to co nejlépe sloužilo ke zbožnosti.

Čl. 22 O církevních formalitách a obřadech

Není nutné, aby formality a obřady byly na všech místech stejné nebo přesně podobné, neboť byly vždy odlišné a mohou se měnit podle různosti zemí, doby a lidských mravů, avšak tak, aby se nezavádělo nic, co by odporovalo Božímu slovu. Kdokoli pro svůj osobní názor vědomě, záměrně a zjevně porušuje ve své církvi formality a obřady, které neodporují Božímu slovu a jsou nařizeny a schváleny autoritou, má být veřejně pokárán, aby se jiní báli činit něco podobného, jako ten, kdo se prohřešil obecnému církevnímu řádu a zranil svědomí milých bratří.

Každá jednotlivá církev může nařizovat, měnit nebo rušit formality a obřady tak, aby to vše bylo vzdělavatelné.

Čl. 23 O povinnosti křesťanů k občanské autoritě

Je povinností všech křesťanů a zvláště křesťanských kazatelů přijímat a zachovávat zákony a nařízení vlády nebo svrchované autority státu, jehož jsou občany nebo poddanými nebo v něm sídlí, a používat všech chvályhodných prostředků k podpoře a zajištění poslušnosti vůči stávající moci.

Čl. 24 O majetku křesťanů

S ohledem na právo, právní titul a vlastnictví není majetek křesťanů společný, jak někteří lidé nesprávně tvrdí. Avšak každý křesťan je povinen podle svých možností štědře dávat almužny chudým z toho, co má.

Čl. 25 O křesťanské přísaze

Jako vyznáváme, že Pán Ježíš a jeho apoštol Jakub zakázal křesťanům zbytečně a ukvapeně přísahat, tak také soudíme, že křesťanské náboženství přísahu nezakazuje, ale že člověk může přísahat, když to úřad žádá v zájmu víry a blahovůle. V takovém případě necht' je přísaha podle učení proroků spravedlivá, rozvážná a pravdivá.

Čl. 26 O posvěcení

Posvěcení je obnovení naší padlé přirozenosti Duchem svatým, přijatým skrze víru v Ježíše Krista, jehož vykupující krev očišťuje od všelikého hříchu. Jí jsme nejen zbaveni viny hříchu, ale jsme obmyti od jeho poskvrny, spaseni od jeho moci a je nám milostí umožněno milovat Boha celým srdcem svým a chodit v jeho svatých přikázáních bez úhony.

3.2 - Vyznání víry Evangelického společenství³⁴

Čl. 1 Bůh

Věříme v jednoho, pravého, svatého a živého Boha, věčného Ducha, Stvořitele, Pána a Zachovatele všeho viditelného a neviditelného. Je nekonečný ve své moci, moudrosti, spravedlnosti, dobrotě a lásce a panuje s milostivým ohledem na blaho a spásu lidí, ke cti svého jména.

Věříme, že se jeden Bůh zjevuje jako Trojjediný: Otec, Syn a Duch svatý, rozlišený, avšak nerozdělený, věčně jeden bytostí a mocí.

Čl. 2 Ježíš Kristus

Věříme v Ježíše Krista, pravého Boha a pravého člověka, v němž je Boží a lidská podstata dokonale a nerozděleně spojena. On je věčným Slovem, které se stalo tělem, jednorozený Syn Otce, narozený z Marie Panny mocí Ducha svatého. Žil jako služebník, trpěl a zemřel na kříži. Byl pohřben, vstal z mrtvých a vstoupil do nebe, aby byl u Otce, odkud opět přijde. On je věčný Zachránce a Prostředník, který se nás zastává a který jednou bude soudit všechny lidi.

Čl. 3 Duch svatý

Věříme v Ducha svatého, který vychází z Otce a ze Syna a je s nimi jedné podstaty. Usvědčuje svět z hříchu, spravedlnosti a soudu. Vede lidi, kteří vírou přijmou evangelium, do společenství církve. Potěšuje, posiluje a zmocňuje věřící a uvádí je do všeliké pravdy.

³⁴ Text vychází z anglického originálu otištěného v »The Discipline of The Evangelical United Brethren Church« (1963).

Čl. 4 Písmo svaté

Věříme, že Písmo svaté Starého a Nového zákona zjevuje Boží slovo, jak to je nutné pro naši spásu. Je třeba je přijmout s pomocí Ducha svatého jako pravidlo a směrnicí víry a života. Co v něm není zjeveno nebo v něm není stanoveno, to nelze učinit článkem víry ani učit jako nutné ke spasení.

Čl. 5 Církev

Věříme, že křesťanská církev je společenstvím všech skutečně věřících lidí pod Kristovým panstvím. Věříme, že církev je jedna, svatá, apoštolská a obecná. Je to spasitelné společenství, v němž Bohem povolání lidé zvěstují Boží slovo a podle Kristova ustanovení se řádně vysluhují svátosti. Pod vedením Ducha svatého církev existuje k slavení bohoslužeb, vzdělávání věřících a spásu světa.

Čl. 6 Svátosti

Věříme, že svátosti, ustanovené Kristem, jsou znamením a závdavkem křesťanského vyznávání a Boží lásky k nám. Jsou to prostředky milosti, kterými v nás Bůh neviditelně působí, oživuje, posiluje a potvrzuje naši víru v něho. Kristus, náš Pán, ustanovil dvě svátosti, křest a večeři Páně.

Věříme, že křest znamená vstup do světa víry a je symbolem pokání a vnitřní očisty od hříchu, zpodobněním znovuzrození v Ježíši Kristu a znamením křesťanského učenictví.

Věříme, že děti stojí pod Kristovou smírcí obětí a jako dědici Božího království mohou přijmout křest. Za děti věřících rodičů církev přebírá křtem zvláštní odpovědnost. Mají být vychovávány a vedeny k tomu, aby osobně přijali Krista a potvrdili svůj křest vyznáním víry.

Věříme, že večeře Páně je zpodobněním našeho spasení, připomínkou Kristova utrpení a jeho smrti a znamením lásky a spojení křesťanů s Kristem a mezi sebou navzájem. Ti, kdo správně, uctivě a ve víře jedí lámaný chléb a pijí z požehnaného kalicha, jsou duchovním způsobem účastni těla a krve Kristovy, dokud on nepřijde.

Čl. 7 Hřích a svobodná vůle

Věříme, že člověk ztratil svou spravedlnost a bez milosti našeho Pána Ježíše Krista postrádá svatost a je nakloněn ke zlému. Nenarodí-li se člověk znovu, nemůže spatřit Boží království. Z vlastní síly, bez Boží milosti, nemůže člověk vykonat žádné dobré skutky, které by byly Bohu libé a u Boha přijatelné. Přesto věříme, že člověk, ovlivněný a zmocněný Duchem svatým, je odpovědný, aby svobodně používal svou vůli k dobrému.

Čl. 8 Smíření Kristem

Věříme, že Bůh v Kristu smířil svět se sebou. Oběť, kterou Kristus přinesl dobrovolně na kříži, je dokonalou a dostatečnou obětí za hříchy celého světa a zbavuje člověka všeho hříchu, takže už není zapotřebí žádného jiného zado-stučinění.

Čl. 9 Ospravedlnění a znovuzrození

Věříme, že na základě vlastních skutků nebo zásluh nikdy nebudeme ospravedlněni před Bohem, nýbrž že hříšníci činící pokání jsou před Bohem ospravedlněni a počtení za spravedlivé jedině vírou v našeho Pána Ježíše Krista.

Věříme, že znovuzrození je obnovením člověka ve spravedlnosti Ježíšem Kristem, mocí Ducha svatého; tak se stáváme účastníky Boží přirozenosti a okoušíme obnovu života. Tímto novým narozením je věřící člověk smířen s Bohem a uschnout sloužit mu celou vůlí a celým srdcem.

Věříme, že i když jsme prožili znovuzrození, je možné odpadnout od milosti a upadnout do hříchu; i potom však můžeme být z Boží milosti obnoveni ke spravedlnosti.

Čl. 10 Dobré skutky

Věříme, že dobré skutky jsou nutným ovocem víry a následují po znovuzro-zení; nemohou však vyhladit naše hříchy nebo odvrátit Boží soud.

Věříme, že dobré skutky, které jsou Bohu libé a v Kristu přijatelné u Boha, přejítí z pravé a živé víry, neboť v nich a skrze ně se víra stává viditelnou.

Čl. 11 Posvěcení a křesťanská dokonalost

Věříme, že posvěcení je dílem Boží milosti prostřednictvím slova a Ducha, kterými ti, kdo jsou znovuzrozeni, jsou ve svých myšlenkách, slovech a činech očištěni od hříchu a uschnout k tomu, aby žili podle Boží vůle a usilovali o svatost, bez níž nikdo nespasí Pána.

Úplné posvěcení je stavem dokonalé lásky, spravedlnosti a pravé svatosti, které může dostat každý znovuzrozený křesťan, osvobozený od moci hříchu, když Boha miluje z celého srdce, z celé duše a ze všech sil a svého bližního jako sebe samého. Vírou v Ježíše Krista lze přijmout tento dar milosti v tomto životě, buď postupně nebo naráz, a každé Boží dítě by jej mělo vážně hledat.

Věříme, že nás tato zkušenost nezbavuje slabostí, nevědomostí a omylů, které se člověka přidrží, ani možnosti dalšího hříchu. Křesťan se musí neustále varovat duchovní pýchy a usilovat o vítězství nad každým pokušením ke hříchu. Musí se cele podrobit Boží vůli, takže hřích nad ním ztratí svou moc a on bude šlapat po světu, tělu a ďáblu. Bdělostí tak vládne nad těmito nepřáteli skrze moc Ducha svatého.

Čl. 12 Soud a budoucí život

Věříme, že všichni lidé jsou nyní i v poslední den pod spravedlivým soudem Ježíše Krista.

Věříme ve vzkříšení mrtvých - spravedlivých k věčnému životu a zlých k nekončícímu zatracení.

Čl. 13 Veřejné bohoslužby

Věříme, že bohoslužby jsou povinností a výsadou člověka, který se v Boží přítomnosti sklání v uctívání, pokoře a oddanosti.

Věříme, že pro život církve jsou bohoslužby podstatné a že shromažďování lidu k těmto bohoslužbám je pro společenství křesťanů a duchovní růst nutné.

Věříme, že pořad bohoslužeb nemusí být všude stejný, že jej církev může podle okolností a potřeb lidí obměňovat. Měly by se konat v jazyce a způsobu, které jsou lidem srozumitelné, ve smyslu Písma svatého ke vzdělání všech a v souladu s Řádem církve.

Čl. 14 Den Páně

Věříme, že den Páně ustanovil Bůh k osobní a veřejné bohoslužbě, k odpočinku od nepotřebné práce a že by měl být věnován duchovnímu růstu, křesťanskému obecenství a křesťanské službě. Připomíná vzkříšení našeho Pána a je obrazem věčného odpočinutí. Je pro další trvání a růst křesťanské církve podstatný a důležitý pro blaho občanské pospolitosti.

Čl. 15 Křesťan a majetek

Věříme, že všechno patří Bohu a osobní vlastnictví je zákonným a svatým svěčenstvím od Boha. Soukromý majetek má být použit k prokazování křesťanské lásky a štědrosti a k podpoře misie církve ve světě. Každý majetek, soukromý, společný i veřejný, je třeba pokládat za svaté svěčenství a pod Božím panstvím používat odpovědně pro blaho lidstva.

Čl. 16 Vrchnost

Věříme, že vrchnost dostala svou zákonnou moc od svrchovaného Boha. Jako křesťané uznáváme vrchnost, pod jejíž ochranou žijeme, a věříme, že má být založena na uznávání lidských práv a být za to Bohu odpovědná.

Věříme, že válka a prolévání krve jsou v rozporu s evangeliem a Duchem Kristovým.

Věříme, že je povinností křesťanských občanů, dávat své stávající vládě mravní sílu a smysl spořádaným, spravedlivým a bohabojným životem.

3.3 - Standardní kázání Johna Wesleye

Standardní kázání byla zveřejněna častokrát. Kritické vydání Wesleyho kázání je obsaženo v *The Works of John Wesley*, sv. 1 – 4, Abingdon Press, Nashville.

Česky vycházela postupně v několika svazcích:

Cesta k Bohu, devět promluv, Praha 1991, (Kázání 1 – 9)

Cesta s Bohem, jedenáct promluv, Praha 1995, (Kázání 10 – 20)

Kázání našeho Pána na hoře, třináct výkladů, Praha 2003² (Kázání 21 – 33)

Cesta posvěcení, jedenáct promluv, Praha 2004, (Kázání 34 – 44)

Cesta víry, devět promluv, Praha 2004, (Kázání 45 – 53)

3.4 - Poznámky k Novému zákonu Johna Wesleye

Jsou k dispozici jenom anglicky, kritické vydání je v *The Works of John Wesley*, sv. 5 – 6, Abingdon Press, Nashville, a samostatně v různých vydáních jako „Explanatory Notes Upon the New Testament“.

V roce 2005 jsme je začali překládat do češtiny. Vyjdou postupně asi v 8 svazcích. Připravujeme vydání na přelom roku 2006 a 2007.

3.5 - Všeobecná pravidla³⁵

Všeobecná pravidla, který vyrostla z metodistického probuzeneckého hnutí, ukazují vážnost, s níž se metodisté snažili přetlumočit křesťanství do života. Nelze je chápat jako souhrn metodistické etiky, nýbrž jako zvláštní rady, které dal Wesley členům svých společenství vzhledem k tehdy běžným a církví ne dost pranýřovaným hříchům. Oba dokumenty, Vyznání víry a Všeobecná pravidla, nesou co do jazyka a myšlenkových pochodů pečeť doby svého vzniku a tak je třeba jim rozumět.

1. Na sklonku roku 1739 za mnou přišlo osm nebo deset lidí v Londýně, kteří se zdáli usvědčeni z hříchu a opravdově toužili po spasení. Přáli si (podobně i dva nebo tři další příštího dne), abych se s nimi modlil a poradil jim, jak utéci budoucímu hněvu, kterého se hrozili. Abychom pro tuto důležitou práci měli více času, určil jsem den, kdy mohou přijít všichni společně. Od té doby se scházeli každý týden ve čtvrtek večer. Udílel jsem jim a mnoha dalším, kteří toužili se připojit (jejich počet den ze dne vzrůstal), postupně

35 *Všeobecná pravidla vycházejí z formulace z roku 1808 (kdy bylo zavedeno páté omezovací ustanovení, čl. 19 Ústavy), jak byly potvrzeny při změnách Ústavy roku 1848 a 1868*

rady, jež jsem pro ně pokládal za nejdůležitější, a svá shromáždění jsme vždy zakončovali modlitbou za to, co nejvíce potřebovali.

2. Takový byl původ spojeného společenství, jež vzniklo zpočátku v Londýně a potom na jiných místech. Takové společenství není nic jiného než „sdružení lidí, kteří mají způsob pobožnosti a hledají její moc, kteří jsou spojeni, aby se spolu modlili, přijímali napomenutí a bděli jeden nad druhým v lásce, vzájemně si tak pomáhajíce na cestě spasení“.
3. Aby se dalo snáze poznat, zda opravdu usilují o svou spásu, je každé společenství podle jejich bydliště rozděleno na menší skupiny, zvané třídy. V každé třídě je asi dvanáct osob, z nichž jeden je vedoucím. Jeho povinností je: Navštěvovat každého člena své třídy nejméně jednou týdně, a) aby zjistil, jak duchovně prospívá; b) udílet rady, napomínat, potěšovat nebo povzbuzovat, jak je toho třeba; c) přijmout, co kdo je ochoten dát na potřebu chudých.
4. Scházet se jednou týdně s kazatelem a s důvěrníky společenství a podávat kazateli zprávu, kdo je nemocen nebo kdo nežije spořádaně a nechce se dát napomenout; dávat důvěrníkům peníze, které v uplynulém týdnu obdržel od členů třídy; a předkládat seznam příspěvků jednotlivých členů.
5. Od těch, kteří se chtějí k těmto společenstvím připojit, vyžaduje se jen jedna podmínka, totiž touha „utéci budoucímu hněvu, aby byli spaseni od hříchu“. Je-li to skutečná touha duše, pozná se podle ovoce. Proto se očekává ode všech, kteří jsou ve společenstvích, že svou touhu po spáse projeví tím, že

předně, nebudou konat zlo, vystříhajíce se všelikého hříchu, zejména hříchu nejčastěji páchaného, jako je braní Božího jména nadarmo; znesvěcování dne Páně buď běžnou prací, nebo kupováním či prodáváním; opilství, kupování nebo prodávání lihovin nebo pití, kromě případů zvláštní nutnosti; hádek, různých sporů, soudů bratra s bratrem; odplácení zlého zlým nebo zlořečenství zlořečenstvím; mnohomluvnosti při kupování nebo prodávání; kupování nebo prodávání neprocleného zboží; lichvaření s penězi, tj. půjčování na nezákonný úrok; nelaskavého nebo neužitečného povídání, zejména pomlouvání vrchnosti nebo kazatelů; činění druhým, jak bychom nechtěli, aby oni činili nám; činění toho o čem vím, že to neslouží Boží slávě, jako „odívání se zlatem nebo drahým rouchem“; účast na takových zábavách, kde nemohu být přítomen ve jménu Pána Ježíše; zpívání písní, četby knih, které nevedou ke známosti nebo Boží lásce; zhýčkanosti a zbytečného hovnění sobě; skládání pokladů na zemi; vypůjčování bez vyhlídek na vrácení nebo odběru zboží bez možnosti je zaplatit.

6. Ode všech, kteří zůstávají v těchto společenstvích, se očekává, že svou touhu po spáse projeví tím, že za druhé budu konat dobro, že budou podle

svých možností ve všem milosrdní, pokud mají příležitost činíce dobře všemožným způsobem a pokud možno všem lidem, a to tělesně: podle možností, které jim Bůh dává, poskytující pokrm hladovým, odívající nahé, navštěvující nemocné nebo vězně a pomáhající jim; i duchovně: vyučující a povzbuzující všechny, s nimiž se stýkají; zavrhuje bludné d'ábelské učení, že „nemáme činit dobro, dokud naše srdce není k tomu ochotné“. Že budou konat dobro zejména domácím víry nebo těm, kteří jimi touží být, přednostně je zaměstnávající, kupující jedni od druhých, pomáhající jedni druhým v zaměstnání, a to tím více, že i svět miluje své a jenom je. Že budou všemožně pilní a skromní, aby evangelium nebylo znevažováno. Že s trpělivostí budou konat běh uloženého jim boje, zapírajíce sebe a berouce svůj kříž na každý den, ochotni nést pohanění Kristovo, jsouce neurození a za nic položení u světa a očekávající, že lidé budou mluvit všechno zlé o nich, lhouce, pro Pána.

7. Od těch, kteří chtějí zůstat v těchto společenstvích, se očekává, že svou touhu po spáse budou projevovat tím, že

za třetí se zúčastní všech služebností Božích: veřejných bohoslužeb, čteného nebo volného výkladu slova, večere Páně, rodinné a soukromé modlitby, četby Písma a postu nebo abstinence.

8. To jsou Všeobecná pravidla našich společenství. To vše nás učí Bůh zachovávat ve svém psaném slově, jediném a dostatečném pravidle naší víry a našeho života. A víme, že to vše jeho Duch vepíše do každého skutečně probuzeného srdce. Je-li kdo mezi námi, kdo je nezachovává, kdo je napořád přestupuje, pak nechť to je oznámeno těm, kteří bdí nad touto duší a mají vydat počet. Chceme ho varovat před jeho bludnou cestou, chceme na čas s ním mít strpení. Nebude-li však potom činit pokání, pak mezi námi nemá místa. My jsme vysvobodili svou duši.

1. května 1743

John Wesley, Charles Wesley

4) NÁŠ TEOLOGICKÝ ÚKOL

Teologie je snahou promýšlet Boží milostivé jednání v našem životě. Jako odpověď na Kristovu lásku toužíme po hlubším vztahu k tomu, „který vede naši víru od počátku až do cíle“ (Žd 12,2). Naše teologické hledání se snaží vystihnout tajuplné skutečnosti Boží přítomnosti, Božího pokoje, Boží moci a lásky ve světě. Když to činíme, pokoušíme se jasněji formulovat své chápání vztahu mezi Bohem a člověkem a tím jsme lépe připraveni účastnit se Božího jednání ve světě.

I když se teologický úkol vztahuje k naukovým důrazům církve, slouží i jinému účelu. Naše naukové výpovědi nám pomáhají poznávat křesťanskou pravdu v neustále se měnícím kontextu. K našemu teologickému úkolu patří zkoumání, obnova, vypracování a aplikace našich teologických poznatků, abychom mohli splnit své poslání „šířit biblickou svatost po zemi“.

Zatímco církev vidí své naukové důrazy jako podstatnou část své identity a ústavněprávně omezuje oficiální změny, přece však povzbuzuje k vážné myšlenkové práci v celé oblasti teologie.

Jako metodisté jsme povoláni všimnout si potřeb jednotlivců a společnosti a řešit je na základě pramenů křesťanské víry způsobem, který je jasný, přesvědčivý a působivý. Teologie slouží církvi tak, že jí přibližuje potřeby a výzvy světa a světu tlumočí evangelium.

Povaha našeho úkolu

Náš teologický úkol je kritický a konstruktivní. Je kritický v tom smyslu, že zkoumáme různé projevy víry, zda jsou pravdivé, přiměřené, jasné, přesvědčivé, věrohodné a založené na lásce. Poskytují církvi a jejím členům takové svědectví, které odpovídá evangeliu jak se zrcadlí v našem živém dědictví, a které zároveň je ve světle lidské zkušenosti a současného stavu vědění pravdivé a přesvědčivé?

Náš teologický úkol je v tom smyslu konstruktivní, že si každá generace musí tvořivým způsobem přivlastnit poznání minulosti a hledat Boha ve svém středu, aby nově přemýšlela o Bohu, zjevení, hříchu, vykoupení, bohoslužbě, církvi, svobodě a spravedlnosti, mravní odpovědnosti a jiných důležitých teologických otázkách. Vcelku jde o to, nově porozumět zaslíbením evangelia a přijímat je v naší nejisté době, plné problémů.

Náš teologický úkol se týká jednotlivců i celého společenství. Poznává službu jednotlivého křesťana. Vyžaduje účast všech, kdo jsou v církvi, laiků i ordinovaných, protože poslání církve mají splnit všichni, kdo jsou povoláni k následování. Věřící lidé lační po tom, aby porozuměli pravdě, jak nám je dána v Ježíši Kristu.

Teologické zkoumání naprosto není něco vedlejšího. Vyžaduje neustálou kázeň při studiu, přemýšlení a při modlitbě. Avšak poznání „prosté pravdy pro prostý lid“ není omezené na teologické specialisty. Všichni křesťané jsou povoláni k tomu, aby uvažovali teologicky; úkolem odborníků je, aby pomáhali Božímu lidu při naplnění tohoto povolání.

Naše poslání se vztahuje na společenství. Uskutečňuje se v rozhovorech otevřených pro zkušenosti, poznání a tradice všech seskupení, která patří k Evangelické církvi metodistické.

Tento dialog je součástí života každého sboru. Vedou jej laikové a kazatelé, biskupové, rady, výbory a teologická učiliště církve.

Konference mluví a jednájí za metodisty svými oficiálními rozhodnutími na příslušných rovinách. Naše konciliární a reprezentativní procesy rozhodování však nebrání jednotlivým metodistům, aby si odpovědně sami vytvořili jasný teologický úsudek.

Náš teologický úkol se vztahuje na náš svět a pozemskou existenci. Je založen v Božím svrchovaném sebezjevení, vtělení Ježíše Krista. Boží věčné slovo k nám přichází v těle a krvi, v určité době, na určitém místě a v plném ztotožnění s člověkem. Proto naše teologické myšlení čerpá sílu ze skutečnosti Božího příchodu v těle, na jehož základě se účastníme denního života církve a světa a tím Božího osvobozujícího a záchraného jednání.

Náš teologický úkol má v podstatě praktický ráz. Pomáhá jednotlivcům při jejich denním rozhodování a slouží životu a práci církve. Zatímco vysoce teoretické myšlenkové pochody mohou poskytnout důležitý přínos pro teologické poznání, měříme jejich pravdivost nakonec na základě jejich praktického významu. Jde nám o to, abychom přenášeli zaslíbení a požadavky evangelia do svého každodenního života.

Teologické zkoumání může tříbit naše myšlení vzhledem k tomu, co máme mluvit a dělat. Nutí nás, abychom věnovali pozornost světu kolem nás.

Skutečnost nesmírného lidského utrpení, hrozeb, kterým je vystaveno přežití všeho živého, jakož i zraňování lidské důstojnosti - to vše nás vždy znovu konfrontuje se základními teologickými tématy: Boží podstatou a Božím působením, vzájemným vztahem mezi lidmi, lidskou svobodou a odpovědností a pečlivým, přiměřeným zacházením s celým stvořením.

Teologické směrnice: Prameny a kritéria

Jako metodisté máme povinnost vydat věrohodné křesťanské svědectví o Ježíši Kristu, živém středu života a svědectví církve. Abychom splnili tento závazek, promýšlíme své biblické a teologické dědictví kriticky, neboť chceme své době vydat pravdivé svědectví.

Při této snaze jsou důležité dvě úvahy: Z jakých pramenů vyvozujeme své teologické výpovědi a na základě jakých kritérií zjistíme, zda je naše chápání a svědectví přiměřené?

Wesley byl přesvědčen, že živé jádro křesťanské víry je zjeveno v Bibli, osvětleno tradicí, oživeno osobní zkušeností a stvrzeno rozumem.

Bible je základem tím, že zjevuje Boží slovo, „pokud to je důležité pro naše spasení“. Proto se náš teologický úkol soustřeďuje svými kritickými a konstruktivními aspekty především na pečlivé studium Bible. Při studiu Bible

a prohlubování svého chápání víry si Wesley vzal na pomoc křesťanskou tradici, zejména spisy církevních otců, ekumenická vyznání, učení reformátorů a soudobou duchovní literaturu.

Tak představuje tradice zdroj a měřítko pravého křesťanského svědectví, její autorita však je závislá na věrnosti biblickému poselství.

Křesťanské svědectví, i když je založeno na Bibli a prostředkováno tradicí, je neúčinné, pokud je člověk nepochopí a osobně nepřijme. Aby se stalo naším svědectvím, musí se dát smysluplně vyjádřit pojmy našeho rozumu a naší zkušenosti.

Pro Wesleyho platilo, že smysluplné vyjádření křesťanské víry vyžaduje použití rozumu. Jenom tak lze Bibli porozumět a uvést její poselství do vztahu k širším oblastem vědění. Hledal potvrzení biblického svědectví v lidské zkušenosti, zejména zkušenosti znovuzrození a posvěcení, ale i v chápání „zdravého lidského rozumu“ každodenní životní zkušenosti.

Spolupůsobení těchto zdrojů a kritérií ve Wesleyho teologii nám poskytuje směrnicí pro teologický úkol, který jako Evangelická církev metodistická máme. Při tomto úkolu má mezi zmíněnými teologickými zdroji základní autoritu Bible jako základní svědectví o kořenech naší víry.

V praxi může mít teologické myšlení také východisko v tradici, zkušenosti nebo rozumovém zkoumání. Na čem však především záleží, je toto: Všechny čtyři směrnice musí být spojeny v pravdivý, vážný teologický pohled. Poznatky, které plynou z vážného studia Bible a tradice, obohacují naši dnešní zkušenost. Tvůrčí a kritické uvažování nás uschopní, abychom lépe porozuměli Bibli a pochopili své společné křesťanské dějiny.

Bible

Methodisté sdílí s ostatními křesťany přesvědčení, že Bible je základním zdrojem a měřítkem křesťanské nauky. Prostřednictvím Bible se s námi setkává živý Kristus ve zkušenosti spasitelné milosti. Jsme přesvědčeni, že Ježíš Kristus je živým Božím slovem mezi námi, kterému důvěřujeme v životě i ve smrti.

Duchem svatým osvětlení bibličtí pisatelé dosvědčují, že v Kristu je svět smířen s Bohem. Bible spolehlivě dosvědčuje Boží sebezjevení v životě, smrti a vzkříšení Ježíše Krista, ale také v jeho stvořitelském jednání, v putování lidu Izraelského a v dalším působení Ducha svatého v lidských dějinách.

Když otevřeme srdce a mysl Božímu slovu, které k nám přichází lidskými slovy, inspirovanými Duchem svatým, vzniká a roste naše víra, prohlubuje se naše poznání a do našeho zorného pole vstupují možnosti jak změnit svět.

Pro křesťany je Bible svatým kánonem, který je jako takový uznán ekume-

nickými koncily staré církve. Naše naukové základy vycházejí z kánonu 39 knih Starého zákona a 27 knih Nového zákona.

Základy naší nauky zdůrazňují, že „Písmo svaté obsahuje vše, co je nutné ke spáse“ (Články víry) a že „je třeba je přijmout s pomocí Ducha svatého jako pravidlo a směrnicí víry a života“ (Vyznání víry).

Správně pochopit můžeme Bibli ve sboru věřících, který je vyučen ve vlastních tradicích. Vykládáme jednotlivé texty ve světle jejich umístění v rámci celé Bible.

Při tom nám pod vedením Ducha svatého může být pomocí vědecké bádání a osobní poznání. Při každé práci s textem přihlížíme k tomu, co můžeme zjistit o původním kontextu a záměru textu. S tímto porozuměním přijímáme pečlivě vypracované historické, jazykové jakož i textové studium posledních let, které naše chápání Bible prohlubuje.

Takovou svědomitou prací při čtení Bible můžeme dospět k tomu, že poznáme pravdivost biblického poselství v jeho dosahu pro náš vlastní život a pro život světa. Tak nám Bible slouží jako pramen naší víry a jako základní měřítko, kterým lze měřit pravdivost a spolehlivost každé výpovědi víry.

Ač dáváme Bibli přednost při teologickém uvažování, budou naše snahy při zjišťování jejího významu vždy také zahrnovat tradici, zkušenost a rozum. Stejně jako Bible se i ony mohou stát tvůrčími nástroji Ducha svatého v církvi. Oživují naši víru, otvírají nám oči pro zázrak Boží lásky a osvěcují naše chápání.

Wesleyánské dědictví, zakotvené v katolické a reformační povaze anglického křesťanství, nás vede k tomu, abychom tyto tři prameny vědomě používali, když vykládáme Bibli a formulujeme výpovědi víry, založené na svědectví Bible. Tyto prameny jsou spolu s Písmem nezbytné pro splnění našeho teologického úkolu.

Těsné propojení tradice, zkušenosti a rozumu se objevuje už v Bibli samé. Písmo dosvědčuje množství různých tradic, z nichž některé zrcadlí napětí při výkladu v rámci raného židovsko-křesťanského dědictví. Tyto tradice však jsou v Bibli propojené způsobem, který ukazuje základní jednotu Božího zjevení, jak je lidé přijali a prožili v různorodosti svého vlastního života.

Vznikající společenství víry proto viděla Bibli jako autoritativní svědectví o tomto zjevení. Tím, že poznáváme vzájemný vztah a neoddělitelnost těchto čtyř základních pramenů pro teologické poznání, následujeme základní vzor, který lze nalézt přímo v biblickém textu.

Tradice

Teologický úkol nezačíná v každém věku nebo u každého člověka znovu. Křesťanství neskočí z doby Nového zákona do přítomnosti, jako by se nedalo

poučit velkým oblakem svědků v době mezi tím. Po staletí se křesťané snažili vykládat pravdu evangelia pro svou dobu.

Při těchto snahách hrála tradice důležitou roli ve dvojitým smyslu: co do procesu a co do formy. Předávání a přijímání evangelia lidmi v různých regionech a generacích představuje dynamický prvek křesťanských dějin. Formulace a praxe v jejich specifických okolnostech představují odkaz společné zkušenosti raných křesťanských sborů.

Tyto tradice najdeme v mnohých kulturách po celém světě. Avšak dějiny křesťanstva zahrnují také směsici nevědomostí, falešné horlivosti a hříchu. Bible zůstává měřítkem, kterým se všechny tradice posuzují.

Dějiny církve zrcadlí základní význam tradice, stále jednání Božího Ducha, který proměňuje lidský život. Tradice je historií stálého ovzduší milostí, v němž a jímž žijí všichni křesťané: Boží sebe obětující lásky v Ježíši Kristu. Tak chápána tradice převyšuje dějiny jednotlivých tradic.

V tomto hlubším významu tradice mají všichni křesťané podíl na společných dějinách. V těchto dějinách křesťanská tradice připravuje cestu Bibli, Bible však tvoří ohnisko tradice. Jako metodisté plníme svůj teologický úkol v otevřenosti vůči tradici, bohaté co do forem a moci.

Různorodé tradice poskytují bohatý zdroj teologického uvažování a tvoření. Pro nás metodisty mají různé prameny tradice zvláštní význam, protože obsahují dějinný základ našeho naukového dědictví a zvláštní vyjádření našeho života ve společenství.

V současné době nás vyzývají tradice z celého světa, které zdůrazňují rozměry křesťanského chápání vyrůstajícího z utrpení a vítězství porobených. Pomáhají nám znovu objevovat biblické svědectví o Božím zvláštním příklonu k chudým, postiženým, vězněným, utlačovaným a vyvrženým. V těchto lidech poznáváme přítomnost živého Ježíše Krista.

Tyto tradice podtrhují rovnost všech lidí v Ježíši Kristu. Ukazují, že nás evangelium může osvobodit, abychom pochopili rozmanitost lidských kultur a ocenili jejich hodnoty. Posilují naše tradiční pojetí nedělitelnosti osobního spasení a sociální spravedlnosti. Prohlubují naši povinnost usilovat o pokoj ve světě.

Kritické hodnocení těchto tradic nás může přimět, abychom nově uvažovali o Bohu, rozšiřovali svůj pohled na „šálóm“ a více důvěřovali Boží pečující lásce.

Tradice slouží jako měřítko přesvědčivosti a přiměřenosti víry určitého společenství, jak dalece představuje shodu ve víře. Různé tradice, které nás v současné době vyzývají, mohou obsahovat protichůdné představy a názory na pravdu a legitimitu. Zkoumáme takové rozpory ve světle Bible a promýšlíme je kriticky vzhledem k naukové pozici své církve.

Tím, že používáme své naukové normy k rozlišování a zároveň zůstáváme otevření vůči vznikajícím formám křesťanské identity, snažíme se zachovat věrnost apoštolské víře.

Zároveň poznáváme v široké křesťanské tradici projev dějin Boží milosti, v níž se křesťané mohou vzájemně uznávat a přijímat v lásce.

Zkušenost

Při svém teologickém úkolu sledujeme Wesleyho praxi zkoumat osobní a společnou zkušenost, zda potvrzuje skutečnost Boží milosti, zjevené v Písmu.

Naše zkušenost je ve vzájemném vztahu k Bibli. Čteme Bibli ve světle podmínek a událostí, které nám pomáhají stát se těmi, kterými jsme, a své zkušenosti vykládáme pomocí biblických výpovědí.

Všechny zkušenosti víry ovlivňují všechny lidské zkušenosti; všechny lidské zkušenosti ovlivňují naše chápání zkušeností víry.

Na osobní úrovni znamená zkušenost pro jednotlivce to, co tradice znamená pro církev: Je to osobní přivlastnění Boží odpouštějící a zmocňující milosti. Zkušenost v našem životě potvrzuje pravdu jak je zjevena v Bibli a osvětlena tradicí a tak nás uschopňuje přijímat křesťanské svědectví jako svědectví vlastní.

Wesley popsal víru a jistotu víry jako „pevnou důvěru a jisté spolehnutí“ na Boží milost v našem Pánu Ježíši Kristu a jako neotřesitelnou naději, že z Boží ruky přijmeme vše dobré. Taková jistota je Božím milostivým darem prostřednictvím svědectví Ducha svatého.

Tento „nový život v Kristu“ je to, co máme jako metodisté na mysli, když mluvíme o „křesťanské zkušenosti“. Otvírá nám oči, abychom viděli živou pravdu v Bibli. Potvrzuje biblické poselství pro nás dnes. Osvěcuje naše chápání Boha a stvoření a vede nás, abychom vše posuzovali s etickou citlivostí.

I když je křesťanská zkušenost výrazně osobní, má také společenský rozměr. Naš teologický úkol je také určen zkušeností církve a obecně lidskou zkušeností. Ve své snaze pochopit biblické poselství poznáváme, že Boží dar osvobozující lásky zahrnuje celé stvoření.

Některé aspekty lidské zkušenosti jsou zkouškou našeho teologického chápání. Mnozí členové Božího lidu žijí pod terorem, v hladu, opuštěnosti a ponižení. Každodenní zkušenosti zrození a smrti, růstu a života ve stvořeném světě jakož i otevřenost pro větší sociální souvislosti je třeba také zahrnout do vážných teologických úvah.

Když si tyto zkušenosti znovu uvědomíme, učíme se lépe přijímat pravdy Bible a lépe hodnotit dobrou zprávu o Božím království.

Jako zdroj teologického myšlení se zkušenost projevuje, stejně jako tradice,

ve velké rozmanitosti, která nás vybízí, abychom celé bohatství evangelijních zaslíbení zachycovali vždy nově do slov. Vykládáme zkušenost ve světle biblických norem, přesně tak, jak naše zkušenost ovlivňuje četbu biblického poselství. V tomto ohledu zůstává Bible středem našich snah o věrohodné zvěstování našeho křesťanského svědectví.

Rozum

I když poznáváme, že Boží zjevení a naše zkušenosti Boží milosti neustále překračují schopnosti lidského mluvení a myšlení, domníváme se také, že každá důkladná teologická práce vyžaduje pečlivé používání rozumu.

Používáme rozum, když čteme Bibli a vykládáme ji.

Používáme rozum, když klademe otázky víry a snažíme se pochopit Boží jednání a vůli.

Používáme rozum, když spojujeme poznatky, které tvoří naše svědectví, a dáváme je souvisle dál.

Používáme rozum, když zkoumáme shodu svého svědectví s biblickým poselstvím a tradicemi, které nám toto svědectví zachovaly.

Používáme rozum, když vztahujeme své svědectví na širokou oblast lidského vědění, zkušenosti a služby.

Protože všeliká pravda přichází od Boha, jsou snahy uvědomit si vztahy mezi zjevením a rozumem, vírou a vědou, milostí a přirozeností užitečné k vytvoření věrohodné a sdělitelné nauky. Neusilujeme o nic méně než o celkový pohled na skutečnost, která je poznamenána zaslíbeními a požadavky evangelia, i když dobře víme, že takový pokus je vždy ovlivněn mezemi a zkrácenými, charakteristickými pro veškeré lidské vědění.

Přesto se snažíme svými snahami o dosažení rozumného chápání křesťanské víry uchopit, vyjádřit a žít evangelium tak, aby toto usilování bylo povzbuzením pro přemýšlivé lidi, kteří chtějí poznat Boží cesty a po nich kráčet.

V teologické reflexi jsou zdroje tradice, zkušenosti a rozumu důležité pro naše studium Písma, aniž by zpochybňovaly přednostní postavení Bible pro víru a život. Tyto čtyři prameny, které vždy představují odlišný přístup a nakonec přece působí spolu, vedou nás metodisty při našem hledání živého a přiměřeného křesťanského svědectví.

Současná výzva k teologické práci v církvi

K historickým napětím a konfliktům, které stále ještě vyžadují řešení, přibývají nová témata, volající nás k novému teologickému hledání. Denně jsme

konfrontování s problémy, které jsou výzvou pro naše zvěstování Boží vlády nad celým lidstvem.

Rozhodující důležitost mají problémy, které vzešly z velkého zápasu o lidskou důstojnost, osvobození a smysluplnost, ze snah, které patří k Božím plánu pro stvoření. Tato problematika je nesena teologiemi, které vyjadřují výkřik probouřených a probuzených rozhořčení spolutrpících.

Hrozí nám nebezpečí atomové zhouby, terorismu, války, chudoby, násilí a nespravedlnosti. Nespravedlnosti na základě rasy, pohlaví, třídy a věku jsou dnes velice rozšířené. Zneužívání přírodních zdrojů a znevažování labilní rovnováhy našeho životního prostředí jsou v rozporu s naším povoláním zachovat Boží stvoření. Sekularizační proces se táhne vysoce technizovanou společností a omezuje poznávání duchovních hloubek života. Hledáme pravou křesťanskou odpověď na tyto skutečnosti, aby se uzdravující a vykupitelské Boží dílo mohlo projevit v našich slovech a činech. Příliš často byla teologie používána k podpoře nespravedlivých praktik. Hledáme odpovědi, které jsou v souladu s evangeliem a neuzavírají se kritickým otázkám.

Velkým bohatstvím naší církve, jak se vyvinulo zejména v posledním století, je její celosvětový ráz. Jsme církví se zvláštním teologickým dědictvím, toto dědictví však žijeme v celosvětové komunitě. To vede k takovému chápání víry, které je obohacené zkušenostmi a způsoby z mnohých částí světa.

Přijímáme přínos, který metodisté různého etnického původu, různých jazyků, kulturních a národních seskupení poskytují jeden druhému a celé naší církvi. Radujeme se ze vzájemného úsilí o jasné teologické porozumění a o živé misijní formy.

Metodisté se jako různorodý lid neustále snaží o shodné porozumění evangelium. Ve své různorodosti jsme spojeni společným dědictvím a společným přáním účastnit se tvůrčího a vykupitelského Božího díla.

Naším úkolem je vyjádřit náš pohled na věci způsobem, který by nás spojil jako lid v misi.

Ve jménu Ježíše Krista jsme povoláni, abychom pracovali v rámci svých odlišností a navzájem si prokazovali trpělivost a shovívavost. Tato trpělivost neprýští z lhostejnosti k pravdě nebo shovívavého trpění omylů, nýbrž z vědomí, že všichni poznáváme jenom z částky a že nikdo není schopen odhalit Boží tajemství sami, nýbrž jedině Božím Duchem. Tak pokračujeme ve svém teologickém úkolu a spoléháme na to, že nám Duch dá moudrost, abychom šli dál po cestě s celým Božím lidem.

Ekumenický závazek

Křesťanská jednota je založena na teologickém poznání, že jsme se vírou stali údý jednoho Kristova těla. Křesťanská jednota není jednou z možností; je to dar, který je třeba přijmout a žít.

Jako metodisté reagujeme na teologické, biblické a praktické poslání usilovat o jednotu křesťanů tím, že tak činíme na místní, národní a celosvětové rovině. Mnohými způsoby se snažíme vzájemným uznáním církví, členů a služebníků dojít k společnému slavení svatě večeře Páně se všemi údý Božího lidu.

I když víme, že věrnost vlastní církvi je vždy podřazena životu v církvi Ježíše Krista, srdečně se radujeme z bohaté zkušenosti odpovědných představitelů naší Evangelické církve metodistické, jak se projevuje v radách a konzultacích, ve dvoustranných a vícestranných rozhovorech i jiných formách ekumenického setkávání, které přispívají k ozdravení církvi a národů.

Vidíme, jak Duch svatý působí tím, že mezi námi činí jednotu viditelnější.

Zároveň jsme vstoupili do vážných setkávání a rozhovorů mezi křesťany a příslušníky jiných náboženství. Bible nás vyzývá, abychom byli bližními a svědky všem národům. Taková setkání vyžadují nové promýšlení naší víry a hledání orientace pro naše svědectví lidem z jiných náboženství. Pak znovu objevujeme, že Bůh, který v Ježíši Kristu jednal ke spáse celého světa, je také Stvořitelem všech, tím Jediným, „který je nade všemi, skrze všechny a ve všech“ (Ef 4,6).

Jako lidé, kteří jsme na této planetě odkázáni jeden na druhého, vidíme nutnost pohledět na své vlastní dědictví sebekriticky a pečlivě hodnotit jiné tradice. Při těchto setkáních není naším cílem redukovat naukové rozdíly na nejmenšího společného náboženského jmenovatele, nýbrž povýšit všechny tyto vztahy na nejvyšší možnou rovinu lidského společenství a chápání.

S Boží pomocí společně usilujeme o spásu, zdraví a pokoj všech lidí. V uctivých rozhovorech a praktické spolupráci vyznáváme svou víru v Ježíše Krista a snažíme se jasně ukázat, že Ježíš Kristus je životem a nadějí světa.

Závěr

Nauka vzniká z života církve - její víry, bohoslužby, jejího řádu, jejích rozhovorů a výzev světa, kterému chce sloužit. Evangelizace, budování sboru a misie vyžadují stálou snahu o spojení pravé zkušenosti, rozumného myšlení a uváženého jednání s teologickou ryzostí.

Presvědčivé svědectví o našem Pánu a Spasiteli Ježíši Kristu může přispět k obnově naší víry, vést lidi k této víře a posílit církev, aby mohla působit k uzdravení a smíření.

Toto svědectví však nemůže popsat nebo pochopit Boží tajemství vyčerpávajícím způsobem. I když okoušíme zázrak Boží milosti působící při nás a mezi námi a i když se radujeme ze současných náznaků Božího království, přece nás každý nový krok vede k tomu, abychom si uvědomili, že Boží skutečnost je nakonec tajemstvím, které nás může jenom vést k úžasu a k pokoře. Společně však na to, že můžeme v ještě větší míře poznávat, co je pro naši účast na Božím spasitelném díle ve světě podstatné; spoléháme na konečné odhalení Boží spravedlnosti a Božího milosrdenství.

V tomto duchu chceme přijmout svůj teologický úkol a snažit se o to, abychom v moci Ducha svatého lépe pochopili Boží lásku, která nám byla dána v Ježíši Kristu, a tuto lásku šířit všude. Tím, že jasněji pochopíme, kdo jsme a co svět dnes potřebuje, a že se stále účinněji budeme dovolávat svého teologického dědictví, budeme lépe vstrojeni splnit své poslání jako Boží lid.

Tomu pak, který působením své moci mezi námi může učinit neskonale víc, než zač prosíme a co si dovedeme představit, jemu samému buď sláva v církvi a v Kristu Ježíši po všechna pokolení na věky věků! Amen. (Ef 3,20-21)

Část III

SLUŽBA VŠECH KŘESŤANŮ

KAPITOLA POSLÁNÍ CÍRKVE

Odstavec I. - Sbory

Čl. 120. Poslání

Posláním církve je, získávat učedníky a učednice pro Ježíše Krista. Sbor je místem, kde se toto poslání projevuje a naplňuje nejvýrazněji.

Čl. 121. Zdůvodnění našeho poslání

Evangelická církev metodistická vyznává, že Ježíš Kristus je Boží Syn, Spasitel světa a Pán všech lidí. Ježíš pověřuje církev slovy: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal“ (*Mt 28,19–20*).

Boží milost nám umožňuje plnit toto poslání. Působí všude a vždy a uskutečňuje to, co je zjeveno v Bibli. Projevuje se v Boží smlouvě s Abrahamem a Sárrou, ve vyvedení izraelského lidu z Egypta a ve službě proroků. Je ztělesněna v životě, smrti a vzkříšení Ježíše Krista. Okoušíme ji v neustále novém stvoření Božího lidu Duchem svatým.

John Wesley, Philipp Otterbein, Jakob Albrecht a všichni naši duchovní předkové takto chápali naše poslání. Kdekoli měla Evangelická církev metodistická jasné povědomí o svém poslání, tam ji Bůh používal, aby zachraňovala lidi, uzdravovala vztahy, měnila společenské struktury, šířila biblickou svatost a tak proměňovala svět. Na základě zaslíbení, že najdeme skutečný život, přijímáme Ježíšovo poslání milovat Boha a bližní a získávat všechny národy jako učedníky.

Čl. 122. Cesta k naplnění našeho poslání

Poslání získávat lidi jako učedníky a učednice Ježíše Krista naplníme, když

- zvěstujeme evangelium a hledáme, přijímáme a shromažďujeme lidi v Kristově těle;
- vedeme lidi, aby svůj život svěřili Bohu skrze křest a vyznání víry v Ježíše Krista;
- povzbuzujeme lidi v jejich křesťanském životě bohoslužbou duchovní ukázněností a dalšími prostředky milosti;

- posíláme lidi do světa, aby žili v lásce a spravedlnosti a tak byli nemocní byli uzdravováni, hladoví syceni, cizí přijímáni, utlačení osvobozováni a společenské struktury proměňovány podle evangelia.

Čl. 123. Celosvětový ráz našeho poslání

Církev se snaží splnit své celosvětové poslání prostřednictvím služby všech křesťanů, kterou působí Duch svatý, a to laiků i duchovenských členů.

Čl. 124. Naše poslání ve světě

Boží zjevení v životě, smrti a vzkříšení Ježíše Krista volá církev ke službě ve světě prostřednictvím svědectví slovem a skutkem. Viditelná církev Kristova jako společenství věřících zdůrazňuje důstojnost všech lidí a význam vzájemné závislosti a sounáležitosti všech v Božím stvoření.

Odstavec II. - Služba všech křesťanů

Čl. 125. Podstata křesťanské služby

Středem křesťanské služby je Kristova služba jeho všeobjímající láskou. Křesťanská služba se projevuje společným životem vděčnosti a oddanosti, svědectvím a službou, slavením a následováním. Všichni křesťané jsou skrze svůj křest povoláni, aby tuto službu žili ve světě k Boží slávě a k naplnění svého lidství. Formy této služby jsou rozmanité vzhledem k místu, zájmům a konfesijským důrazům, avšak duchem a zaměřením vždy ekumenické.

Čl. 126. Společenství služby

Církev jako společenství nové smlouvy se ve všech dobách a v celém světě podílela na Kristově službě. Jde za lidmi v jejich bídě všude tam, kde jim může poskytovat Boží lásku. V rozmanité službě zůstává nejdůležitějším cílem to, aby všichni lidé došli v Ježíši Kristu k spasitelnému vztahu s Bohem a byli obnoveni k obrazu svého Stvořitele (*Ko 3,10*). To znamená, že všichni křesťané jsou povoláni ke službě všude tam, kde Kristus chce, aby sloužili a svědčili.

Čl. 127. Služba jako dar a úkol

Tato služba všech křesťanů v Kristově jménu a Duchu představuje dar i úkol. Boží nezasloužená milost je darem, neomezená služba je úkolem. Začlenění do církve je otevřené lidem každého věku. Je vyjádřeno ve křtu. Pověřená osoba vykonává křest vodou a vzkládáním rukou ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého za přítomnosti sboru. Ve svátosti křtu církev důvěřuje Božímu zaslíbení a pečeti Ducha (*Ef 1,13*). Křest je spojen s vyučováním ve víře, s voláním k víře, a odevzdaností ve službě. Je potvrzen osobním vyznáním při křtu nebo ve shromáždění křestního vyznání. Boží dary jsou rozmanité a vedou k různým službám, které všechny mají svou důstojnost a hodnotu.

Čl. 128. Věrná služba

Boží lid, má svou viditelnou podobou ve světě jako církev (*1Pt 2,9*), má světu přesvědčivě zpřítomnit evangelium. Církev se nesmí vyhýbat své odpovědnosti jako svědčící a sloužící společenství, jinak ztrácí životní sílu a vliv na nevěřící svět.

Čl. 129. Jednota služby v Kristu

Existuje jen jedna služba v Kristu, avšak různé dary a rozmanitá působení Boží milosti v Kristově těle (*Ef 4,4-16*). Služba všech křesťanů se děje ve vzájemném doplňování. Kristus povolává a vysílá všechny členy Evangelické církve metodistické, aby spolu žili a pracovali.

Čl. 130. Společně na cestě

Propojenost (*connexio*) se v evangelické metodistické tradici projevuje na mnohých rovinách. Její obzor obepíná celý svět, její působení se odehrává v místním prostředí. Spočívá na živé síti vzájemných vztahů.

Jsme vzájemně spojeni společnou tradicí víry, jež zahrnuje naše Základy nauky a Všeobecná pravidla; společnou Ústavou; společným posláním a společným etickým základním postojem.

Odstavec III. - Služebné poslání a služba vedoucích**Čl. 131. Služba v aktivním očekávání**

Služba všech křesťanů je služebnou účastí na Boží misii ve světě podle modlitby, kterou Ježíš učil své učedníky: přijď Království tvé, buď vůle tvá, jako v nebi, tak i na zemi. Všichni křesťané proto mají žít v aktivním očekávání, věrní ve službě Bohu a svým bližním, věrní v očekávání na naplnění všeobjímající Boží lásky, Boží spravedlnosti a Božího pokoje na zemi jako v nebi.

Čl. 132. Povolání a dary pro vedoucí službu

Evangelická církev metodistická od počátku poznávala tyto dary a tato povolání v ordinovaných úradech starších a diakonů / diakonek. Evangelická metodistická tradice také uznává, že Bůh obdarovává a povolává laiky i ordinované služebníky i laiky a pověřuje je vedením církve. Tato vedoucí služba má podstatný význam pro misii a službu sborů.

Odstavec IV. - Služebné poslání**Čl. 133. Křesťanské následování**

Služba všech křesťanů zahrnuje výsady a závazky. Výsadou je duchovní

život s Bohem; závazkem je posvěcený život ve světě. Obě stránky křesťanského následování jsou v evangelické metodistické tradici vzájemně propojené.

Čl. 134. Naše výsada

Křesťané prožívají ve všech oblastech života růst a proměnu. Tento růst je vždy dílem milosti, neděje se však jednotně. Duchovní růst je mnohoznačným dynamickým působením Ducha při probuzení, znovuzrození a zrání. Tento proces vyžaduje pečlivou a cílenou péči, abychom spěli ke křesťanské dokonalosti.

Čl. 135. Náš závazek

Služba všech křesťanů přijímala v evangelické metodistické tradici svou sílu z hluboké duchovní zkušenosti s Ježíšem Kristem, která je k této službě zavazuje. První metodisté si osvojili životní postoj, jenž zdůrazňoval spolehlivost. Jejich „metodicky“ uspořádané následování je nejlépe vyjádřeno ve Všeobecných pravidlech, která John Wesley prvně zveřejnil roku 1743 a která dosud mají své místo v Řádu církve.

Odstavec V. - Služba vedoucích

Čl. 136. Služba vedoucích: Výsada a odpovědnost

V Evangelické církvi metodistické jsou lidé, laici i ordinovaní, kteří jsou povoláni ke službě vedoucích. Tato povolání se projevují zvláštní dary, jež jsou znamením Boží milosti a příslibem budoucího ovoce. Boží povolání k službě vedoucích je jednak vnitřní, protože přichází k jednotlivcům, jednak vnější, protože je církev zkoumá a potvrzuje. Výsadou této služby je podílet se na přípravě sborů a celé církve pro Boží misii ve světě. Závazkem této služby je vést lidi k následování Krista a podporovat je při následování Krista. John Wesley to označoval za „bdění jednoho nad druhým v lásce“.

Čl. 137. Ordinovaná služba

Ordinovaní jsou povoláni Bohem k celoživotní službě vedoucích v Božím lidu. Aby mohli splnit své zvláštní úkoly, ordinovaní se cele zasvěcují dílu církve a budování služby všech křesťanů.

Odstavec VI. - Povolání k inkluzivitě

Čl. 138.

Věrní Ježíšovu příkladu víme, že jsme povoláni sloužit všem lidem bez rozdílu.

Inkluzivita znamená takový postoj, který skrze otevřenost, přijímání a podporu umožňuje všem lidem, aby se účastnili života církve, společnosti a světa. Inkluzivita proto vylučuje jakoukoli formu diskriminace.

Zásada inkluzivity umožňuje, aby se lidé účastnili života Evangelické církve metodistické na všech rovinách a na každém místě, pokud dodržují podmínky Řádu církve.

Odstavec VII. - Naplnění služby Evangelické církve metodistické

Čl. 139. Církev

Články 120–141 naznačují duchovní rozměr služby všech křesťanů. Pojem „Evangelická církev metodistická“ vyjadřuje propojenou (*connexio*) jednotu jejích mnohých místních sborů, různých konferencí, konferenčních výborů a zařízení. Konference, výbory a vedoucí grémia, jakož i místní sbory a jiné organizace však mohou být právními subjekty a mohou být právně volány k odpovědnosti. O získání právní subjektivity rozhodne Výroční konference.

Čl. 140. Definice duchovenských členů

Duchovenští členové Evangelické církve metodistické jsou osoby, které působí se služebním přidělením (na plný nebo částečný úvazek), jako diakoni nebo diakonky, starší nebo lokální kazatelé nebo kazatelky. Jsou členy Výroční konference, jsou pověřeni, ordinováni nebo mají patřičné povolení. Jsou zařazeni do funkcí podle potřeb jednotlivých oblastí.

Ve slovenské oblasti to jsou: superintendent, předseda Rady oblasti, místopředseda Rady oblasti, člen Rady oblasti, kazatel, pověřenec a pomocný kazatel.

V české oblasti to jsou: superintendent, předseda Rady oblasti, místopředseda Rady oblasti, člen Rady oblasti, tajemník Rady oblasti, konzultant Rady oblasti, mentor, farář, kazatel, lokální kazatel, pomocný kazatel, laický kazatel, laický misionář, misijní pracovník, pomocník kazatele.

Čl. 141. Zaměstnanecký poměr duchovenských členů

Duchovenští členové, kteří jsou přiděleni na některou farnost, jsou zaměstnanci Evangelické církve metodistické, nikoli farnosti. Z formy zaměstnaneckého poměru a právního zařazení nesmí být vyvozovány žádné důsledky, které by ovlivnily nebo by omezily pracovní způsob podle Řádu církve nebo její služby.

Část IV.

SOCIÁLNÍ ZÁSADY A SOCIÁLNÍ VYZNÁNÍ

PŘEDMLUVA

Evangelická církev metodistická usilovala od samého začátku o sociální spravedlnost. Její členové často zaujímalí stanoviska ke sporným otázkám, které se týkají křesťanských zásad. Už první metodisté bojovali proti obchodování s otroky, pašování a krutému zacházení s vězni.

V roce 1908 přijala severní Metodistická episkopální církev (Methodist Episcopal Church, North) Sociální vyznání. V následujícím desetiletí vydala Metodistická episkopální církev jižní (Methodist Episcopal Church South) a Metodistická protestantská církev (Methodist Protestant Church) podobné prohlášení. Spojená evangelická bratrská církev (Evangelical United Brethren Church) přijala roku 1946 Sociální zásady, v době, kdy se spojily Spojení bratři a Evangelická církev. V roce 1972, čtyři roky po spojení Metodistické církve (Methodist Church) a Spojené evangelické bratrské církve (Evangelical United Brethren Church) roku 1968, přijala Evangelická církev metodistická (United Methodist Church) nové Sociální zásady, které byly revidovány roku 1976 (a pak na každé následné Generální konferenci).

V Sociálních zásadách se snažila Generální konference vyjádřit po modlitbách a uváženě svůj postoj k základním otázkám současného světa. Podle metodistické tradice tak činila na pevném biblickém a teologickém základě. Sociální zásady jsou výzvou k věrnosti a mají v prorockém smyslu vysvětlovat a přesvědčovat, nejsou však církevním zákonem. Jsou pro všechny členy Evangelické církve metodistické výzvou k modlitbám a odpovědnému svědectví víry a jednání.

ÚVOD

Vyznáváme svou víru v Boha, našeho Stvořitele a Otce, v Ježíše Krista, našeho Spasitele, a v Ducha svatého, který nás vede a zachovává. Vyznáváme, že při narození, v životě, ve smrti a na věčnosti jsme zcela závislí na Bohu. Skryti v Boží lásce zdůrazňujeme, že život má hodnotu, a vyznáváme, že jsme se často prohřešili proti Boží vůli, jak nám je zjevena v Ježíši Kristu. Nebyli jsme vždy věrnými správci toho, co nám Bůh, náš Stvořitel, svěřil. Často jsme byli liknavými následovníky Ježíše Krista, který chce spojit všechny lidi v jedno společenství lásky. Ačkoli nás Duch svatý vede, abychom byli novým stvořením v Kristu, nejednali jsme vždy jako Boží lid ve vztahu s druhými a ve vztahu

k zemi, kterou obýváme. Jsme vděční za Boží odpouštějící lásku, ze které žijeme a která nás soudí, a stvrzujeme svou víru v nesmírnou hodnotu každého člověka. Proto obnovujeme svůj závazek být věrnými svědky evangelia nejen do posledních končin světa, nýbrž i ve všech oblastech našeho každodenního života a usilování.

1) ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ

Celé stvoření patří Bohu. Jsme odpovědní za to, jak je užíváme a zneužíváme. Je třeba vážit si a zachovat vodu, vzduch, půdu, minerální bohatství, zdroje energie, rostliny, zvířata a vesmír nejen proto, že jsou pro člověka užitečné, ale proto, že jsou Božím stvořením. Bůh nám svěřil správu nad stvořením. Měli bychom vykonávat tyto správcovské povinnosti s láskyplnou péčí a úctou. Ekonomický, politický, sociální a technický vývoj zvýšil počet lidí a prodloužil a zbohatil lidský život. Avšak tento vývoj měl za následek regionální opad listí ze stromů, drastické vyhynutí živočišných druhů, hrozné lidské utrpení, přelidnění a zneužívání a nadměrnou spotřebu přírodních a neobnovitelných zdrojů, zejména v průmyslových oblastech. Tento přetrvávající trend ohrožuje přirozené dědictví, které Bůh svěřil všem generacím. Uvědomme si proto odpovědnost církve a jejích členů a přisudme změnám v ekonomické, politické, sociální a technické oblasti prvořadý význam a usilujme o ekologicky vyváženější a snesitelnější svět, který povede k lepší kvalitě života pro celé Boží stvoření.

a) Voda, vzduch, půda, nerosty, rostliny

Podporujeme takovou sociální politiku, která vede k omezování a kontrole vedlejších průmyslových zplodin a odpadů, která usiluje o bezpečné zpracování a uložení jedovatého a atomového odpadu s výhledem na jejich úplné odstranění. která podporuje omezování domovního odpadu, která se snaží o přiměřenou recyklaci a likvidaci komunálního odpadu a o čistotu ovzduší, vody a půdy. Žádáme zachování vzrostlých lesů a jiných nenahraditelných přírodních pokladů, jakož i zachování ohrožených rostlinných druhů. Podporujeme opatření k zachování a obnově přirozených ekosystémů. Podporujeme taková opatření, která při produkci, zpracování a konzervaci potravin vyvíjejí alternativy k chemickým látkám, a důrazně naléháme na přiměřený průzkum jejich vlivu na stvoření dříve, než se začnou používat. Žádáme vypracování mezinárodních dohod o spravedlivém využívání přírodních zdrojů pro blaho všech, pokud je přitom zachována neporušenost země.

b) Využití zdrojů energie

Zdůrazňujeme přirozenou hodnotu celého stvoření. Podporujeme taková sociální opatření, která směřují k rozumnému využívání zásob energie pro potře-

by člověka a která redukuje nebo zastavují takové procesy výroby energie, jež ohrožují zdraví, bezpečnost a samu existenci současného a budoucího lidského a ostatního stvoření. Podporujeme všechny snahy o šetření energií a odpovědné zacházení s veškerými zdroji energie, zejména rozvoj obnovitelných zdrojů energie, aby zůstala zachována kvalita života na zemi.

c) Živočišný svět

Podporujeme zákony, které chrání život a zdraví živočichů, včetně takových zákonů, které zajišťují dobré zacházení s domácími zvířaty, užitkovými zvířaty a s pokusnými zvířaty, bezbolestnou porážku zvířat, poskytujících maso, a bezbolestné zabíjení ryb a drůbeže. Podporujeme ochranu všech živočišných druhů, zejména těch, kterým hrozí vyhubení.

d) Vesmír

Známy i neznámý vesmír je Božím stvořením a zasluhuje stejnou úctu, jakou máme prokazovat zemi.

e) Věda a technika

Pokládáme vědeckou práci za legitimní poznávání stvořeného světa. Nároky vědy popisovat stvořený svět pokládáme za oprávněné, pokud se věda nesnaží formulovat autoritativní výpovědi o otázkách teologických. Techniku pokládáme za legitimní zacházení s Božím stvořeným světem, pokud vylepšuje životní podmínky lidí a uschopňuje Boží děti, aby rozvíjely své Bohem dané tvůrčí schopnosti, aniž by přitom narušovala naše etické zásady týkající se vztahu člověka ke stvořenému světu.

I když uznáváme důležitý význam vědy a techniky, jsme také přesvědčeni, že teologický výklad světa lidské zkušenosti je důležitý, abychom správně pochopili místo člověka ve stvořeném světě. Věda a teologie se vzájemně doplňují a nevyklučují. Proto povzbuzujeme k dialogu mezi vědci a teology a společně hledáme možnosti, jak zachovat život na zemi a z Boží milosti zvýšit kvalitu našeho společného života.

f) Nezávadnost potravin

Podporujeme taková opatření, která chrání zásobování potravinami a zajišťují právo veřejnosti na informace o složení konzumovaných potravin. Žádáme přísné inspekce a kontroly týkající se biologické nezávadnosti všech potravin, určených pro spotřebu lidmi. Žádáme nezávislé testování chemických látek v potravinách a stažení těch potravin z trhu, které obsahují nebezpečné procento pesticidů, herbicidů nebo fungicidů, zbytky zvířecích antibiotik, steroidů nebo

hormonů, nebo jsou vzduchem, zeminou nebo vodou kontaminovány zplodinami spaloven nebo jiných průmyslových podniků. Žádáme jasné označení všech zpracovaných nebo změněných potravin a jasné bezpečnostní testy, než se dostanou na trh. Stavíme se proti snížení standardů pro organické potraviny. Žádáme taková opatření, která podníká a podpoří postupný přechod k zdravému a organickému zemědělství.

2) LIDSKÉ SPOLEČENSTVÍ

Společnost zajišťuje předpoklady pro takový rozvoj člověka, který mu umožní dospět k plnému lidství. Jsme přesvědčeni, že máme zavádět, podporovat a rozvíjet nové formy společenství, které vedou k plnému rozvoji osobnosti. Pro nás je důležitý biblický názor, že všichni lidé jsou vzácní proto, že je stvořil Bůh a že je v Ježíši Kristu miluje, nikoli proto, že vykonají něco záslužného. Proto podporujeme takové společenské klima, které zachovává a buduje lidskou společnost ku prospěchu a růstu všech. Povzbuzujeme všechny jednotlivce, aby byli citliví vůči ostatním v tom, že budou používat přiměřenou mluvu, která zahrnuje všechny. Hanlivá mluva (vzhledem k rase, národnosti, etnickému původu, pohlaví, sexualitě a fyzickým odlišnostem) nesvědčí o vzájemné úctě a je v rozporu s evangeliem Ježíše Krista.

a) Rodina

Rodina je základním společenstvím, ve kterém jsou lidé motivováni a vedeni k vzájemné lásce, odpovědnosti, úctě a věrnosti. Zdůrazňujeme, že otcové a matky jsou pro všechny děti důležité. Chápeme rodinu spíše jako širší celek než jako dvougenerační jednotku rodičů a dětí (základní rodina) a počítáme k ní i rozšířenou rodinu, to znamená rodiny s adoptovanými dětmi, samoživitele, rodiny s nevlastními dětmi a bezdětné manžele. Zdůrazňujeme společnou odpovědnost muže a ženy při výchově a podporujeme sociální, hospodářské a náboženské snahy o zachování a posilování rodinných svazků, aby každý člen rodiny mohl dozrát v plnou osobnost.

b) Jiná křesťanská společenství

Kromě toho si vážíme snah o vytváření nových forem křesťanského společenství jako jsou společná hospodářství (*Koinonia farms*), určité klášterní a jiné řády a další formy křesťanského spoluzití. Vybízíme církev, aby jevila pochopení pro potřeby a záměry takových křesťanských skupin a hledala možnosti, jak sloužit jim a skrze ně jiným.

c) Manželství

Manželství pokládáme za posvátný svazek, který spočívá v tom, že muž a žena spolu žijí v lásce a oddanosti, ve vzájemném podpírání a věrnosti. Věříme, že na takovém manželství spočívá Boží požehnání, i když zůstane bezdětné. Odmítáme takové společenské normy, které kladou v manželství jiná měřítká pro ženy a pro muže. Podporujeme ty zákony, které definují manželství jako svazek jednoho muže a jedné ženy.

d) Rozvod

Božím záměrem je celoživotní, věrné manželství. Církev musí vykonávat poradenství před uzavřením a po uzavření manželství, aby pomohla vytvořit a zachovat zdravá manželství. Jestliže se manželé odcizí jeden druhému natolik, že i po vážném zkoumání a zvážení všechny pokusy o smíření ztroskotají, je rozvod politováníhodnou alternativou. Rmoutí nás zhoubné emocionální, duchovní a ekonomické následky rozvodu pro všechny účastněné a jsme znepokojeni vysokým procentem rozvodů.

e) Svobodní muži a svobodné ženy

Zdůrazňujeme integritu lidí žijících svobodně a odmítáme všechny společenské praktiky a všechny postoje, které tyto svobodné lidi diskriminují nebo proti nim vytvářejí předsudky.

f) Ženy a muži

Spolu s Božím slovem dosvědčujeme, že před Bohem mají muž a žena stejnou cenu. Odmítáme mylný názor, že by bylo jedno pohlaví nadřazeno druhému, že jedno pohlaví musí proti druhému bojovat a že příslušníci jednoho pohlaví mohou dosáhnout lásky, moci a uznání pouze na úkor druhého pohlaví. Zejména odmítáme představu, že Bůh stvořil lidi jako neúplné bytosti, které se stanou úplnými pouze ve spojení s druhým. Vybízíme muže i ženy, aby se spolu dělili o moc a vedení. Mají se učit svobodně dávat a přijímat, stát se osobitými bytostmi a respektovat individualitu druhých. Pro každého člověka hledáme možnosti, aby miloval a byl milován, hledal a nalézal spravedlnost a mohl se samostatně eticky rozhodovat. Chápeme rozdílnost pohlaví jako Boží dar, který má obohacovat rozmanitost lidských zkušeností a perspektiv. Odmítáme takové postoje a tradice, které tento dobrý dar zneužívají k tomu, aby příslušníky jednoho pohlaví učinili ve vztahu k druhému pohlaví zranitelnějšími.

g) Lidská sexualita

Přijímáme sexualitu jako dobrý Boží dar pro všechny lidi. Jsme přesvědčeni,

že k plnému lidství patří, aby lidé, církve a společnost tento dar přijali a uznali. Vybízíme všechny lidi, aby s tímto darem zacházeli disciplinovaně a odpovědně, k dobru svému, k dobru druhých i celé společnosti. Uznáváme také, že naše pochopení tohoto složitého daru je omezené a povzbuzujeme lékařské, teologické a sociální vědní obory, aby spojily své úsilí k dokonalejšímu pochopení lidské sexuality. Žádáme církve, aby dala podněty ke spolupráci těchto vědních oborů při řešení této tak složité otázky. V souvislosti se svým chápáním tohoto Božího daru si uvědomujeme, že nás Bůh volá, abychom hledali odpovědné, závazné a láskyplné formy projevů sexuality.

Ač jsou všichni lidé sexuálními bytostmi, ať jsou nebo nejsou ženatí nebo vdané, můžeme souhlasit se sexuálními vztahy pouze v rámci manželského svazku. Sexualitu lze zneužívat v manželství i mimo manželství. Odmítáme všechny projevy sexuality, které poškozují nebo ničí lidskou důstojnost, kterou nám Bůh dal do vínku, a souhlasíme jen s takovými projevy sexuality, které jsou v souladu s lidskou důstojností. Jsme přesvědčeni, že sexuální vztahy, v nichž jeden partner využívá nebo zneužívá druhého nebo kdy se partneri střídají, jsou neslučitelné s křesťanským způsobem života a škodí jednotlivcům, rodinám a společnosti.

Odsuzujeme všechny formy komercializace a vykořisťování sexuality, které zraňují a ponižují lidskou osobnost. Požadujeme přísné celosvětové zákony zakazující sexuální vykořisťování a zneužívání dětí dospělými a podporujeme úsilí o zákonný a finanční postih pachatelů. Žádáme vytvoření přiměřených ochranných, poradních a pastoračních institucí pro děti, které byly zneužity. Trváme na tom, aby všichni lidé, bez ohledu na stáří, pohlaví, stav nebo sexuální orientaci, měli zajištěna lidská a občanská práva.

Pokládáme za nutnou obsáhlou a kladnou sexuální výchovu dětí a mladistvých, přiměřenou jejich věku, a sexuální poradenství dospělých. Církev má jedinečnou možnost poskytnout kvalitativně dobré poradenství a dobrou výchovu v této oblasti.

Homosexuálně orientovaní lidé nemají menší cenu než heterosexuálně orientovaní. Všichni lidé potřebují péči a vedení církve při zápase o naplnění svého bytí a duchovní a emocionální péči společenství, které vede ke smíření s Bohem, s druhými lidmi a se sebou samým. Evangelická církev metodistická neomlouvá praktikování homosexuality a pokládá tuto praxi za neslučitelnou s křesťanskou zvěstí. Zdůrazňujeme, že Boží milost je pro všechny a chceme se snažit žít spolu v křesťanském společenství. Žádáme rodiny a sbory, aby neodmítaly a nezatracovaly lesbické a homosexuální členy a přátele. Zavazujeme se ke službě všem lidem a se všemi lidmi.

h) Násilí a zneužívání v rodině

Každá forma násilí a zneužívání v rodině, ať slovní, psychická, fyzická nebo sexuální, poškozují lidské svazky. Povzbuzujeme církev, aby pro oběti tohoto násilí vytvářela ochranné prostředí, poradenství a pomoc. I když odsuzujeme počínání toho, kdo se dopouští zneužívání, připomínáme také, že i pachatel potřebuje Boží spasitelnou lásku.

i) Sexuální obtěžování

Jsme přesvědčeni, že lidská sexualita je dobrým Božím darem. Sexuální obtěžování je zneužitím tohoto dobrého daru. Jako sexuální obtěžování označujeme nežádoucí sexuální narážky, přiblížení nebo vyzývání, a to slovy nebo způsoby chování, které druhý člověk chápe jako ponižující, zastrašující nebo donucující. Sexuální obtěžování zneužívá daného mocenského postavení a nemusí souviset jenom se sexualitou. Kromě jiného zahrnuje vytváření nepříznivého pracovního prostředí, které umožňuje obtěžování a plyne z diskriminace na základě pohlaví. Kdekoli se ve společnosti vyskytne sexuální obtěžování, vytváří na rozdíl od výchovného prostředí nečisté, nátlakové a potupné podmínky. Sexuální obtěžování podkopává sociální záměr stejných možností pro muže a ženy a vzájemnou úctu mezi nimi. Nežádoucí sexuální přiblížování je špatné a diskriminující. Sexuální obtěžování je překážkou pro mravní poslání církve.

j) Umělé přerušování těhotenství

Počátek a konec lidského života jsou Bohem dané meze lidské existence. Zatímco lidé do jisté míry dokázali ovlivnit okamžik smrti, mají nyní také úděsnou možnost rozhodovat, kdy a zda vůbec se narodí nový člověk. Naše víra v posvátnost nenarozeného lidského života nám nedovoluje schvalovat umělé přerušování těhotenství. Jsme však povinni brát ohled na posvátnost života a na blaho matky, pro kterou by nechtěné těhotenství mohlo znamenat těžkou újmu. V souladu s tradičním křesťanským učením si uvědomujeme možnost tragického konfliktu života proti životu, který by mohl umělé přerušování těhotenství ospravedlnit. V takovém případě jsme pro možnost legálního přerušování těhotenství prostřednictvím odborného lékařského zákroku. Nemůžeme však souhlasit s umělým přerušením těhotenství jako prostředkem plánované rodiny. Naprosto je odmítáme jako prostředek k volbě pohlaví. Odmítáme pozdní přerušování těhotenství známé jako dilatace a extrakce a požadujeme ukončení této praxe, kromě případů, kdy je život matky v nebezpečí a jiné lékařské zásahy nejsou možné, nebo kdy se vyskytnou vážné anomálie na plodu, které činí život nemožným. Vyzýváme všechny křesťany, aby pečlivě a na modlitbách zkoumali, za jakých předpokladů lze umělé přerušování těhotenství ospravedlnit.

Zavazujeme církev, aby poskytovala radu a pomoc těm, kdo chtějí přerušit těhotenství, kdo se ocitnou v těhotenské krizi nebo kdo své dítě přivedou na svět. Povzbuzujeme zejména církev, vládu a sociální instituce, aby podpořily a usnadnily možnost adopce.

Zákony a nařízení nemohou být dostatečným vodítkem pro křesťanské svědomí. O umělém přerušení těhotenství by se proto mělo rozhodnout pouze po pečlivém zvážení a po modlitbách všech zúčastněných stran a po lékařské, pastorační a jiné odborné konzultaci.

k) Služba těm, kdo prodělali umělé přerušení těhotenství

Vybízíme kazatele, aby se informovali o příznacích a způsobech chování, které se projeví v souvislosti se stresem po umělém přerušení těhotenství. Dále povzbuzujeme místní sbory, aby všem, kdo hledají pomoc, poskytly informace o poradnách, které nabízejí pomoc při překonání stresu po přerušení těhotenství.

l) Adopce

Děti jsou darem od Boha a jako takové je máme vítat a přijímat. Uznáváme, že určité okolnosti kolem narození mohou komplikovat výchovu dítěte. Matka dítěte, případně rodiče, kteří dají své dítě k adopci, ujistíme o své podpoře. Uvědomujeme si zoufalství, sílu a odvahu matky, případně rodičů, kteří v naději, lásky a na modlitbách svěří své dítě jiným lidem. Uznáváme také obavy, sílu a odvahu těch, kdo se v naději, lásky a na modlitbách rozhodnou starat se o dítě. Podporujeme přání adoptivních rodičů vychovávat adoptované dítě jako své vlastní. Když si okolnosti vynutí adopci, podporujeme uplatnění legálních postupů. Je-li to vhodné a možné, povzbuzujeme k otevřené adopci, kdy dítě bude mít všechny informace a bude moci znát lidi, kteří jsou mu blízcí. Nabádáme a povzbuzujeme k lepší osvětě a výchově ve prospěch adopce širšího okruhu dětí náhradními rodiči, a to na mezinárodní i na národní rovině. Tělesné rodiče, adoptivní rodiče i děti doporučujeme péči církve, aby s nimi sdílela jejich starosti a radosti a dítě vyrůstalo v prostředí křesťanské lásky.

m) Svědomitá péče o umírající

Vítáme snahy lékařské vědy o odstranění utrpení a nemocí a o prodloužení smysluplného lidského života, zároveň si však uvědomujeme, že každý lidský život končí smrtí. Smrt v žádném případě není znamením toho, že by nás Bůh opustil, ať jsou okolnosti smrti jakékoli. Jako křesťané musíme být neustále připraveni vzdát se daru smrtelného života a přijmout dar věčného života ve smrti a vzkříšení Ježíše Krista. Péče o umírající je součástí naší péče o Bohem

daný dar života, když už jakákoliv léčba není možná. Podporujeme používání lékařských metod, které na konci života mohou zajistit zmírnění bolesti, když léčba, podporující život, už nepomáhá a dosáhla svých mezí. Neexistuje žádná mravní nebo náboženská povinnost použít tyto metody, když představují nadměrnou zátěž nebo jenom prodlužují proces umírání. Umírající lidé a jejich rodiny mají svobodu ukončit léčbu, když už pacientovi nepomáhá.

UVědomujeme si tíhu osobního a mravního rozhodování, před kterými stojí umírající, jejich lékaři, rodiny, přátelé a společenství víry. Žádáme, aby rozhodnutí, před nímž umírající stojí, byla činěna po důkladném zvážení a na modlitbách všech zúčastněných a po lékařských, pastoračních a jiných nutných konzultacích. Dále žádáme, aby všichni prohovořili svá přání týkající se péče na konci života se svými rodinami, lékaři a duchovními poradci a aby předem dali pokyny pro tuto péči pro případ, že už sami nebudou schopni taková rozhodnutí učinit. I když člověk přijme nevyhnutelnost smrti, musí církev a společnost nadále poskytovat umírajícímu v jeho těžké situaci všechnu péči, včetně mírnění bolestí, asistence, podpory a duchovní péče, a tak ho připravit na smrt. Kdykoli to je možné, doporučujeme na konci života péči v hospicích. Péče nekončí úmrtím, ale pokračuje v době zármutku, kdy se staráme o truchlící rodinu.

n) Sebevražda

Jsme přesvědčeni, že sebevražda není způsobem, jak ukončit lidský život. Často je sebevražda výsledkem neléčené deprese nebo neléčené bolesti či utrpení. Církev je povinna dbát o to, aby všichni lidé měli přístup k potřebné duchovní a lékařské péči a léčbě v situacích, které vedou ke ztrátě sebedůvěry, sebevražedným myšlenkám a/nebo přání po sebevraždě za lékařské asistence. Povzbuzujeme církev, aby zajistila výchovné programy, kde by se probíraly biblické, teologické, sociální a etické otázky, týkající se smrti a umírání, včetně sebevraždy. Teologické semináře Evangelické církve metodistické by se také měly zaměřit na otázky smrti a umírání, včetně sebevraždy.

Křesťanský pohled na sebevraždu začíná důrazem na víru, že nic, ani sebevražda, nás nedokáže odloučit od Boží lásky (*Ř 8,38n*). Proto je nám líto, že jsou odsuzováni lidé, kteří se dopustili sebevraždy, a pokládáme za nespravedlivé, že jejich rodiny a přátelé jsou často vystaveni potupě.

Povzbuzujeme kazatele a sbory, aby se zabývali tímto tématem v kázáních a při vyučování. Vybízíme kazatele a sbory, aby se pastoračně věnovali ohroženým, těm, kteří přežili a jejich rodinám, a rodinám, které ztratily milovanou osobu sebevraždou, a aby se vždy snažili odstranit potupné znamení související se sebevraždou. Církev odmítá asistovanou sebevraždu a eutanazii.

3) SOCIÁLNÍ SPOLEČENSTVÍ

Práva a privilegia, která společnost svým lidem poskytuje nebo které jim upírá, ukazují, jakou úctu v ní požívají určité osoby nebo skupiny osob. Zdůrazňujeme, že před Bohem mají všichni lidé stejnou cenu. Proto usilujeme o takovou společnost, v níž je cena každého člověka uznávána, zajištěna a posilována. Podporujeme základní právo každého člověka na přiměřené bydlení, vzdělání, komunikaci, práci, zdravotní péči, právní ochranu a fyzickou bezpečnost. Odsuzujeme projevy nenávisti nebo násilí proti skupinám nebo jednotlivcům kvůli rase, etnické příslušnosti, pohlaví, sexuální orientaci, náboženské příslušnosti nebo ekonomickému postavení.

a) Práva ras a etnických skupin

Rasismus je kombinací nadvlády jedné rasy nad druhou a hodnotového systému, který vychází z předpokladu přirozené nadřazenosti dominující rasy. Rasismus se může vyskytovat na osobní a na instituční rovině. Osobní rasismus se projevuje v individuálních postojích a/nebo ve způsobech chování, které akceptují rasistický hodnotový systém a prosazují jeho předsudky. Instituční rasismus je typem společnosti, která mlčky nebo výslovně podporuje rasistický hodnotový systém. Rasismus kazí a blokuje náš růst v Kristu, protože je v přímém rozporu s evangeliem. Lidem s bílou barvou pleti jsou nespravedlivě přisuzována privilegia a výhody, které jsou upírány lidem s barevnou pletí. Rasismus je semeníštěm diskriminace. Rasovou diskriminaci definujeme jako nerovné zacházení a bránění v přístupu k prostředkům a možnostem v církvi a ve společnosti na základě rasy nebo národnosti. Proto pokládáme rasismus za hřích a zdůrazňujeme věčnou a časnou hodnotu všech lidí. Radujeme se z bohatství, které etnické skupiny vnášejí svou minulostí a svou kulturou do našeho života. Povzbuzujeme všechny rasové a etnické menšiny a utlačované lidi, aby měli větší sebevědomí a aby se jako členové společnosti domáhali spravedlivých a rovných práv. Pokládáme za povinnost společnosti a jednotlivých skupin ve společnosti, aby zavedly kompenzační programy, které pomohou překonat vžitě systematické sociální znevýhodňování rasových a etnických menšin. Dále podporujeme právo příslušníků těchto menšin na stejné možnosti v zaměstnání a postupu v zaměstnání, na vzdělání a školení nejvyšší kvality, na stejná práva při volbách, na přístup do veřejných zařízení a při koupi nebo nájímání bytových prostor, na úvěry, finanční půjčky, startovní kapitál při podnikání a pojistky, a na přístup k vedoucím a mocenským pozicím ve všech oblastech naší společnosti. Podporujeme pozitivní jednání jako metodu k řešení nerovností a diskriminačních praktik v církvi a ve společnosti.

b) Práva náboženských menšin

V průběhu dějin civilizace často docházelo k pronásledování z náboženských důvodů. Žádáme taková opatření a pravidla, která by všem náboženským skupinám zajistila právo praktikovat svou víru bez zákonného, politického nebo hospodářského omezení. Odsuzujeme všechny otevřené a skryté formy náboženské netolerance, především jejich šíření prostřednictvím médií. Všechna náboženství a jejich stoupenci mají právo na ochranu před právní, ekonomickou a sociální diskriminací.

c) Práva dětí

Děti byly kdysi pokládány za vlastnictví svých rodičů. Dnes se na ně hledí jako na svébytné bytosti s vlastními právy, za které však nesou dospělí a celá společnost zvláštní odpovědnost. Proto podporujeme rozvoj školních systémů a nových metod výchovy, které by vedly děti k plnému rozvoji jejich osobnosti. Všechny děti mají právo na dobrou výchovu podle nejlepších pedagogických metod a poznatků, včetně sexuální výchovy, přiměřené jejich věku. Křesťanští rodiče, vychovatelé a církve jsou odpovědní za to, že se dětem dostane takové sexuální výchovy, která odpovídá křesťanské etice a která např. zdůrazní věrnost v manželství a zdrženlivost neženatých a nevdaných lidí. Navíc mají děti, stejně jako dospělí, právo na výživu, přístřeší, ošacení, zdravotní péči a duševní pohodu. Toto právo jim náleží bez ohledu na to, co dělají nebo nedělají jejich rodiče či poručníci. Děti je třeba chránit zejména před ekonomickým, fyzickým citovým a sexuálním vykořisťováním a zneužíváním.

d) Práva mladistvých

Naše společnost je poznamenána velkým počtem mladých lidí, pro které je často těžké najít své místo ve společnosti. Proto zdůrazňujeme přijetí takových opatření, která by podporovala zařazení mladých lidí do procesů rozhodování a odstraňovala jejich diskriminaci a vykořisťování. Mladí lidé mají mít zákonné a sociálně dostupné možnosti tvůrčího a přiměřeného zaměstnání.

e) Práva starších lidí

Ve společnosti, v níž se vysoce cení mládí, jsou starší lidé často vylučováni z hlavních proudů společenského života. Podporujeme taková sociální opatření, která integrují starší lidi do života celé společnosti. Patří k nim dostatečný příjem, lepší a nediskriminující možnosti v zaměstnání, přístup k vzdělávání a službám, přiměřené zdravotní zaopatření a možnost bydlení ve stávajících komunitách. Žádáme taková sociální opatření a takové programy, které by zajišťovaly star-

ším lidem, zejména ženám a příslušníkům etnických skupin, úctu a důstojnost, jež jim jako stárnoucím členům lidského společenství náleží. Dále žádáme, aby zaměstnavatelé věnovali větší pozornost přiměřeným penzijním systémům, včetně zajištění vdov a vdovců.

f) Práva žen

Zdůrazňujeme rovnost žen a mužů ve všech oblastech života. Proto je třeba podniknout všechno, aby v práci, v rodině a ve všech oblastech dobrovolné a placené spolupráce v církvi i společnosti bylo odstraněno stereotypní rozdělování rolí podle pohlaví. Zastáváme právo žen na rovnoprávnost v zaměstnání, při přebírání odpovědnosti, postupu a odměňování. Podtrhujeme význam žen ve vedoucích pozicích na všech úrovních církevního života a společnosti a naléháme na příslušná grémia, aby jim patřičnými nařízeními o zaměstnání a náboru zajistila spoluúčast. Podporujeme akce proti diskriminaci menšin jako jednu z metod, jak poukazovat na nerovnosti a diskriminační praktiky v naší církvi a ve společnosti. Jsou-li oba manželé zaměstnáni v církvi nebo ve společnosti, žádáme zaměstnavatele, aby při případném přeložení hledali takové řešení, které by bylo přijatelné pro obě strany. Zdůrazňujeme, že ženy mají právo na ochranu před násilím a zneužíváním a vybízíme vlády, aby přijaly zákony, které by chránily ženy ve všech oblastech společnosti před všemi formami násilí a diskriminace.

h) Práva postižených lidí

Uznáváme a zdůrazňujeme lidskou hodnotu a osobitost každého člověka s duševním, tělesným, vývojovým, nervovým a psychickým postižením jako plnohodnotné členy Boží rodiny. Mají mít právoplatné místo v církvi a ve společnosti. Zdůrazňujeme odpovědnost církve a společnosti sloužit dětem, mladistvým a dospělým s duševním, tělesným, vývojovým a/nebo psychickým a nervovým postižením, kteří mají zvláštní potřeby v oblasti mobility, komunikace, intelektuálního chápání nebo osobních vztahů. Tyto potřeby komplikují jejich účast nebo účast jejich rodin na životě církve a společnosti. Vybízíme církev a společnost, aby rozpoznávaly a využívaly schopnosti postižených lidí tak, aby se mohli plně zapojit do společenství víry. Vybízíme církev a společnost, aby byly vnímavější a podporovaly rehabilitační programy, péči, zaměstnávání, vzdělávání, přiměřené bydlení a mobilitu postižených. Vybízíme církev a společnost, aby chránily občanská práva lidí s různým postižením.

i) Stejná práva bez ohledu na sexuální orientaci

Všem lidem náleží určitá základní lidská práva a občanské svobody. Jsme povinni prosazovat tato práva a tyto svobody i pro lidi s homosexuální orientací.

Pokládáme za otázku spravedlnosti chránit jejich oprávněné nároky tam, kde mají společné hmotné příjmy, penze, poručnické vztahy, vzájemné plné moci a jiné právní nároky, příznačné pro smluvní vztahy, jež se týkají společných příspěvků, odpovědnosti, závazků a rovnosti před zákonem. Navíc podporujeme snahy, které zamezují násilí a jiné formy nátlaku proti homosexuálům a lesbičkám. Chceme také vystupovat proti diskriminaci bývalých homosexuálů.

j) Nárůst světové populace

Protože rostoucí světová populace stále více spotřebovává světové zásoby potravin, přírodních zdrojů a vody, a tak zostřuje mezinárodní napětí, je naléhavě zapotřebí, aby bohatí snížili spotřebovávání zdrojů a aby se zbrzdil současný nárůst světové populace. Lidé musí zvážit, jaký vliv má jejich rozhodnutí ohledně počtu dětí na světovou populaci a měli by mít přístup k informacím a vhodným prostředkům, včetně dobrovolné sterilizace, které by omezily jejich plodnost. Zdůrazňujeme, že by programy, stabilizující počet obyvatelstva, měly být dány do souvislosti s celkovým hospodářským a sociálním rozvojem, včetně spravedlivé spotřeby a kontroly zdrojů, zlepšeného postavení žen ve všech kulturách, určité míry hospodářského bezpečí, zdravotní péče a vzdělání pro všechny. Odmítáme všechny snahy směřující k vynucenému přerušování těhotenství nebo k nucené sterilizaci.

k) Alkohol a jiné drogy

Zdůrazňujeme svou dlouholetou podporu abstinence od alkoholu jako věrohodné svědectví o Boží osvobozující a vykupující lásce k lidem. Podporujeme abstinenci od používání všech ilegálních drog. Konzumace ilegálních drog a ilegální a problematický konzum alkoholu je jednou z hlavních příčin kriminality, nemocí, smrti a rozpadu rodin. Proto podporujeme výchovná opatření a jiné preventivní programy, které povzbuzují k abstinenci od užívání ilegálních drog. Lidé, kteří konzumují alkoholické nápoje, necht' tak čini s rozvahou a s uváženou a vědomou zdrženlivostí, a dají se vést Písmem svatým.

Miliony žijících lidí jsou svědky blahodárných následků terapeutického používání drog (americké slovo *drugs* označuje drogy i léky) a miliony jiných jsou svědky zhoubných následků zneužívání drog. Povzbuzujeme k moudrým opatřením týkajícím se získávání potenciálně pro zdraví blahodárných nebo potenciálně škodlivých drog na předpis a ve volném prodeji. Žádáme, aby lékaři i pacienti měli k dispozici úplné informace o jejich používání a zneužívání. Podporujeme přísnou aplikaci zákonů regulujících prodej a distribuci alkoholu a kontrolovaných látek. Podporujeme opatření, která chrání společnost před konzumenty drog jakéhokoli druhu, včetně alkoholu, a která ukazují, že zde existuje jasné a aktuální nebezpečí pro společnost. Lidé závislí na drogách a jejich rodinní

příslušníci, včetně těch, kteří jsou pokládáni nebo diagnostikováni jako závislí na alkoholu, mají jako lidské bytosti nesmírnou cenu a potřebují léčení, rehabilitaci a obnovu života. Špatné užití nebo zneužití mohou také vyžadovat zákroky, aby se zabránilo sklouznutí do závislosti. Kvůli častým souvislostem mezi zneužíváním alkoholu a duševními chorobami žádáme zákonodárce a poskytovatele lékařské péče, aby umožnili vhodnou léčbu duševně chorých lidí a lidí závislých na alkoholu. Zavazujeme se, že pomůžeme těm, kdo trpí zneužíváním nebo závislostí, a jejich rodinám, aby našli vysvobození v Ježíši Kristu a dobré možnosti léčby, doprovodné péče a opětného začlenění do společnosti.

l) Tabák

Připomínáme svou dávnou tradici vysokých nároků na osobní kázeň a sociální odpovědnost. Vzhledem k jednoznačným důkazům o zhoubných následcích kouření a šňupání tabáku pro zdraví lidí všech věkových skupin doporučujeme úplnou zdrženlivost od používání tabáku. Usilujeme o to, aby naše výchovné a komunikační možnosti byly využity k podpoře této zdrženlivosti. Kromě toho uznáváme, že pasivní kouření má škodlivý vliv a přimlouváme se za zákaz kouření ve veřejných prostorách a na pracovištích.

m) Lékařské pokusy

Na základě objevů lékařské vědy se podstatně zlepšilo tělesné a duševní zdraví lidí. Je však naléhavě třeba, aby vlády a lékaři stanovili jasné normy pro lékařské výzkumy a aby byla stanovena přísná kritéria pro zkoušky nových léčebných metod a léků na lidech. Zásadně platí, že pracovníci ve výzkumu mohou používat lidi k testování pouze tehdy, když od nich dostanou jednoznačný, vědomý a nevynucený souhlas.

n) Genová technologie

Odpovědnost lidstva za Boží stvoření od nás vyžaduje, abychom s možnostmi a technologií genového bádání zacházeli pečlivě. Víme, že vítáme použití takové genové technologie, která odpovídá základním potřebám zdraví, ochrany životního prostředí a přiměřeného zajišťování potravy. Jsme proti klonování lidí a genové manipulaci s pohlavím nenarozeného dítěte.

Vzhledem k vlivům genové technologie na všechny život požadujeme zavedení účinných kritérií a veřejných kontrol jako ochranu před jakoukoli možností zneužívání těchto technologií, včetně politického a vojenského zneužití. Víme, že i opatrné použití genových technologií s dobrým úmyslem může mít někdy nečekané škodlivé následky.

Genová terapie, která způsobuje u lidí nepřenosné změny (somatická terapie),

by se měla omezit na zmírňování bolestí při nemoci. Odmítáme eugenické genové terapie a postupy, které vedou k produkci embryí jako „odpadu“. Genetická data osob a jejich rodin mají být utajována jako přísně důvěrná, leč by se dotyčná osoba a její rodina výslovně a dobrovolně zřekly zachování mlčenlivosti nebo příslušný soud nařídil shromažďování a vyhodnocení genetických identifikačních údajů. Protože jsou dlouhodobé účinky nejisté, odmítáme genetické terapie, které mohou vyvolávat dědičné změny (terapie zárodku).

o) Život na venkově

Zdůrazňujeme právo osob a rodin prospěšně žít jako zemědělci, zemědělství dělníci, obchodníci, zaměstnanci atd. mimo města a obytná centra. Máme za to, že naše kultura je ochuzována a lidé jsou olupováni o smysluplný způsob života, když se život v malých městech a na venkově stává obtížným nebo nemožným. Uznáváme, že zlepšení tohoto způsobu života někdy vyžaduje, aby byla uvolněna půda pro nezemědělské účely. Odmítáme však neuváženou přeměnu zemědělské půdy na půdu pro nezemědělské účely, pokud je k dispozici nezemědělská půda. Dále podporujeme snahy zachovat prostřednictvím promyšlených plánů vhodnou půdu pro zemědělství a parky. Podporujeme státní a soukromé snahy o upřednostnění místních zemědělců před zemědělskou velkovýrobou a snahy o podporu výstavby průmyslu v mimoměstských oblastech.

Nárůst mobility a techniky přinesl venkovským komunitám, které měly předtím homogenní obyvatelstvo, směsici lidí různých náboženství a myšlenkových proudů. I když to je často vnímáno jako ohrožení nebo jako ztráta společenského života, vidíme v tom možnost pozvat všechny lidi ke společenství, jak to zdůrazňuje Bible. Proto povzbuzujeme venkovské komunity a jejich obyvatele, aby si uchovali svůj vztah k půdě a snažili se budovat vztah sounáležitosti, péče, smíření a vzájemné pomoci. Měli by se podílet na společném vedení a využívat různá obdarování, podporovat vzájemnou důvěru, přijímat jednotlivce jako jedinečné bytosti a tak praktikovat Boží šalom.

p) Intenzivní zemědělství

Předpokladem pro zajištění potřebné výživy pro světovou populaci je takové zemědělství, které uplatňuje intenzivní metody, respektuje ekosystémy a poskytuje existenční základnu lidem, kteří půdu obdělávají.

Podporujeme takové intenzivní zemědělství, které zachovává a podporuje přirozenou úrodnost zemědělské půdy, uchovává různorodost flóry a fauny a přizpůsobuje se regionálním podmínkám a strukturám – systém, kde se zachází se zemědělskými zvířaty humánně a kde se jejich životní podmínky co nejvíce přibližují přirozenému prostředí. Usilujeme o efektivní zemědělský systém,

v němž produkce rostlin, zvířectva a drůbeže zachovává přirozené ekologické cykly, v němž se šetří energií a který omezuje chemické látky na minimum.

Intenzivní zemědělství vyžaduje celosvětové vyhodnocení vlivů zemědělství na produkci potravin a surovin, na zachování živočišných a rostlinných druhů a na zachování a rozvoj obdělávané krajiny.

Světový trh se zemědělskými produkty musí být založen na poctivém obchodě a na poctivých cenách, vycházejících z nákladů na intenzivní zemědělské metody, a musí zohlednit skutečné výdaje na ekologické škody. Je zapotřebí takový technický a biologický vývoj, který podpoří intenzivnost a vezme v úvahu ekologický dopad.

q) Život ve městech a na předměstích

Život ve městech a na předměstích se stále více stává převládajícím životním stylem lidí. Mnohým lidem poskytuje ekonomické, vzdělávací, společenské a kulturní možnosti. Jiným přináší odcizení, chudobu a odosobnění. Jako církev máme příležitost a odpovědnost spoluutvářet budoucí podobu života ve městech a na předměstích. Je třeba vytvořit rozsáhlé programy obnovy a sociálního plánování, které by do životního stylu ve městech a na předměstích vnesly větší míru lidskosti. Křesťané musí posuzovat všechna opatření – včetně těch, která se týkají hospodářského a komunálního rozvoje, plánování nových sídlišť a obnovy měst – podle toho, do jaké míry chrání a podporují lidské hodnoty, umožňují občanům osobní a politickou spoluúčasť a umožňují soužití lidí všech ras, věkových skupin a příjmů. Víáme snahy všech urbanistů, kteří staví tato hlediska do popředí svého plánování. Musíme pomoci utvářet rozvoj měst a předměstí tak, aby to odpovídalo lidské potřebě ztotožnit se s menšími sociálními komunitami a najít v nich smysluplný život. Současně je třeba povzbuzovat tyto menší komunity, aby přebíraly odpovědnost za celou městskou a předměstskou obec, místo aby se od ní oddělovaly.

r) Násilí v médiích a křesťanské hodnoty

Bezpříkladný vliv, který v naší společnosti mají média (zejména televize a film) na křesťanský a lidský žebříček hodnot, je den ze dne patrnější. Odsuzujeme pořady v médiích, které člověka zbavují důstojnosti a v zábavných a zpravodajských relacích se honí za senzacími. Takové praktiky ponižují člověka a jsou v rozporu s Kristovým učením a se zvěstí Bible.

Metodisty, stejně jako členy jiných společenství víry, je třeba upozorňovat na to, že hromadné sdělovací prostředky často podkopávají křesťanské pravdy tím, že propagují nevázaný životní styl a dopodrobna líčí násilnosti. Místo aby zábavný průmysl své publikum povzbuzoval, motivoval a inspiroval k přijetí

životního stylu, který je založen na posvátnosti života, podporuje pravý opak: cynicky kreslí obraz násilí, zneužívání, chamtivosti, bezbožnosti a stálého očerňování rodiny. Je třeba volat média k odpovědnosti za jejich podíl na znehodnocení hodnot, který je patrný v dnešní společnosti. Mnozí pracovníci v médiích se této problematice vyhýbají a tvrdí, že společnost spíše popisují, než aby ji ovlivňovali. V zájmu lidí musí křesťané spolupracovat na tom, aby se tento úpadek mravních a etických hodnot zastavil, a to tak, že budou

- 1) povzbuzovat místní sbory, aby podporovaly a podněcovaly odpovědnost rodičů dohlížet na návyky svých dětí při sledování televize, filmů, rozhlasu a internetu;
- 2) povzbuzovat místní sbory, rodiče a jednotlivce, aby vyjadřovali svůj nesouhlas s nevázaným líčením násilí a se sexuálně neslušnými pořady tak, že budou psát stanicím, které je vysílají, a společnostem, které je finančně podporují;
- 3) povzbuzovat jednotlivce, aby vyjadřovali svůj odpor k firmám, které tyto pořady sponzorují, tak, že budou vybírat a kupovat výrobky jiných firem.

s) Informační a komunikační technika

Účinná osobní komunikace je klíčem k tomu, abychom se stali odpovědnými a platnými členy společnosti a informační a komunikační technika má moc utvářet společnost a uschopňovat jednotlivce plněji se tohoto procesu účastnit. Proto jsme přesvědčeni, že přístup k těmto technikám představuje základní právo.

Informační a komunikační technika nám poskytuje informace, zábavu a hlas ve společnosti. Lze ji použít ke zlepšení naší kvality života a poskytuje nám prostředky, abychom měli kontakty mezi sebou, s vládou a s lidmi a kulturami po celém světě. Většina informací o dění ve světě se k nám dostává přes rozhlas, televizi, tisk a internet. Soustředí-li se kontrola médií na široké komerční zájmy, omezuje to naši možnost výběru a často poskytuje pokřivený obraz lidských hodnot. Proto podporujeme dohled na mediální komunikační techniku, aby byla zajištěna rozmanitost nezávislých informačních zdrojů k prospěchu veřejnosti.

Osobní komunikační technika jako je internet umožňuje lidem, aby spolu komunikovali, a zpřístupňuje nesmírné zdroje informací, které mají komerční, kulturní, politickou a osobní hodnotu. Internet lze využít, aby sytil rozum a mysl dětí a dospělých, je však také v nebezpečí, že bude pohlcen komerčními zájmy a zneužit některými lidmi k šíření zakázaného a ilegálního materiálu. Proto je třeba spravovat internet odpovědně, aby tak byl maximalizován jeho užitek a minimalizováno jeho riziko, zejména pro děti. Zabránit v dnešním světě přístup k základním informačním a komunikačním technikám jako je internet

kvůli ceně nebo dostupnosti, omezuje lidem účast na vládě a na společenském dění. Podporujeme univerzální přístup k telefonním a internetovým službám za přijatelnou cenu.

t) Lidé s HIV a AIDS

Lidé s diagnózou HIV-pozitivní (Human Immunodeficiency Virus) nebo s AIDS (Acquired Immuno Deficiency Syndrome) se často setkávají s odmítnutím ve vlastních rodinách a u přátel a různých skupin lidí, mezi nimiž se pohybují a pracují. Navíc se často setkávají s nedostatečnou zdravotní péčí, zejména ke konci svého života. Se všemi lidmi, kteří mají HIV a AIDS, je třeba zacházet důstojně a ohleduplně.

Zdůrazňujeme odpovědnost církve sloužit těmto lidem a jejich rodinám a spolupracovat s nimi, bez ohledu na to, jakým způsobem se nakazili. Podporujeme jejich právo na práci, na přiměřenou lékařskou péči, na neomezený přístup ke vzdělání a neomezenou účast na životě církve.

Vybízíme církve, aby se aktivně podílela na prevenci šíření AIDS tím, že by sborům a obcím nabídla výchovné programy. Církve by měla být připravena poskytnout postiženým osobám a jejich rodinám poradenskou pomoc.

u) Právo na lékařskou péči

Zdraví je stav fyzické, duševní, sociální a duchovní pohody. Díváme se na ně jako na otázku veřejné a soukromé odpovědnosti. Zdravotní péče je základním lidským právem. *Žalm 146* mluví o Bohu, který „utištěným dopomáhá k právu, hladovým chléb dává. Hospodin osvobozuje vězně, Hospodin otvírá oči slepým.“ Právo na zdravotní péči zahrnuje péči o osoby s postižením mozku, s nervovými chorobami nebo fyzickým postižením, jimž musí být umožněn stejný přístup ke zdravotní péči jako všem ostatním lidem v naší společnosti. Je nespravedlivé budovat nebo udržovat přehrady, které brání fyzickému nebo duševnímu uzdravení nebo plné účasti na životě společnosti.

Povzbuzujeme každého, aby zachovával zdravý způsob života, a zdůrazňujeme důležitost preventivní zdravotní péče, výchovy ke zdraví, bezpečnosti v životním prostředí a na pracovišti, dobré výživy a bezpečného, finančně dostupného bydlení pro zdraví člověka. Uznáváme také úlohu vlády při zajišťování podmínek, aby každý jednotlivec měl přístup k těmto předpokladům dobrého zdraví. Země, v nichž se vyskytují zdravotní kalamity jako je HIV/AIDS, musí mít přístup k chráněným a patentovaným lékům, aniž by se provinily proti patentním/licenčním právům farmaceutických společností. Zdůrazňujeme právo mužů a žen na přístup k obsáhlým informacím a službám týkajícím se zdravého

rozmnožování a plánování rodin, které by zabránily nechtěným těhotenstvím, snížily umělé potraty a zabránily šíření HIV/AIDS.

v) Transplantace a darování orgánů

Jsme přesvědčeni, že transplantace a darování orgánů jsou aktem milosrdenství, lásky k bližním a sebeobětí. Uznáváme životodárný užitek darovaných orgánů a jiných tkání a povzbuzujeme všechny věřící, aby se stali dárci orgánů a tkání, a tak projevili svou lásku a službu lidem v nouzové situaci. Zdůrazňujeme, že se tak má dít v prostředí úcty k zemřelým a žijícím dárcům a k dobru příjemců a podle pravidel, které zabrání zneužití vzhledem k dárcům a jejich rodinám.

4) HOSPODÁŘSKÉ SPOLEČENSTVÍ

Všechny ekonomické systémy podléhají Božímu soudu stejně jako jiné oblasti stvoření. K odpovědnosti vlád patří, aby finančními a měnovými opatřeními vyvinuly a prováděly hospodářskou politiku, kterou podpoří ekonomickou existenci jednotlivců a společností, a postaraly se o plnou zaměstnanost a o přiměřený příjem při minimální inflaci. Jsme přesvědčeni, že soukromé a veřejné podniky odpovídají za sociální dopad svého hospodaření jako je nezaměstnanost a znečišťování životního prostředí a že mají být za tento dopad volány k odpovědnosti. Podporujeme taková opatření, která omezují koncentraci bohatství v rukou několika málo lidí. Dále podporujeme snahy o zvážení daňových struktur a odbourání subvenčních programů, které nyní zvýhodňují bohaté na úkor ostatních.

a) Vlastnictví

Jsme přesvědčeni, že soukromé vlastnictví je třeba spravovat jako Boží svěřenství, a to ve společenských systémech, které je podporují, i ve společenských systémech, které je nepodporují. Toto vlastnictví však je omezeno vyššími zájmy společnosti. Jsme přesvědčeni, že křesťanská víra zakazuje kterémukoli jedinci nebo kterékoli skupině lidí disponovat výhradně a svévolně kteroukoli částí stvořeného světa. Veřejné vlastnictví a kulturní hodnoty je třeba spravovat odpovědně před Bohem. Proto věříme, že je povinností vlád, aby v rámci spravedlnosti a řádu přijaly taková zákonná opatření, která chrání práva společnosti jako celku, jakož i práva soukromých vlastníků.

b) Kolektivní smlouvy

Zdůrazňujeme právo státních a soukromých zaměstnanců (včetně zaměstnanců v zemědělství, státní správě, institucích a soukromých domácnostech)

a jejich zaměstnavatelů organizovat se v odborech nebo jiných skupinách podle vlastní volby k vyjednávání kolektivních smluv. Dále zdůrazňujeme právo obou stran na ochranu při tomto vyjednávání a jejich odpovědnost za korektní jednání v zájmu veřejného blaha. Aby byla zachována a podpořena práva všech členů společnosti, pokládáme za smysluplné přizvat při složitých jednáních zástupce veřejného života, aby tato jednání dospěla k všestranně přijatelným závěrům, případně i rozhodcím výrokem. Odmítáme používání násilí jedné i druhé strany při jednáních o kolektivních smlouvách nebo jiných jednáních mezi zaměstnanci a zaměstnavateli, stejně jako propouštění zaměstnanců, kteří se účastní legální stávky.

c) Práce a volný čas

Každý člověk má právo na práci za přiměřenou odměnu. Když soukromý sektor neposkytuje nebo nemůže poskytnout pracovní místa pro všechny, kdo je hledají nebo potřebují, spočívá odpovědnost za vytvoření těchto pracovních míst na vládě. Podporujeme taková opatření, která zaručují fyzickou a duševní ochranu pracujících, zajišťují spravedlivé rozdělování výrobků a služeb a umožňují jednotlivcům využít volný čas podle vlastního uvážení. Volný čas dává příležitost k tvůrčímu spoluutváření společnosti. Proto podporujeme kroky, které poskytnou zaměstnancům více volného času a možnosti v oblasti vzdělání, kultury a rekreace, které rozšíří využití volného času. Věříme, že člověk je důležitější než zisk. Neschvalujeme sobecké postoje, které často poznamenávají náš hospodářský život. Podporujeme opatření, která vedou k výměně zkušeností na pracovišti, a podporují kooperativní a kolektivní dohody. Podporujeme právo zaměstnanců odmítnout práci, která ohrožuje jejich zdraví a/nebo život, aniž by proto ztratili své zaměstnání. Podporujeme opatření, která zastaví narůstající koncentraci hospodářských a průmyslových podniků v monopolech.

d) Spotřeba

Spotřebitelé by měli využívat svou hospodářskou moc a vyžadovat výrobu takového zboží, které je potřebné a užitečné a při výrobě nebo spotřebě nepoškozují životní prostředí. Spotřebitelé by neměli kupovat produkty vyrobené v podmínkách, kdy jsou dělníci vykořisťováni kvůli věku, pohlaví nebo ekonomickému postavení.

Omezený výběr, který kupující mají, velice ztěžuje tuto možnost. Jedním z bezpečných způsobů, jak mohou spotřebitelé uplatnit svou kupní sílu k všeobecnému dobru, je kupovat výrobky označené jako „slušný obchod“ (*Fair trade*). Mezinárodní standardy „slušného obchodu“ vycházejí ze zajištění životního minima pro maloročníky a jejich rodiny, pracující v demokraticky vedených družstvech, z přímého nákupu, aby zisky z obchodu připadly rolníkům a jejich

komunitám, z obstarávání životně důležitých záloh a půjček a používání ekologicky nezávadných výrobních metod. Spotřebitelé by neměli jenom vybírat společnosti, jejichž výrobní linky odpovídají těmto standardům, ale měli by také povzbuzovat k větší účasti na tomto trhu „slušného obchodu“.

Spotřebitelé by měli hodnotit spotřebu zboží a služeb podle toho, zda přispívají ke zlepšení životní kvality, a ne podle toho, zda slouží neomezené výrobě hmotných statků. Vybízíme spotřebitele, včetně místních sborů a církevních zařízení, aby se sdružili k dosažení těchto cílů a aby svou nespokojenost se škodlivými hospodářskými, sociálními a ekologickými praktikami vyjádřili vhodnými způsoby jako jsou bojkot, dopisy, společná prohlášení a oznámení. Tyto metody lze například také použít k dosažení lepších televizních a rozhlasových programů.

e) Chudoba

I když je v průmyslových zemích všeobecný blahobyt, žije většina lidí na světě v chudobě. K uspokojení základních potřeb jako je strava, ošacení, přístřeší, vzdělání a zdravotní péče a jiných nezbytností je třeba hledat způsob, jak bohatství země rozdělovat spravedlivěji. Rozvíjející se technika, spojená s vykořisťovatelskou hospodářskou politikou, vrhá mnoho lidí do chudoby a činí z chudoby trvalý stav. Proto nečiníme chudé lidi mravně odpovědnými za jejich hospodářskou situaci. Ke zmírnění chudoby podporujeme taková politická opatření jako je zajištění dostatečného výdělku, kvalifikované vzdělání, slušné bydlení, odborný výcvik, smysluplné možnosti zaměstnání, přiměřená lékařská a nemocniční péče a humanizace a důkladné zlepšení sociální péče. Protože příčinou chudoby jsou často nízké výdělky, měli by zaměstnavatelé platit svým zaměstnancům takovou mzdu, aby pro své přežití nebyli odkázáni na pomoc státu jako jsou stravenky nebo sociální podpora.

f) Sezónní dělníci³⁶

Sezónní a jiní zemědělní dělníci, kteří byli už dlouho předmětem zvláštního zájmu církevní péče, jsou pro svůj způsob života vyloučeni z mnohých ekonomických a sociálních výhod, které požívají jiní dělníci. Situace mnohých sezónních dělníků je o to horší, že patří k některé rasové nebo etnické skupině, která je ve společnosti znevýhodňována mnohými způsoby. Stavíme se za práva všech sezónních dělníků a podporujeme jejich snahy o organizování a seburčení. Vybízíme vlády a všechny zaměstnavatele, aby všem sezónním dělníkům zajistili stejné ekonomické, vzdělávací a sociální možnosti, jaké mají

³⁶ *Anglické slovo migrant workers označuje zemědělské dělníky, kteří nemají stálé bydliště*

jiní občané. Vybízíme naše sbory, aby se snažily vytvořit programy na pomoc těmto sezónním dělníkům, kteří přijdou do jejich farnosti, a podpořily jejich snahy organizovat se pro jednání o kolektivních smlouvách.

g) Hazardní hry

Hazardní hry jsou hrozbou pro společnost. Smrtelně ohrožují mravní, sociální, hospodářské a duchovní hodnoty života a rozkládají společnost. Křesťané by se měli na základě své víry a odpovědnosti zdržovat hazardních her a pomáhat obětem hráčské vášně. Kde se hráčská vášň stane závislostí, tam má církev tyto osoby povzbuzovat, aby vyhledaly lékařskou pomoc, tak aby jejich síly mohly být opět nasměrovány ke kladným a konstruktivním cílům. Církev by měla podporovat takové normy a způsoby života, které by činily hazardní hry – včetně veřejných loterií – zbytečnými a nežádoucími, a to jako oddechovou činnost, jako únik nebo jako prostředek k vytváření příjmů veřejných nadací nebo fondů na podporu dobročinných zařízení.

h) Rodinné zemědělské hospodářství

Rodinné zemědělské hospodářství bylo odedávna označováno za důležitý základ svobodné a demokratické společnosti. V posledních letech byla existence nezávislých rolníků v celém světě ohrožena různými faktory, včetně stále větší koncentrace všech úseků zemědělské výroby v rukou malého počtu nadnárodních společností. Koncentrace potravinového zásobování mnohých v rukou několika málo vyvolává celosvětovou otázku po spravedlnosti, která nutí k ostražitosti a jednání.

Žádáme zemědělský výrobní sektor, aby se stavěl k lidským právům s úctou, především kvůli odpovědnému zajišťování denního chleba pro svět a za druhé kvůli odpovědné občanské solidaritě, která respektuje práva všech rolníků, malých i velkých, aby se jim za poctivou práci dostalo spravedlivé odměny. Zastáváme se práva lidí vlastnit půdu a vydělávat si obděláváním půdy na své živobytí. Žádáme naše sbory, aby podle svých možností mluvily s prorockou vizí o záležitostech týkajících se zásobování potravinami a o záležitostech lidí, kteří vyrábějí tyto potraviny pro celý svět.

i) Odpovědnost akciových společností

Akciové společnosti jsou odpovědné nejen svým akcionářům, ale i jiným zainteresovaným lidem: svým zaměstnancům, dodavatelům, prodejcům, zákazníkům, obcím, kde podnikají, a půdě, která je živí. Podporujeme právo veřejnosti vědět, jaký vliv mají tyto akciové společnosti v těchto různých oblastech, tak aby se lidé mohli odpovědně rozhodnout, které společnosti chtějí podporovat.

Fandíme společností, které dobrovolně uplatňují zásady podporující blaho člověka a chránící životní prostředí.

j) Obchod a investice

Potvrzujeme důležitost mezinárodního obchodu a mezinárodních investic ve vzájemně propojeném světě. Obchod a investice by měly být založeny na pravidlech, která respektují důstojnost člověka, čisté životní prostředí a celé lidstvo. Obchodní smlouvy musí zahrnovat mechanismy prosazující pracovní a lidská práva jakož i ekologické normy. Občanské iniciativy a široká účast občanů při uzavírání obchodních smluv musí být zajištěny prostřednictvím demokratických mechanismů výzkumu mínění a spoluúčasti.

5) POLITICKÉ SPOLEČENSTVÍ

Naše poslušnost Boha má přednost před poslušností vůči kterémukoli státu. Uznáváme však základní význam vládních orgánů pro uspořádání společnosti. Naše výpovědi o politickém společenství vycházejí z naší odpovědnosti před Bohem za sociální a politický život.

a) Základní svobody a lidská práva

Vlády jsou odpovědné za ochranu lidských práv jako je právo na svobodné a tajné volby a právo na svobodu projevu, svobodu náboženského vyznání, svobodu shromažďovací, svobodu tisku, svobodu podávat stížnostní petice bez obav z represálií, právo na ochranu soukromí a zaručené právo na dostatečnou výživu, ošacení, bydlení, vzdělání a zdravotní péči. Forma státu a vlády mají být stanoveny na základě volebního práva, které má být zaručeno všem dospělým občanům. Rozhodně odmítáme hlídání a zastrašování politických odpůrců ze strany vlády, která je u moci, a jakékoli zneužívání moci při volbách nebo ustanovování vyšších úředníků. Uplatňování domácího vězení a vazby jako prostředek k zastrašování a odstraňování politických protivníků nebo jiných disidentů je porušením základních lidských práv. Týrání nebo mučení lidí mocenskými orgány, z jakýchkoli důvodů, je v rozporu s křesťanským učením. Křesťan a církev je musí odsoudit a/nebo proti nim bojovat, kdekoli k nim dochází.

Církev pokládá otroctví za hanebné zlo. Všechny formy otroctví jsou absolutně zakázány a církev je žádným způsobem nesmí tolerovat.

b) Politická odpovědnost

Síla politického systému je závislá na dobrovolné a ochotné spolupráci jeho občanů. Církev by měla neustále vyvíjet silný etický vliv na stát. Měla by pod-

porovat státní opatření a programy, které jsou spravedlivé a obecně prospěšné, a stavět se proti opatřením a programům, které jsou nespravedlivé.

c) Vztah mezi církví a státem

Evangelická církev metodistická po mnoho let podporovala odluku církve od státu. V některých částech světa zajistila tato odluka rozmanitost náboženského projevu a svobodu uctívat Boha podle vlastního přesvědčení každého jednotlivce. Odluka církve od státu neznamena organickou soběstačnost, ale připouští vzájemné vztahy. Stát nemá používat svou autoritu k tomu, aby prosazoval určité náboženské přesvědčení (včetně ateizmu), ani nemá nařizovat povinné modlitby nebo bohoslužby ve veřejných školách, ale má ponechat na žácích, aby projeвили své vlastní náboženské přesvědčení. Jsme přesvědčeni, že stát nemá usilovat o kontrolu církve, a církev se nemá snažit ovládnout stát. Legitimní a bytostně důležitá odluka církve od státu, která byla projevem náboženské svobody, nemá být špatně chápána jako odstranění všech náboženských projevů z veřejného života.

d) Svoboda informací

Ve všech zemích musí mít občané přístup ke všem důležitým informacím o své vládě a jejich rozhodování. Nezákonné a bezohledné aktivity vlády namířené proti jednotlivcům nebo skupinám nesmí být ospravedlňovány nebo utajovány, a to ani pod záminkou státní bezpečnosti.

e) Vzdělání

Jsme přesvědčeni, že každý člověk má právo na vzdělání. Jsme také přesvědčeni, že za vzdělání mladých lidí odpovídá rodina, společenství víry a vláda. Společnost nejlépe splní tuto povinnost prostřednictvím veřejných opatření, která zajišťují všem volný přístup do základních, středních a vysokých škol podle vlastní volby. Nikomu nemá být zabraňován přístup k církevním nebo jiným nezávislým zařízením vyššího vzdělání z finančních důvodů. Zdůrazňujeme právo na existenci veřejných a nezávislých škol a univerzit a vítáme veřejná opatření, která zajišťují přístup a svobodnou volbu a nevytvářejí protiústavní směšování církve a státu.

f) Občanská poslušnost a neposlušnost

Vlády a zákony mají sloužit Bohu a lidem. Občané mají povinnost respektovat zákony, které byly přijaty podle práva a řádu. Ale vlády podléhají Božímu soudu stejně jako jednotlivci. Proto uznáváme právo jednotlivců na odlišný názor. Jestliže je k tomu nutí jejich svědomí a oni vyčerpali všechny zákonné

možnosti protestu, uznáváme jejich právo na odpor nebo neposlušnost takových zákonů, které pokládají za nespravedlivé nebo které jsou uplatňovány diskriminačním způsobem. I pak se má jejich úcta k zákonu projevit tak, že se zřeknou násilí a budou připraveni vzít na sebe následky své občanské neposlušnosti. V žádném případě neschvaluje jakoukoli formu násilného protestu nebo násilné akce proti komukoliv, kdo se zabývá otázkou umělého potratu, a nikoho k tomu nepodněcujeme. Modlíme se za všechny, kdo vykonávají moc podle práva a slouží všem. Podporujeme jejich snahu o spravedlnost a stejné možnosti pro všechny lidi. Zdůrazňujeme, že církev jsou povinny pomáhat těm, kdo na základě svého svědomí trpí pro své postoje, které projevují nenásilnými postoji a činy. Naléháme na vlády, aby zajistily občanská práva, jak jsou definována v Mezinárodním paktu o občanských a politických právech, lidem, kteří jsou pro tyto nenásilné akce pronásledováni.

g) Trest smrti

Jsme přesvědčeni, že trest smrti popírá Kristovu moc zachraňovat, obnovovat a proměňovat všechny lidské bytosti. Evangelická církev metodistická je hluboce znepokojena kriminalitou ve světě a znevažováním života vraždami a zabitím. Věříme, že každý lidský život je svatý a Bohem stvořený, a proto jej musíme pokládat za důležitý a cenný. Když vlády zavedou trest smrti, je život odsouzeného znehodnocen a všechny možnosti změnit život tohoto člověka končí. Věříme ve vzkříšení Ježíše Krista a že pokáním je dána možnost smíření s Kristem. Tento dar smíření se nabízí všem lidem bez výjimky a propůjčuje každému životu novou důstojnost a svatost. Z tohoto důvodu jsme proti trestu smrti a žádáme jeho odstranění ze všech trestních zákonů.

h) Kriminalita a náprava

Pro ochranu osob proti zásahům do jejich osobních a vlastnických práv zřídily vlády mechanismy k prosazování práva a soudy. Široké spektrum trestních možností vyjadřuje rozhořčení společnosti, zneškodňuje nebezpečné zločince, brání kriminalitě a poskytuje možnosti nápravy. Podporujeme všechna opatření státu ke snížení a odstranění kriminality, která respektují základní práva jednotlivce.

Odmítáme každé zneužívání těchto mechanismů, včetně jejich používání k pomstě a pronásledování nebo zastrašování lidí, jejichž rasa, vzezření, životní styl, ekonomická situace nebo vyznání je odlišuje od těch, kdo vykonávají moc. Odmítáme jakékoli neuvážené, necitlivé nebo diskriminační uplatňování zákonů, které upírá spravedlnost lidem nehovořícím oficiálním jazykem a osobám s postižením. Dále podporujeme opatření na odstranění takových společenských

životních podmínek, které napomáhají kriminalitě, a stálou konstruktivní spolupráci orgánů výkonné moci a ostatních členů společnosti.

Motivováni láskou Krista, který přišel k ztraceným a ubitým, požadujeme vytvoření nového systému péče a pomoci pro oběti, provinilce, kriminální úředníky a společnost jako celku. Nápravná justice vychází z biblické autority, která zdůrazňuje správný vztah k Bohu, k sobě samému a ke společnosti. Když je tento vztah narušen nebo přerušen zločinem, vytváří možnosti uvést zase věci na pravou míru.

Většina systémů kriminální justice ve světě se opírá o zásadu odplaty. Tyto systémy retribuční justice prohlašují, že provinilec je odpovědný státu, a používají trest jako vyrovnávací prostředek této odpovědnosti. Naproti tomu nápravná justice činí provinilce odpovědným vůči jeho oběti a narušenému společenství. U vědomí Boží proměňující moci se nápravná justice snaží dát do pořádku škodu, napravit napáchané zlo a přinést uzdravení všem zúčastněným, včetně oběti, provinilce, rodin a společnosti. Církev se promění, když zareaguje na nároky následování Krista tak, že se stane prostředníkem této uzdravující a systematické změny.

i) Vojenská služba

Odmítáme válku a zdůrazňujeme mírové řešení všech sporů mezi národy. Křesťanské svědomí se od počátku potýkalo s drsnou skutečností násilí a války, neboť toto zlo maří Boží láskyplné záměry s lidstvem. Toužíme po dni, kdy už nebude válek a lidé budou žít spolu v míru a spravedlnosti. Někteří z nás jsou přesvědčeni, že válka a jiné formy násilí jsou pro křesťany nepřijatelné. Mnozí křesťané jsou přesvědčeni, že když mírové alternativy zklamou, je s politováním zapotřebí dát přednost zbráním před neomezenou agresí, tyranii a genocidou. Ctíme svědectví pacifistů, kteří nedovolí, abychom se v otázce války a násilí stali samolibými. Respektujeme také ty, kdo podporují použití moci, avšak jenom v mimořádných situacích a jenom když to je mimo jakoukoli pochybnost nevyhnutelné a děje se tak prostřednictvím příslušných mezinárodních jednotek. Žádáme stanovení právních zásad pro řešení mezinárodních záležitostí jako prostředek k vyloučení války, násilí a donucování v těchto záležitostech.

Odmítáme politiku vynucované vojenské služby ze strany státu jako neslučitelnou s evangeliem. Připomínáme těžká napětí, která takové donucování k vojenské službě vytváří. Vybízíme všechny mladé dospělé, aby se obrátili na svou církev o radu, když se jako odpovědní občané rozhodují podle svého svědomí. Kazatelé jsou vyzváni, aby byli jako poradci k dispozici všem, kdo jsou povoláni do vojenské služby, i těch, kdo z důvodů svědomí toto povolání neposlechnou.

Církev slouží také těm, kdo pro své svědomí odmítají každou válku nebo určitou válku, a proto odmítají nejen vojenskou službu, ale i spolupráci s vojenskými odvodními komisemi. Podporujeme a rozšiřujeme službu církve těm, kdo se vědomě rozhodli sloužit v ozbrojených složkách nebo přijmout náhradní službu. Jako křesťané si jsme vědomi toho, že ani cesta vojenské akce, ani pasivní cesta není před Bohem vždy správná.

6) SVĚTOVÉ SPOLEČENSTVÍ

Boží svět je nedělitelný. Technická revoluce nám dnes vnucuje jednotu, která zdaleka převyšuje naše mravní a duševní schopnosti vytvořit bezpečný svět. Tato vynucená jednotu lidstva se stále více projevuje ve všech oblastech života a konfrontuje církev, stejně jako všechny lidi, s problémy, jejichž řešení nestrpí odklad: nespravedlnost, válka, vykořisťování, privilegia, růst populace, mezinárodní ekologická krize, rozmnožování atomových zbraní, rozvoj nadnárodních společností, které působí mimo jakoukoli účinnou kontrolu vládních struktur, a přibývající krutovlády v různých formách. Naše generace musí najít schůdná řešení těchto a podobných problémů, má-li lidstvo na této zemi přežít. Zavazujeme se proto jako církev, že budeme usilovat o světové společenství, jež je společenstvím lidí, kteří se navzájem upřímně milují. Chceme hledat odpovědi evangelia na všechny tyto otázky, které rozdělují lidi a ohrožují růst světového společenství.

a) Národy a kultury

Bůh přijímá jednotlivce v jejich rozdílnosti a stejně tak i národy a kultury. Žádný národ a žádná kultura nezacházejí se svými lidmi naprosto spravedlivě a správně a žádnému státu není blaho jeho občanů zcela lhostejné. Církev musí volat státy k odpovědnosti za nespravedlivé zacházení se svými občany a se všemi ostatními lidmi, kteří žijí na jejich území. I když uznáváme oprávněné kulturní a světonázorové odlišnosti každého národa, usilujeme o spravedlnost a mír v každé zemi.

b) Moc a odpovědnost státu

Některé státy mají větší vojenskou a hospodářskou moc než jiné státy. Mocní jsou odpovědní za to, že jejich bohatství a jejich vliv budou používány uváženě. Zdůrazňujeme právo a povinnost lidí ve všech zemích rozhodovat o vlastním osudu. Vyzýváme velmoci, aby uplatnily svůj vliv a rozšířily politické, sociální a hospodářské sebeurčení všech národů, místo aby prosazovaly pouze vlastní zájmy. Víťame mezinárodní snahy o vybudování spravedlivějšího mezinárodního hospodářského řádu, ve kterém by se omezené přírodní zdroje využívaly co nejvíce pro blaho všech národů. Vybízíme křesťany v každé společnosti, aby

nabádali své vlády a hospodářské subjekty ve svém národě k úsilí o zajištění spravedlivějšího ekonomického řádu.

c) Válka a mír

Jsme přesvědčeni, že válka je neslučitelná s Kristovým učením a s jeho příkladem. Proto zavrhuje válku jako nástroj zahraniční politiky. Tento nástroj lze použít jenom jako poslední možnost při bránění zlu jako je genocida, brutální potlačování lidských práv a nevyprovokovaná mezinárodní agrese. Trváme na tom, že je nejvyšší morální povinností všech států, řešit všechny vznikající konflikty uvnitř státu nebo mezi státy mírovými prostředky. Když si vlády stanoví své priority, musí přisoudit lidským hodnotám větší váhu než vojenským požadavkům. Je třeba pranýřovat militarizaci společnosti a skončit s ní. Výrobu, prodej a šíření zbraní je třeba omezit a kontrolovat a výrobu, vlastnění a použití atomových zbraní je třeba odsoudit. Proto podporujeme všeobecné a úplné odzbrojení pod přísnou a účinnou kontrolou.

d) Právo a zákon

Osoby a skupiny osob musí mít ve svém životě a ve svém právu žít ve společnosti pocit bezpečí, má-li být vytvořen a udržován řád pomocí zákona. Za nemorální pokládáme takové uspořádání života, které vede k trvalé nespravedlnosti. Také národy musí mít ve světě pocit bezpečí, má-li dojít k vytvoření světového společenství.

Protože jsem přesvědčeni, že mezinárodní spravedlnost vyžaduje spolupůsobení všech národů, pokládáme Organizaci spojených národů s jejími institucemi a Mezinárodní soudní dvůr za nejlepší současné nástroje k dosažení spravedlnosti a práva ve světě. Vítáme snahy všech lidí ve všech zemích, kteří usilují o mír ve světě prostřednictvím zákona. Vítáme mezinárodní pomoc a spolupráci ve všech krizových situacích a konfliktech. Žádáme přijetí všech států do Organizace spojených národů, které si přejí být členy a jsou ochotny převzít patřičnou odpovědnost. Naléháme na Organizaci spojených národů, aby převzala aktivnější roli v rozvoji mezinárodní arbitráže. Sporné otázky a vznikající konflikty mezi státy by se měly urovnávat závazným rozhodnutím třetí instance. Dvoustranné nebo vícestranné kroky mimo Organizaci spojených národů by měly být v souladu s jejím záměrem a nikoli v rozporu s ním. Znovu zdůrazňujeme svou odpovědnost za svět jako svou farnost a usilujeme o to, aby se všichni lidé a všechny národy stali plnými a rovnoprávními členy vpravdě světového společenství.

7) NAŠE SOCIÁLNÍ VYZNÁNÍ

Věříme v Boha, Stvořitele světa, a v Ježíše Krista, Spasitele všeho stvoření. Věříme v Ducha svatého, skrze něhož poznáváme Boží dary. Vyznáváme, že jsme tyto dary zneužívali a litujeme své viny.

Dosvědčujeme, že stvořený svět je Božím dílem a zavazujeme se, že jej budeme chránit, zvelebovat a odpovědně užívat spolu s ostatními.

Vděčně přijímáme pro sebe a pro druhé požehnání společenství, sexuality, manželství a rodiny.

Zasazujeme se o práva mužů, žen, dětí, mládeže, mladých dospělých, starých lidí a lidí postižených, o zlepšení kvality života a o práva a důstojnost všech lidí.

Jsme přesvědčeni, že všichni lidé mají právo a povinnost působit pro Boží slávu a pro dobro své a druhých a že přitom mají být chráněni; že mají právo na vlastnictví jako svěřenství od Boha, na slušný výdělek a odpovědnou spotřebu; a na odstranění hospodářské a sociální bídy.

Zavazujeme se k působení pokoje ve světě, k prosazování spravedlnosti a práva mezi všemi národy a osobní svobody pro všechny lidi na světě.

Věříme v přítomné a konečné vítězství Božího slova ve všech lidských záležitostech a ochotně přijímáme své poslání zvěstovat evangelium ve světě. Amen.

Část V

ORGANIZACE A SPRÁVA CÍRKVE**KAPITOLA 1 - MÍSTNÍ SBOR****Odstavec I. - Sbor a farnost****Čl. 201. Sbor**

Sbor je společenstvím upřímně věřících lidí shromážděných kolem Ježíše Krista, svého Pána. Je to společenství vykoupených a s poselstvím vykoupení do světa poslaných lidí, v němž se káže Boží slovo prostřednictvím mužů a žen povolanych Bohem a řádně se vysluhují svátosti podle Kristova ustanovení. Pod vedením Ducha svatého slouží církve k oslavování Boha, vzdělávání věřících a záchraně světa.

Čl. 202. Funkce sboru

Církve Ježíše Krista žije ve světě a pro svět. Setkává se se světem především na rovině sboru, který je východiskem pro působení církve v různých oblastech společnosti. Pod vedením Ducha svatého má sbor pomáhat lidem, aby přijali a vyznali Ježíše Krista jako Pána a Spasitele a žili svůj život v sounáležitosti s Bohem. Proto sbor slouží lidem na místní rovině. Nabízí všem duchovní podporu a vzdělání, spolupracuje s jinými sbory, usiluje o zachování Božího stvoření, žije jako ekologicky odpovědné společenství a spolupracuje na celosvětovém poslání církve.

Čl. 203. Vztah k celé církvi

Sbor představuje v rámci společenství (*connexio*) s jinými sbory sdružení lidí, kteří vyznali svou víru v Krista, byli pokřtěni a přijali povinnosti vyplývající z členství v Evangelické církvi metodistické. Takové společenství věřících v rámci Evangelické církve metodistické a jejího Řádu je zároveň součástí celosvětové církve, jak ji vyznáváme v Apoštolském vyznání víry jako svatou (křesťanskou) církev obecnou.

Čl. 204. Odpovědnost sboru

Každý sbor má odpovědnost za evangelizaci, budování a svědectví směrem dovnitř vůči svým členům a všem, kdo mu jsou blízcí, a za své poslání směrem ven do společnosti v místě a ve světě.

Čl. 205. Farnost

Farnost tvoří jeden nebo více sborů a jejím odpovědným orgánem je Farní

konference. To je pracovní úsek, kterému je nebo může být přidělen kazatel/kazatelka. Je-li přiděleno více kazatelů/kazatelek, může biskup jmenovat vedoucího kazatele/vedoucí kazatelku.

Odstavec V. - Církevní členství

Čl. 214. Otevřenost

Evangelická církev metodistická je jako společenství věřících součástí jedné křesťanské církve, kterou tvoří všichni, kdo přijali Ježíše Krista jako Pána a Spasitele. Proto se může každý člověk bez ohledu na rasu, barvu pleti, národnost, společenské nebo hospodářské postavení účastnit bohoslužeb a církevního života, přijímat svátosti a stát členem sboru. Pokud by někdo kvůli nějakému postižení nemohl mluvit sám za sebe, může někdo, kdo má jeho/její důvěru odpovědět za něho/za ni na otázky, týkající se členství.

Čl. 215. Církevní členství

1. Pokřtěnými členy evangelického metodistického sboru jsou všichni, kdo přijali křest v tomto sboru nebo kdo přijali křest v jiném sboru a byli později do tohoto sboru převedeni.
2. Vyznávajícími členy evangelického metodistického sboru jsou všichni pokřtění, kteří při křtu nebo při bohoslužbách vyznání křtu vyznali svou víru liturgicky stanoveným způsobem. Ti mají plná práva a povinnosti členů.
3. Pro statistické účely se kryje počet členů církve s počtem vyznávajících členů.
4. Každý pokřtěný a každý vyznávající člen evangelického metodistického sboru je členem celosvětové Evangelické církve metodistické a členem celé křesťanské církve.

Význam církevního členství

Čl. 216.

1. Kristus zakládá církev jako své tělo skrze moc Ducha svatého (1K 12,13.27). Když církev věrně plní své poslání zvěstovat a zviditelňovat evangelium, připojují se lidé k jejímu společenství. Křest je svátostí, která včleňuje do Kristova těla. Aby se člověk stal vyznávajícím členem, je zapotřebí jeho odpovědi víry³⁷. Dospělý křtěnec dá tuto odpověď při křtu. Křest nemluvnat a dětí směřuje rovněž k osobní odpovědi víry, v naději, že bude vyslovena později při shromáždění křestního vyznání.

37 *V originále není rozdíl mezi dospělými a dětmi.*

- a) Pokřtěné členy je třeba vyučovat podle věku o významu víry, výsadách a závazcích jejich křtu.
 - b) Nepokřtění mladí lidé a dospělí, kteří vyznávají Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele, mohou být pokřtěni v Evangelické církvi metodistické. Je úkolem sboru, aby je pod vedením kazatele/kazatelky poučil o významu křtu a křesťanské víry a o dějinách, organizaci a nauce Evangelické církve metodistické. Po ukončení výuky představí kazatel/kazatelka tyto osoby sboru a vede bohoslužby, při nichž jsou pokřtěni a na základě svého vyznání přijati do církve jako vyznávající členové.
2. Růst ve víře a služba Bohu v běžném životě je celoživotní proces. Působení Ducha svatého různým způsobem podporuje proces zrání ve víře. Křest je sice jednorázový akt smlouvy, který nelze opakovat, stvrzení a obnovení smlouvy však lze slavit častěji a různým způsobem (bohoslužby k připomenutí křtu nebo obnova smlouvy). Shromáždění křestního vyznání, při kterém se pokřtěný člen stane vyznávajícím členem, je zvláštním aktem.

Čl. 217.

Když se někdo připojí jako vyznávající člen k evangelickému metodistickému sboru, vyzná svou víru v Boha, Všemohoucího Otce, Stvořitele nebes i země, v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, a v Ducha svatého. Odpovědí na následující otázky vyjadřuje svou vůli následovat Ježíše Krista a stvrzuje své spojení s Bohem a s členy sboru:

1. Vyznáváš Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele a spoléháš jedině na jeho milost?
2. Chceš následovat Ježíše Krista a proto se zřici Zlého a konat dobré?
3. Uznáváš Písmo svaté Starého a Nového zákona jako Bohem daný základ a směrnici naší víry a našeho života?
4. Chceš být věrným členem svaté Kristovy církve a účastnit se modlitbou, spoluprací a pravidelnými dary služby Evangelické církve metodistické?

Čl. 218. Růst členů

Věrné členství ve sboru má rozhodující význam pro osobní růst a stále větší poznávání Boží vůle a Boží milosti. Osobní a společnou modlitbou, bohoslužbou, svátostmi, studiem Bible, diakonickou službou, pravidelným dáváním a životem v posvěcení rostou členové v poznání Krista a v poznání sebe sama.

Čl. 219. Vzájemná odpovědnost

V Kristově těle je jeden úd zavázán druhému údu a celému společenství, aby

je věrně podporoval. Proto má spolu nést břemena druhých, sdílet s nimi bolesti i radosti, říkat pravdu v lásce a řešit rozepře v duchu odpuštění a smíření.

Čl. 220. Povolání všech pokřtěných

Všichni členové jsou povoláni účastnit se služby, která je svěřena celé církvi Ježíše Krista. Členové mají vyznávat Krista ve světě, být světlem a kvasem ve společnosti a vést ke smíření.

Význačnou pomocí při této službě jsou *Sociální zásady*.

Čl. 221. Odpovědnost

1. Pokud pokřtěný člen zanedbává zaslíbení a očekávání spojená se křtem, má být vhodným způsobem veden k nápravě a k převzetí závazků jako vyznávající člen.
2. Pokud vyznávající člen očividně zanedbává spojení se sborem a nedodrжуje své závazky, které při odpovědi na otázky čl. 217 přijal, je úkolem sboru, aby se prostřednictvím kazatele/kazatelky a patřičných grémií tohoto člena ujal ve snaze napomoci mu k obnově víry a účasti na službě církve.

Přijetí do církve

Čl. 225. Přestup z jiných církví

Bežuhonný člen jiné křesťanské církve, který je pokřtěn a chtěl by přestoupit do Evangelické církve metodistické, se může s řádným potvrzením o přestupu z dosavadní církve stát pokřtěným členem a vyznáním křesťanské víry, jakož i stvrzením, že chce být členem Evangelické církve metodistické, stát vyznávajícím členem. Kazatel/kazatelka podá zprávu církvi, z níž přichází. Doporučuje se, aby byli tito lidé seznámeni s dějinami, organizací a naukou Evangelické církve metodistické. Lidé, kteří jsou přijímáni z církví, jež nevydávají žádné potvrzení o přestupu nebo doporučující dopisy, se zapíší jako „přístupy z jiné církve“.

Čl. 226. Péče o děti a mládež

1. Protože Boží zachraňující láska, zjevující se v Ježíši Kristu, platí všem lidem, a protože Ježíš výslovně zahrnuje děti do svého Království, je vhodné, aby křesťanští rodiče a pěstouni nechali pokřtít své děti v raném věku. Než je udělen křest, má kazatel/kazatelka poučit rodiče příp. pěstouny o významu této svátosti a o závazku, který na sebe berou. Od rodičů a pěstounů, kteří přinášejí děti ke křtu, se očekává, že převezmou závazek seznamovat děti s Božím slovem a s životem sboru a povzbuzovat je, aby se v danou dobu účastnily přípravy na své vyznání víry. Alespoň jeden rodič, jeden pěstoun/pěstounka nebo křestní svědek musí být vyznávajícím členem některé křesťanské církve a převzít křestní závazky.

2. Kazatel/kazatelka má po křtu dát rodičům, pěstounům nebo křestním svědkům dítěte, jež bylo pokřtěno, potvrzení o křtu, z něhož vyplývá, že dítě bylo zapsáno do seznamu pokřtěných členů Evangelické církve metodistické. Má připomenout členům sboru jejich odpovědnost za křesťanskou výchovu dítěte.
3. Sbor má zvláštní odpovědnost vůči pokřtěným dětem, mladým lidem a dospělým povzbuzovat je k následování, než se stanou vyznávajícími členy a přijmou Boží milost pro sebe. Kazatel/kazatelka pravidelně přezkoumá seznam pokřtěných členů vzhledem k osobám, které se ještě nestaly vyznávajícími členy, aby je přivedl k vyznání jejich víry. Počet zjištěných osob je součástí zprávy Farní konferenci.

Kazatel/kazatelka má vést přesný jmenný seznam všech pokřtěných dětí farnosti, a to těch, jež tam byly pokřtěny, i těch, jež byly pokřtěny jinde. Tento seznam pokřtěných dětí slouží jako matrika pokřtěných členů a má obsahovat jméno dítěte, datum narození, datum a místo křtu, jméno a adresu rodičů nebo pěstounů, jakož i jména křestních svědků.

4. Je povinností kazatele/kazatelky, rodičů, pěstounů, křestních svědků, spolupracovníků/spolupracovnic nedělní školy a všech členů sboru, dbát na to, aby se dětem dostala během jejich dětství výuka, která by je vedla k osobnímu odevzdání Ježíši Kristu jako Pánu a Spasiteli, k pochopení křesťanské víry a k ocenění výsad a závazků křtu a vyznávajícího členství.

Přidružené a připojené členství

Čl. 227.

1. Člen Evangelické církve metodistické, přidružené autonomní metodistické církve, spojené církve (k níž patří také metodistická církev) nebo smluvně spojené metodistické církve, který se delší dobu zdržuje mimo svůj domovský sbor, může být na základě žádosti přijat jako přidružený (*affiliated*) člen evangelického metodistického sboru poblíž svého přechodného bydliště. Kazateli/kazatelce domácího sboru o tom má být podána zpráva. Přidružený člen má právo na společenství, na duchovenskou péči a na účast na aktivitách sboru a pokud je vyznávajícím členem také právo převzít funkce, kromě těch, kterými by se mu dostalo hlasovacího práva v nadšborových grémiích Evangelické církve metodistické. Přidružený člen³⁸ má být početně vykazován jenom ve svém domácím sboru.
2. Člen jiné církve se může stát za stejných podmínek připojeným (*associated*) členem metodistického sboru, nesmí však být hlasujícím členem Farní konference a ve farním staršovstvu.

³⁸ *Jedná se jen o vyznávajícího člena*

3. Přidružené nebo připojené členství zpravidla končí odstěhováním.

Péče o členy

Čl. 228.

1. Sbor má za úkol starat se o duchovní růst svých členů. Je povinností kazatele/kazatelky a členů staršovstva, postarat se o nutné aktivity a nabídky. Církev má duchovní povinnost starat se také o své neaktivní a lhostejné členy.
2. *Péče o vyznávající členy.*
 - a) Kazatel/kazatelka může společně se staršovstvem rozdělit vyznávající členy do skupin s vedoucím/vedoucí pro každou skupinu. Cílem je připravit vyznávající členy pro službu ve společnosti.
 - b) Vyznávající členové mají odpovědnost za dodržování svého křesťanského slibu, který při křtu nebo při bohoslužbách vyznání křtu vyslovili. Pokud některý vyznávající člen svůj slib zanedbává, je třeba postupovat následovně:
 - (1) Jedná-li se o vyznávajícího člena bydlicího v místě, má kazatel/kazatelka nahlásit jméno tohoto vyznávajícího člena staršovstvu, které má udělat vše, co je v jeho silách, aby vyznávajícího člena opět přivedlo do aktivního společenství církve. Dotyčnou osobu je třeba navštívit a promluvit s ní o jejím zanedbání.
 - (2) Jedná-li se o vyznávajícího člena nebydlicího v místě, má mu kazatel/kazatelka nabídnout převedení členství do jiného sboru.
 - (3) Není-li známa adresa vyznávajícího člena, má kazatel/kazatelka a pověřenec pro církevní členství podniknout vše, aby člena vypátrali.
 - (4) Jestliže tyto snahy během dvou let nevedou k žádnému výsledku, může Farní konference jméno vyznávajícího člena škrtnout.

Čl. 229. Převedení po rozpuštění sboru

Je-li sbor nebo farnost zrušena, má superintendent/superintendentka určit jiný sbor Evangelické církve metodické, do něhož mají být členové převedeni. Členové mohou být na vlastní přání převedeni také do jiného sboru.

Podklady a zprávy o církevním členství

Čl. 230. Členské seznamy

Každý sbor má pečlivě vést tyto seznamy:

1. Seznam pokřtěných členů se jmény všech pokřtěných osob, kojenců, dětí, mladistvých a dospělých (čl. 215.1).
2. Seznam vyznávajících členů se jmény všech osob, které při křestních bohoslužbách nebo bohoslužbách vyznání křtu osobně vyznali svou křesťanskou víru (čl. 215.2).
3. Seznam přípravných členů. Jsou to čekatelé na křest, děti přinesené k pozhénání ve sboru, nepokřtěné děti, mladiství a dospělí a jiní nečlenové sboru, za které má sbor pastorační odpovědnost.
4. Seznam přidružených členů (čl.227.1).
5. Seznam připojených členů (čl.227.2).

Za účelem dokumentace má každý sbor vést seznam křtů, které byly ve sboru vykonány, s uvedením data křtu, data narození, jména, adresy, jména rodičů nebo svědků křtu, jakož i vysluhujícího kazatele/kazatelky. Při převedení člena, úmrtí, výstupu nebo škrtnutí to má být vyznačeno v seznamu křtů.

Čl. 231. Zpráva o církevním členství

Kazatel/kazatelka oznámí Farní konferenci jména osob, které byly přijaty do členství sboru, a jména těch, jejichž členství bylo od poslední Farní konference ukončeno. Staršovstvo je odpovědné za zkoumání členských seznamů, a podává o tom každoročně zprávu Farní konferenci.

Čl. 233. Matrika

Každý sbor vede matriku. Mají se používat církevní formuláře a dokumenty.

Čl. 234. Pověřenec pro církevní členství

Farní konference může jmenovat pověřence pro církevní členství, který podle pokynů kazatele/kazatelky vede přesné podklady všech členských seznamů a nejméně jednou za rok podává zprávu staršovstvu.

Převod a zánik členství

Čl. 235.

Každá změna členství úmrtím, převedením, výstupem, vyloučením nebo rozhodnutím Farní konference je třeba zaznamenat v matrice s udáním důvodu. Je povinností kazatele/kazatelky nebo pověřence pro církevní členství, aby tyto změny ohlásili každoročně Farní konferenci.

Čl. 236. Změny bydliště členů

Přestěhuje-li se člen metodistického sboru na jiné místo, které je tak vzdáleno

od dosavadního domovského sboru, že se nemůže pravidelně účastnit bohoslužeb a sborového života, má být vyzván, aby dal převést své členství do některého bližšího metodistického sboru.

Čl. 239. Převedení do jiného sboru

Změní-li členové své bydliště, mají to obratem oznámit kazateli/kazatelce a dát se převést do nejbližšího sboru. Převod se provede pomocí převodního listu, který přijímající kazatel/kazatelka potvrdí. Po obdržení potvrzení má být převod řádně zaznamenán v seznamu členů farnosti.

Čl. 240. Přestup do jiné církve

Požádá-li člen kazatele/kazatelku svého sboru o převod do sboru jiné církve nebo je-li k tomu kazatel/kazatelka vybídnut od zmocněného zástupce jiné církve, má se souhlasem člena vystavit převodní list. Po obdržení potvrzení, že dotyčný člen byl přijat do jiné církve, má být převod řádně vyznačen v seznamu členů. Tím členství zaniklo.

Čl. 242. Opětovné přijetí do členství církve

V případě ukončení vyznávajícího členství převodem do jiné církve, vystoupením, vyloučením nebo škrtnutím na základě rozhodnutí Farní konference může být dotyčná osoba na základě vlastní žádosti znovu přijata do vyznávajícího členství, když obnoví své sliby podle čl. 217. V případě předchozího obvinění musí být vidět známky nového života, které Farní konference uzná.

Odstavec VI. - Organizace a správa

Čl. 243. Základní úkoly

Aby farnost mohla splnit své poslání, je třeba ji organizovat tak, aby byly zajištěny tyto úkoly: (1) rozvoj práce z hlediska budování, pomáhání, svědectví; (2) účinné vedení laiky a kazateli/kazatelkami; (3) finanční hospodaření a církevní majetek; (4) kontakty s oblastí a Výroční konferencí; (5) vedení a ukládání spisů; (6) účast všech na životě sboru podle zásady otevřenosti pro všechny (inkluzivitu).

Čl. 244. Orgány

1. Základními orgány každé farnosti jsou: Farní konference, staršovstvo, výbor pro spolupráci mezi kazatelem/kazatelkou a farností, hospodářský výbor, finanční výbor a nominační výbor. Kromě toho může Farní konference podle potřeby ustanovit další pověřence a výbory. Staršovstvo a všechny ostatní orgány sboru jsou odpovědné Farní konferenci.
2. Farní konference, superintendent/superintendentka a kazatel/kazatelka jsou

povinni organizovat a spravovat svěřené farnosti a sbory v souladu s Řádem církve. Se souhlasem superintendenta/superintendentky může farnost sloučit základní orgány, mohou-li tak být lépe plněny obsahové a správní úkoly.

3. Sestává-li farnost ze dvou nebo více sborů, existuje jen jedna Farní konference. Ta ustanoví staršovstvo, pokladníka a další pověřené osoby a výbory na úrovni farnosti a/nebo další na úrovni sborů. Všechny sbory ve farnosti musejí být zastoupeny ve farních výborech.
4. Členové Farní konference, staršovstev a výborů musejí být vyznávajícími členy. Kromě toho mohou být v těchto grémiích členové s poradním hlasem.
5. Kazatel/kazatelka nese odpovědnost za správu farnosti a je mocí svého úřadu členem Farní konference a všech staršovstev a výborů, pokud to Řád církve nevyklučuje.

Čl. 245. Ochrana dat

Sbory a farnosti, které shromažďují a ukládají informace elektronickým zpracováním dat, jsou povinny držet se zákonných ustanovení týkajících se ochrany dat. Je třeba se řídit ustanoveními Centrální a Výroční konference.

Farní konference

Čl. 246. Všeobecná ustanovení

1. V rámci farnosti je Farní konference základní jednotkou ve svazku (*connexio*) Evangelické církve metodistické. Farní konference má být vytvořena podle Ústavy ze sboru nebo sborů farnosti. Schází se jednou do roka za účelem ustanoveným v čl. 249. Může zasedat také častěji.
2. Farní konferenci tvoří:
 - a) Duchovenští členové:
 - všichni duchovenští členové Výroční konference podle čl. 140 se služebním přidělením ve farnosti;
 - diakoni/diakonky a starší v důchodu, kteří se rozhodli pro členství v této Farní konferenci (čl. 350);
 - starší ve zvláštních službách, kteří se rozhodli pro členství v této Farní konferenci (čl. 335.3);
 - b) Další členové z moci úřadu:
 - další osoby se služebním přidělením ve farnosti;

- praktikanti/praktikantky;
- laičtí kazatelé/laické kazatelky;
- vedoucí laiků;
- laický člen/laičtí členové Výroční konference (v ČR a SR i Oblastní konference);
- další členové Výroční konference, kteří jsou členy sboru ve farnosti;
- předseda/předsedkyně finančního výboru;
- předseda/předsedkyně výboru pro spolupráci mezi kazatelem/kazatelkou a farností;
- předseda/předsedkyně hospodářského výboru;
- pokladník;
- zástupce/zástupkyně úkolových oblastí budování, pomáhání, svědectví v jednotlivých sborech;
- předseda/předsedkyně farního staršovstva a/nebo sborových staršovstev.

c) Další členové:

- Farní konferencí stanovený počet členů jednotlivých sborů podle nominace ze sborů;
 - další osoby volené Farní konferencí ³⁹.
3. Superintendent/superintendentka stanoví počet zasedání a jejich dobu. Farní konference se koná nejméně jednou ročně. Místo si určuje sama.
 4. Farní konferenci předsedá superintendent/superintendentka. Předsedáním může pověřit některého kazatele/kazatelku.
 5. Farní konference je schopna se usnášet za jakéhokoli počtu přítomných členů, pokud byla řádně svolána.
 6. Mimořádná zasedání může svolat superintendent/superintendentka po dohodě s kazatelem/kazatelkou farnosti nebo kazatel/kazatelka s písemným souhlasem superintendenta/superintendentky. Při svolání je nutné oznámit důvod. Projednávat lze jenom s tím související záležitosti. Mimořádné zasedání lze také svolat jako farní shromáždění (čl. 250).

³⁹ *Čestní členové*

7. Řádné nebo mimořádné zasedání Farní konference má být ohlášeno nejméně deset dní předem a nejméně dvakrát následujícím způsobem: z kazatelny sboru, v některé publikaci sboru nebo písemně.
8. Farní konferenci je třeba vést v jazyce většiny, přičemž je třeba zajistit překlad.
9. Superintendent/superintendentka může svolat pro dvě nebo více farností společnou Farní konferenci ve stejnou dobu a na stejném místě.

Čl. 247. Práva a povinnosti

1. Farní konference je pojítkem mezi sbory a celou církví. Je odpovědná za práci ve farnosti.
2. Jejím hlavním úkolem je plánovat, podporovat, kontrolovat a hodnotit církevní práci v souladu s ustanoveními Evangelické církve metodistické. Přijímá zprávy o vykonané práci a rozhoduje o cílech a prostředcích sborů ve farnosti.
3. Farní konference přijímá zprávu kazatele/kazatelky o jeho/její službě;
4. Přijímá výroční zprávu o všech členských seznamech a činí nutná rozhodnutí;
5. Zkoumá a doporučuje příslušnému církevnímu výboru osoby, které se ucházejí o službu v církvi na plný úvazek (čl. 311);
6. Každý rok přezkoumává obdarování, práci a schopnost pomocníků kazatele ve farnosti a obnovuje jejich povolení ke kázání (čl. 268).
7. Doporučuje komisi pro ordinované služby osoby k uznání jako laičtí kazatelé/kazatelky a k jejich ročnímu potvrzení podle čl. 269.
8. Je odpovědná za to, aby mezi finančními závazky farnosti byly upřednostňovány závazky vůči konferenční pokladně. Spolu se superintendentem/superintendentkou je úkolem kazatele/kazatelky, laického člena Výroční konference a farního vedoucího laiků probouzet pochopení pro význam těchto závazků.
9. Ustanovuje předepsané výbory podle čl. 244 a volí odpovědné osoby.
10. Podporuje pochopení pro Sociální zásady a rezoluce Evangelické církve metodistické.
11. Má všechna další práva a povinnosti, které jí byly právoplatně uděleny Generální, Centrální nebo Výroční konferencí.

Čl. 248. Farní a sborové shromáždění

1. Aby bylo dosaženo co nejširší spolupráce členů, zejména k vykonání voleb, může se Farní konference sejít jako Farní shromáždění, přičemž mají všichni přítomní vyznávající členové právo hlasovat a volit. O svolání Farního shromáždění rozhodne superintendent/superintendentka. Může dát podnět ke svolání Farního shromáždění nebo u něho/ní mohou písemně požádat o svolení: kazatel/kazatelka, staršovstvo nebo deset procent vyznávajících členů farnosti. V ostatním platí přiměřeně ustanovení čl. 248-249 o Farní konferenci.
2. Za účelem orientace a informace může kazatel/kazatelka kdykoli svolat místní sborové shromáždění. To na základě počtu, stanoveného Farní konferencí, navrhuje vyznávající členy jako další členy Farní konference.

Čl. 249. Volby

1. Farní konference, nebo se souhlasem superintendenta/superintendentky Farní shromáždění, volí na základě návrhů nominačního výboru nebo sborových shromáždění nebo návrhů z pléna přinejmenším tyto odpovědné lidi:
 - a) farní staršovstvo a jeho předsedu/předsedkyni;
 - b) nominační výbor;
 - c) výbor pro spolupráci mezi kazatelem/kazatelkou a farností;
 - d) finanční výbor;
 - e) farního pokladníka/farní pokladní;
 - f) hospodářský výbor a správce domu;
 - g) laického člena/členy Výroční konference a jejich zástupce;
 - h) farního/farní vedoucího laiků;
 - i) zapisovatele/zapisovatelku;
 - j) další členy Farní konference podle počtu, který sama stanoví (podle čl. 246.2c).
2. Obzvláštní pozornost je třeba věnovat zařazení různých skupin osob ve smyslu zásady otevřenosti pro všechny.
3. Všechny funkce ve sboru, také předsedání ve sborových grémiích, lze rozdělit mezi dvě osoby, kromě těchto případů: pokladník/pokladní, laický člen Výroční konference, člen a předseda/předsedkyně výboru pro spolupráci mezi kazatelem/kazatelkou a farností. Vykonávají-li dvě osoby jednu funkci společně, mají při hlasování jeden hlas.

4. Farní konference může stanovit omezení bezprostředně po sobě následujících funkčních období, pokud není stanoveno jinak. Doporučuje se, aby nikdo nevykonával stejnou funkci déle než tři po sobě následující volební období.
5. Volby se zpravidla konají na čtyřleté období Výroční konference.

Čl. 250. Odvolání funkcionářů a obsazení uvolněných míst

Není-li člověk, který byl zvolen Farní konferencí, schopen nebo ochoten plnit povinnosti, jež se od něho očekávají, může superintendent/superintendentka svolat mimořádné zasedání Farní konference, která rozhodne o odvolání a novém obsazení.

Čl. 251. Úkoly

1. Farní konference volí z řad vyznávajících členů farního vedoucího/vedoucí laiků, který/která má následující úkoly:
 - a) budit povědomí služby laiků jak ve sboru, tak v rodině, zaměstnání, obci a ve světě;
 - b) jako zástupce/zástupkyně laiků stát po boku kazatele/kazatelky a probírat s ním při pravidelných setkáních situaci sboru a potřeby služby;
 - c) být členem/členkou Farní konference, staršovstva, finančního výboru, výboru pro spolupráci mezi kazatelem/kazatelkou a farností a nominačního výboru a budit pochopení pro rozhodnutí Výroční konference a celé církve;
 - d) účastnit se konferencí a kursů, aby prohluboval/prohlubovala pochopení pro poslání církve a její misijní možnosti. Úkol farního vedoucího/farní vedoucí laiků může být smysluplně spojen s úkolem laického člena Výroční konference.
2. Laický člen/členka Výroční konference a jeden nebo více zástupců jsou voleni na čtyřleté období Výroční konference. Mají být nejméně dva roky vyznávajícími členy a nejméně jeden rok patřit do farnosti; avšak i nově založená farnost má mít právo na zastoupení. Laický člen má spolu s kazatelem/kazatelkou tlumočit rozhodnutí a usnesení Výroční konference ve staršovstvu a dbát na jejich plnění ve farnosti. Žádný lokální kazatel/kazatelka není volitelný jako laický delegát nebo jeho zástupce.
3. Farní konference volí předsedu/předsedkyni farního staršovstva, který má tyto úkoly:
 - a) vedení farního staršovstva;

- b) přípravu pořadu jednání po dohodě s kazatelem/kazatelkou, farním vedoucím/vedoucí laiků jakož i s dalšími osobami, jichž se to týká;
- c) kontrolu a přidělování odpovědností za realizaci usnesení staršovstva;
- d) potřebné navazování kontaktů s členy staršovstva a jinými osobami pro přípravu věcného rozhodování staršovstva;
- e) koordinaci různých činností staršovstva;
- f) iniciativu a vedení staršovstva při stanovení cílů, plánování a vyhodnocování.

Předseda/předsedkyně farního staršovstva má právo účastnit se zasedání všech výborů a sborových staršovstevch ve farnosti, pokud jeho/její účast není výslovně omezena Řádem církve.

4. Zapisovatel/zapisovatelka Farní konference vede přesný zápis jednání, spravuje všechny s tím související dokumenty a zprávy a spolu s předsedou/předsedkyní podepisuje zápis. Jednu kopii zápisu dostane superintendent/superintendentka, jeden trvalý zápis se uloží mezi písemnostmi sboru. Zároveň je také zapisovatelem/zapisovatelkou ve staršovstvu.
5. Doporučuje se, aby Farní konference zvolila kronikáře, aby byly zdokumentovány dějiny každého sboru.

Staršovstvo

Čl. 252.

Farní staršovstvo je odpovědné za plánování a uskutečňování církevní práce v oblasti budování, pomáhání, svědectví a za potřebné prostředky, jakož i za organizaci a hospodaření. Farní konference má ustanovit farní staršovstvo, které je jejím výkonným orgánem a je jí odpovědné.

1. *Složení.* Členy farního staršovstva jsou:
 - a) předseda/předsedkyně staršovstva;
 - b) všichni kazatelé/kazatelky se služebním přidělením ve farnosti;
 - c) farní vedoucí laiků;
 - d) laičtí členové Výroční konference;
 - e) zapisovatel/ka Farní konference;
 - f) další osoby, které určí Farní konference. Má-li farnost více sborů, může namísto farního staršovstva nebo dodatečně ustanovit jednotlivá sborová staršovstva.

2. Oblasti budování, pomáhání, svědectví zahrnují:
 - a) Budující služby ve sboru se věnují křesťanské výchově a vzdělávání, bohoslužbě a duchovnímu životu jakož i křesťanskému hospodaření;
 - b) Pomocné služby ve sboru se věnují diakonickým úkolům v blízkém a širším okolí, společensko-politickým otázkám, zdravotnickým a sociálním službám, ekumenickým a mezináboženským záležitostem a otázkám spravedlnosti, míru a zachování stvoření⁴⁰.
 - c) Svědecké služby sboru se věnují evangelizaci, péči o členy, duchovnímu růstu, práci s veřejností, službě laických kazatelů a kazatelek jakož i svědectví o křesťanské zkušenosti.
3. *Zasedání.* Farní staršovstvo se schází nejméně čtvrtletně. Předseda/předsedkyně nebo kazatel/kazatelka může svolat mimořádné zasedání. Přítomní členové jsou schopni se usnášet, pokud bylo zasedání řádně svoláno.
4. *Úkoly*
 - a) Farní staršovstvo je odpovědné za plánování a uskutečňování poslání a služby sboru. Podněcuje procesy plánování, stanovuje cíle, schvaluje aktivity, určuje pracovní způsoby, přijímá zprávy, vyhodnocuje služby a kontroluje je z hlediska poslání sboru.
 - b) Kontroluje členské seznamy sboru.
 - c) Je odpovědné za obsazení uvolněných míst spolupracovníků/spolupracovnic ve sboru.
 - d) Na doporučení finančního výboru přijímá rozpočet, předkládá jej Farní konferenci ke schválení a podniká vhodná opatření k zajištění finančních potřeb sboru.

Služebné skupiny

Čl. 253. Služebné skupiny

Podle místních daností existují ve sboru služebné skupiny (např. skupiny žen, pěvecké sbory, sdružení mládeže, dorost, skupiny mužů, nedělní škola/dětské bohoslužby), které vznikají na základě iniciativy Farní konference nebo s jejím souhlasem.

Čl. 254. Pověření pracovníci pro služebné skupiny

Farní konference má zvolit pracovníky pro práci s dětmi, mládeží, ženami,

⁴⁰ *Označení výboru v evropských církvích*

muži, dospělými, rodinami a nebo jinými věkovými skupinami, případně pro práci s neženatými a neprovdanými nebo postiženými.

Čl. 255. Další pověření pracovníci

Farní konference může zvolit pracovníky pro oblasti jako je ekuména a mezi-náboženské záležitosti, církev a společnost, sociální služby, práce s veřejností, evangelizace, světová misie, výchova, pastorec žáků a studentů, modlitební služba, křesťanské hospodaření.

Čl. 256. Zvláštní řády

Pro různé služebné skupiny lze případně použít řády odpovídajících skupin Výroční konference, příp. Centrální konference.

Správní výbory

Čl. 259.

1. Farní konference ustanoví nominační výbor. Ten navrhne Farní konferenci příp. Farnímu shromáždění potřebné pověření, členy staršovstva a výborů k volbě.

- a) Členové výboru mají být voleni přímo z členů Farní konference. Výbor má nejvýše devět členů, kromě kazatele/kazatelky a farního vedoucího/vedoucí laiků. Kazatel/kazatelka mu předsedá. Žádný volený člen nemá být ve výboru bez přerušení déle než osm let.
- b) Výbor během roku připravuje pro staršovstvo veškeré personální otázky (kromě u zaměstnanců). Hledá a doporučuje vhodné osoby a dbá o jejich odpovídající školení. Ve spolupráci s výbory farního staršovstva koordinuje personální potřeby sboru týkající se vedení a spolupráci.

Při návrhovém řízení pro výbory a staršovstva je třeba už při návrzích dbát co nejvíce na různé skupiny osob ve smyslu zásady otevřenosti pro všechny.

2. Farní konference vytvoří výbor pro spolupráci mezi kazatelem/kazatelkou a farnostmi. Výbor podporuje kazatele/kazatelku při vykonávání služebních úkolů.

- a) *Složení.* Členy včetně předsedy/předsedkyně volí Farní konference na návrh nominačního výboru nebo na základě návrhů z pléna. Výbor tvoří kromě kazatele/kazatelky nejméně pět a nejvýše devět volených členů. Farní vedoucí laiků a nejméně jeden laický člen Výroční konference jsou z moci úřadu členy výboru. Členem výboru smí být jen jedna osoba z rodiny, která žije ve stejné domácnosti. Kde je ve farnosti více než jeden kazatel/kazatelka nebo jiné osoby se služebním přidělením,

vztahuje se úkol výboru na všechny tyto osoby a všechny jsou členy výboru. Tvoří-li dva nebo více sborů jednu farnost, musí být ve výboru nejméně jeden zástupce/zástupkyně každého sboru. Kde existuje pastorační spolupráce přes hranice farností, pracují výbory pro spolupráci mezi kazatelem/kazatelkou a farností společně.

- b) *Zasedání.* Výbor zasedá nejméně jednou do roka. Kromě toho se sejde na žádost biskupa, superintendenta/superintendentky, kazatele/kazatelky, jiné osoby se služebním přidělením nebo předsedy/předsedkyně výboru. Zpravidla má být kazatel/kazatelka přítomen při každém zasedání výboru. Ve zvláštních případech se může konat zasedání se superintendentem/superintendentkou bez kazatele/kazatelky. Kazatel/kazatelka nebo osoba se služebním přidělením, o které se má jednat, má o tom být vyrozuměna před zasedáním, na kterém se bude projednávat jeho/její činnost, a bezprostředně poté má být přizván/a na poradu. Výbor zpravidla jedná v uzavřeném zasedání. Všechny informace jsou důvěrné.
- c) *Úkoly.* K úkolům výboru patří:
- (1) Povzbuzuje a podporuje kazatele/kazatelku a ostatní osoby se služebním přidělením a jejich rodiny.
 - (2) Radí se s kazatelem/kazatelkou a jinými osobami se služebním přidělením ve snaze o co nejučinnější službu. Vůči nim zastupuje záležitosti sboru a vůči sboru budí pochopení pro jejich službu, a to i v konfliktních situacích.
 - (3) Vytváří a schvaluje popis práce pro všechny osoby se služebním přidělením na farnosti s přihlédnutím k odpovědnosti a povinnostem duchovenských členů. Kde to vyžaduje služba, může také dát podnět k vytvoření nových míst a radit se se superintendentem/superintendentkou o možnosti jejich obsazení.
 - (4) Radí se se všemi osobami se služebním přidělením o jejich obdávání, způsobilosti (schopnosti) a časových prioritách a klade je do souvislosti se záměry a cíli, vyplývajícími z poslání sboru a požadavků služby.
 - (5) Podle kritérií a postupů stanovených komisí pro ordinované služby a kabinetem (čl. 347, 348) vyhodnocuje službu všech osob se služebním přidělením, která jim má být pomoci při působnosti jejich služby. Zjišťuje potřebu dalšího vzdělávání a umožňuje je.
 - (6) Radí se o vnějších podmínkách, jež se týkají práce a rodiny všech osob se služebním přidělením, jako je zastoupení v případě nepřítomnosti nebo nemoci, pracovní podmínky, vybavení kancelá-

ře a bydlení. Předkládá patřičná doporučení farnímu staršovstvu a když se jedná o rozpočtové otázky finančnímu výboru.

- (7) Vyhledává vhodné laiky pro zvěstovatelskou službu a uchazeče/uchazečky o ordinovanou službu a sleduje praktikanty/praktikantky. Je s nimi ve styku, vyhodnocuje jejich službu a připravuje podklady pro doporučení prostřednictvím Farní konference.
 - (8) Vstupuje do jednání, když se ukáže, že by farnosti a/nebo osobě se služebním přidělením prospěla změna. Výbor spolupracuje s dotyčnou osobou, se superintendentem/superintendentkou a biskupem při novém obsazení. Vztah k superintendentu/superintendentce a biskupovi přitom je pouze poradní (čl. 430–433).
3. Farní konference ustanovuje hospodářský výbor, jehož úkolem je spravovat církevní majetek.
 - a) *Složení.* Členy, včetně předsedy/předsedkyně, volí Farní konference na návrh nominačního výboru nebo na základě návrhů z pléna. Pro církevní budovy ustanovuje Farní konference správce domu, kteří se tím stávají členy výboru.
 - b) *Úkoly.* Výbor se stará o pozemky, stavby a zařízení, jež jsou majetkem církve. Dbá na to, aby docházelo k nutným opatřením, církevní majetek byl uchován v dobrém stavu, církevní místnosti byly k dispozici tak, jak odpovídá jejich účelu, a necírkevně používaný majetek byl přiměřeně spravován. Předkládá patřičná doporučení farnímu staršovstvu a finančnímu výboru, pokud jde o rozpočtové otázky.
 4. Farní konference ustanovuje finanční výbor k shromáždování a spravování finančních prostředků pro potřeby církve.
 - a) *Složení.* Členy, včetně předsedy/předsedkyně, volí Farní konference na návrh nominačního výboru nebo na základě návrhů z pléna podle počtu, který stanoví. Kromě toho jsou členy výboru kazatel/kazatelka, jeden laický člen Výroční konference, předseda/předsedkyně farního staršovstva, předseda/předsedkyně nebo zástupce/zástupkyně výboru pro spolupráci mezi kazatelem/kazatelkou a farností, předseda/předsedkyně hospodářského výboru, farní vedoucí laiků a pokladník/pokladní.
 - b) *Úkoly.* Finanční výbor sestavuje každoročně celkový rozpočet a předkládá jej farnímu staršovstvu. Všechny návrhy na financování, které mají být zohledněny v rozpočtu, je třeba předložit finančnímu výboru. Finanční výbor je odpovědný za opatření k získání příjmů, nutných ke splnění rozpočtu, který farní staršovstvo schválilo. Ve spolupráci s pokladníkem/pokladní spravuje shromážděné finanční prostředky

podle pokynů farního staršovstva. Výbor dává podnět k roční revizi pokladen, knih a dokladů farnosti a podává o tom zprávu Farní konferenci.

5. Farní konference může zřídit další výbory, které pokládá za účelné.

Odstavec VII. - Zakládání nových sborů a farností

Čl. 260.

1. Sbor lze založit se souhlasem Farní konference. Je třeba uspořádat sborové shromáždění, které provede nominace, jež jsou nutné pro Farní konferenci.
2. Sbor vzniklý na základě misie nebo farnost lze založit se souhlasem kabinetu a po dohodě s příslušnými grémii Výroční konference. Za vykonání ustavujícího shromáždění nese odpovědnost superintendent/superintendentka.
 - a) Superintendent/superintendentka shromáždí jména všech osob, jež by se chtěly stát členy nového sboru, a to buď převodem z jiného sboru nebo přijetím jako vyznávající členy na ustavujícím shromáždění, a pozve je na ustavující shromáždění.
 - b) Všichni převedení nebo nově přijatí vyznávající členové se stávají hlasujícími členy ustavujícího shromáždění, které vykonává volební právo Farní konference.
 - c) Když byly vykonány všechny volby, nutné při Farní konferenci, prohlásí superintendent/superintendentka farnost za ustavenou.
 - d) Pokud na základě zákonů patřičné země musí mít farnost nevyhnutelně vlastní právní subjektivitu, vyžaduje tato dohoda souhlas Výroční konference.

Odstavec VIII. - Převedení sboru

Čl. 261.

1. Farnost nebo sbor mohou být převedeny z jedné Výroční konference do druhé. K tomu je zapotřebí souhlas Farní konference, patřičných sborových shromáždění a každé z obou Výročních konferencí, a to vždy dvoutřetinové většiny.
2. Jakmile biskup oznámí dosažení potřebné dvoutřetinové většiny, je převod právoplatný. Pořadí hlasování nemá vliv na platnost usnesení.

Odstavec XI. - Kázání laiků

Čl. 267. Kázání laiků

1. Jako laikové (pomocníci kazatele nebo laičtí kazatelé/laické kazatelky) mohou kázat vyznávající členové sboru nebo farnosti, kteří jsou ochotni sloužit církvi a rozvíjet své schopnosti při zvěstování křesťanské víry prostřednictvím mluveného slova a mají znalost Písma, nauky, tradice, organizace a života Evangelické církve metodistické.
2. Vykonávají svou službu ve sboru nebo ve farnosti (nebo v širším okruhu) a stále se dále vzdělávají studiem, aby mohli vykonávat jeden nebo více následujících úkolů:
 - a) aktivně podporovat církevní práci;
 - b) na požádání kazatele/kazatelky vést modlitební a vzdělavatelná shromáždění nebo diskuse;
 - c) na požádání kazatele/kazatelky vést bohoslužby nebo spolupůsobit při konání bohoslužeb a kázat.

Čl. 268. Pomocníci/pomocnice kazatele

Pomocníci/pomocnice kazatele jsou laikové ve zvěstovatelské službě, jimž Farní konference na doporučení výboru pro spolupráci mezi kazatelem/kazatelkou a farností udělila povolení ke kázání. Jejich povolení ke kázání musí být každoročně obnovováno Farní konferencí. Je jim doporučeno, aby absolvovali kurs pro laické kazatele, jak jej předepisuje Výroční konference.

Čl. 269. Laičtí kazatelé/laické kazatelky

1. Laičtí kazatelé/laické kazatelky jsou laikové ve zvěstovatelské službě, kterým komise pro ordinované služby udělila povolení ke kázání, když splnili tyto podmínky:
 - a) Úspěšně ukončili studium, jak je stanovila komise pro ordinované služby.
 - b) Obdrželi písemné doporučení kazatele/kazatelky a doporučení dvoutřetinové většiny Farní konference, v níž jsou členy.
 - c) Podali komisi pro ordinované služby žádost o uznání jako laický kazatel/laická kazatelka.
2. Nadále slouží ve své farnosti, mohou však také přebírat služby v jiných sborech, pokud je o to požádá kazatel/kazatelka tamní farnosti.
3. Každoročně podávají zprávu Farní konferenci, která doporučuje každoroční

obnovení jejich povolení ke kázání. Komise pro ordinované služby může stanovit program dalšího vzdělávání.

Čl. 270. Převedení povolení ke kázání

Pomocníci kazatele, kteří mění své bydliště, mohou požádat o převedení svého povolení ke kázání.

Čl. 271. Laičtí misionáři/laické misionářky

Laičtí misionáři/laické misionářky jsou osoby, které jsou ochotné dát se vyškolit, aby pod dohledem kazatele/kazatelky budovali skupinky, přijímali služby v obci (městě) nebo vykonávali jiné misijní úkoly. Laické misionáře/laické misionářky ustanovuje komise pro ordinované služby.

Čl. 272. Pomocní kazatelé

1. Pomocní kazatelé konají službu slova a pastorační službu ve sboru a působí ve sboru pod dohledem a za podpory ordinovaného kazatele/kazatelky.
2. Pomocné kazatele jmenuje komise pro ordinované služby. Předpokladem je status jako laický kazatel/laická kazatelka. Další pravidla stanoví komise pro ordinované služby.
3. Pomocní kazatelé zůstávají laiky ve smyslu církevních úřadů.

KAPITOLA 2. - SLUŽBA ORDINOVANÝCH

Odstavec I. Význam ordinace a konferenčního členství

Čl. 301.

1. Každá služba v křesťanské církvi je založena na službě Krista, který volá všechny lidi, aby přijali Boží spásu a následovali ho na cestě lásky a služby. Církev přijímá toto povolání a všichni křesťané mají podíl na této trvalé službě.
2. V církvi jsou osoby, jimž společenství potvrzuje, že mají dary, že v jejich životě jsou patrná znamení Boží milosti a že u nich lze očekávat budoucí ovoce. Odpovídají na Boží volání tím, že se dávají k dispozici pro vedoucí úkoly v ordinovaných službách.

Čl. 302. Ordinace a apoštolská služba

Odpověď na toto volání mělo už v rané církvi rozhodující ráz. V pokračování apoštolské služby oddělovala raná církev lidi vzkládáním rukou. Jedněm svěřila odpovědnost kázat, vyučovat, a vysluhovat svátosti, jiným úkol starat se

o tělesné potřeby lidí. Tyto funkce, ač byly oddělené, nikdy nebyly odloučené od služby všeho Božího lidu.

Čl. 303. Význam ordinace

1. Ordinance slouží vedení Božího lidu a pokračování v apoštolské službě prostřednictvím lidí, kteří jsou zmocněni Duchem svatým a kteří se zavazují, že budou žít a zvěstovat evangelium.
2. Jako diakoni jsou ordinováni ti, kdo jsou pověřeni převzít vedoucí úkoly v diakonické oblasti a vyučováním, zvěstováním a bohoslužbou vystrojovat jiné ke službě a pomáhat starším při vysluhování svátostí.
Jako starší jsou ordinováni ti, jejichž služba zahrnuje kázání a vyučování Božího slova, vysluhování svátostí a vedení církve vzhledem k jejímu poslání a uplatňování Řádu.
3. Ordínovaní žijí ve zvláštním svazku se všemi, s nimiž sdílejí ordinaci, zejména v rámci své Výroční konference. Společenství ordinované služby je celoživotním závazkem.

Čl. 304. Kvalifikace pro ordinaci

1. Všichni, které církev ordinuje, si mají být vědomi Božího povolání k ordinované službě a jejich povolání má být potvrzeno církví. Boží povolání má mnoho podob a církev nemůže stanovit žádnou jednotnou zkoušku pro jeho uznání. Jak však ukazuje zkušenost církve, vyžaduje služba těch, kdo chtějí být ordinováni, určité znaky víry, života a jednání. Proto je třeba před ordinací pečlivě zkoumat charakterové, odborné a zdravotní předpoklady.
2. Kvůli misii Ježíše Krista a vzhledem k vlivu, který mají ordinovaní v církvi i mimo ni, očekává církev od těch, kdo chtějí být ordinováni, že budou žít podle evangelia.
3. S pověřením zvěstovat evangelium světu a nést je do všech oblastí lidského života dává církev ordinovaným členům velkou důvěru. Věří, že jak v osobním životě, tak i ve veřejné oblasti budou vykonávat svou službu obezřetně, pečlivě a odpovědně v lásce k Bohu, k bližním a k sobě samým.

Odstavec II. - Společenství ordinovaných v Evangelické církvi metodistické

Čl. 305. Společenství ordinovaných ve vztahu k službě všech křesťanů

Všichni, kdo následují Ježíše, mají podíl na Ježíšově působení, který nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil. Všichni pokřtění mají všeobecný úkol

sloužit (čl. 125–135). V Božím lidu jsou někteří povoláni ke službě diakonů/diakonek a jiní ke službě jako starší.

Čl. 306. Svaz diakonů/diakonek a svaz starších

V každé Výroční konferenci existuje svaz diakonů/diakonek a svaz starších a to odděleně nebo společně. Představuje společenství, které slouží vzájemné podpoře, péči a odpovědnosti za společné poslání.

Čl. 307. Cíle svazu

Cílem svazu ordinovaných je, pravidelnými setkáními vyvíjet svazek jednoty a společné oddanosti pro misi a službu Evangelické církve metodistické a budovat vztahy, které umožní vzájemnou podporu a důvěru. Svaz plní tyto úkoly ve spolupráci s komisí pro ordinované služby. Nenahrazují proces dohledu nebo vyhodnocování ordinovaných pracovníků ani kompetence komise pro ordinované služby, kabinetu nebo uzavřeného zasedání konference.

Čl. 308. Organizace svazu

Biskup svolává svaz ordinovaných a s podporou komise pro ordinované služby dbá o duchovní vedení svazu. Na základě nominace komise pro ordinované služby volí svaz jednoho ze svých členů za předsedu na dobu čtyř let. Pod vedením biskupa předsedá zvolená osoba svazu a zastupuje jej v komisi pro ordinované služby.

Čl. 309. Členství ve svazu ordinovaných

1. Členem svazu diakonů/diakonek nebo starších se stanou ti, kdo byli zvoleni do plnoprávného členství ve Výroční konferenci. Přijetí do plnoprávného členství zahrnuje povinnost účastnit se aktivit svazu.
2. *Změna ordinované služby* – Na doporučení komise pro ordinované služby a po rozhodnutí členů v plnoprávném spojení mohou být přijati starší jako diakoni/diakonky v plnoprávném spojení a diakoni/diakonky jako starší v plnoprávném spojení, pokud splnili všechny potřebné předpoklady a vykonávali nejméně dva roky odpovídající služební přidělení. Mají být ordinováni k příslušné službě a odevzdat superintendentovi/ superintendence do úschovy ordinační doklady o službě, kterou opouštějí.

Odstavec III. - Žádost o přijetí do služby jako lokální kazatel/kazatelka, diakon/diakonka a starší

Čl. 310. Vstup do služby

Když se někdo uchází o službu jako lokální kazatel/kazatelka, diakon/diakonka nebo starší, je namístě zkoumat opravdovost jeho/jejího povolání.

Wesleyovy pokyny pro zkoumající – Aby si mohla být Evangelická církev metodistická jista, že uchazeči jsou povoláni Bohem, na modlitbě a se vši vážností si položí ti, kdo uchazeče/uchazečky doporučují, následující otázky:

1. Znájí Boha jako Boha odpouštějícího hříchy? Přebývá v nich Boží láska? Nežádají si nic jiného, než samého Boha? Jsou svatí ve svém způsobu života?
2. Mají dary a milost pro toto povolání? Mají jasný, zdravý rozum, dobrou schopnost úsudku v duchovních věcech, správné pojetí spasení z víry? Mluví správně, plynule a srozumitelně?
3. Mají ovoce? Byl někdo jejich službou opravdově usvědčen z hříchu a obrátil se k Bohu, byli věřící skrze ně povzbuzeni?

Mají-li tato znamení, věříme, že jsou Bohem povoláni ke službě. Považujeme to za dostatečný důkaz, že jsou puzeni Duchem svatým.

Čl. 311. Žádost o vstup do služby

1. Člověk, který uslyší volání a uposlechne je, naváže spojení s kazatelem/kazatelkou, který ho uvede do kontaktu se superintendentem/ superintendentkou.
2. Než podá žádost, má být vyznávajícím členem ve sboru a nejméně jeden rok vykonávat některý odpovědný úkol ve sboru.
3. Farní konference rozhodne na základě vyjádření výboru pro spolupráci mezi kazatelem/kazatelkou a farností dvoutřetinovou většinou tajným hlasováním o doporučení.
4. Žádost o přijetí jako lokálního kazatele/lokální kazatelku, doporučená Farní konferencí, předá kabinet komisi pro ordinované služby. Ta doporučí členům v plnoprávném spojení s Výroční konferencí udělit povolení k duchovenským službám (čl. 315).
5. Žádost člověka, doporučeného Farní konferencí, o vstup do ordinované služby je předložena kabinetu, který rozhodne o jeho zaměstnání na jeden praktikantský rok. Před uplynutím praktikantského roku rozhodne příslušná Farní konference o doporučení pro komisi pro ordinované služby. Pro kladné doporučení je zapotřebí dvoutřetinové většiny při tajném hlasování.
6. Komise pro ordinované služby prohovoří s tímto člověkem, zda jeho cesta povede do služby jako diakon/diakonka nebo do služby staršího/starší.
7. Komise pro ordinované služby doporučí Výroční konferenci uchazeče ke studiu a navrhne studijní cestu, kterou se má ubírat, nebo při ukončeném studiu doporučí přijetí na zkoušku. Výroční konference o tom rozhodne

dvoutřetinovou většinou členů v plnoprávném spojení. Tím je žádost přijata.

8. Další podrobnosti jsou upraveny v konferencích odděleně. O zvláštních případech rozhodnou členové v plnoprávném spojení s Výroční konferencí na základě doporučení komise pro ordinované služby.

Čl. 312. Pokračování vztahu s uchazečem o přijetí

1. Během doby studia provádí komise pro ordinované služby osoby doporučené ke studiu, posuzuje jejich studijní pokroky a sleduje pokračování vztahu s uchazečem.
2. Další podrobnosti jsou upraveny v konferencích odděleně. O zvláštních případech rozhodnou členové v plnoprávném spojení s Výroční konferencí na základě doporučení komise pro ordinované služby.

Čl. 313. Zrušení a obnovení žádosti o přijetí

1. Žádost doporučené osoby lze na kterémkoli stupni ucházení zrušit buď na vlastní žádost nebo na základě rozhodnutí dvoutřetinové většiny komise pro ordinované služby
2. Je-li podána žádost o obnovení ucházení, je předložena komisi pro ordinované služby. Je zapotřebí souhlasu dvoutřetinové většiny.

Čl. 314. Služební přidělení v době, kdy byla podána žádost o přijetí

Osoba, jejíž žádost byla přijata na Výroční konferenci (čl. 311.7), může dostat služební přidělení jako lokální kazatel/kazatelka.

Odstavec IV. - Povolení pro duchovenské služby

Čl. 315. Povolení pro duchovenské služby

Všichni, kdo nejsou ordinováni jako starší, a dostanou služební přidělení, aby vykonávali duchovenské úkoly, mají mít povolení pro duchovenské služby. Komise pro ordinované služby může doporučit členům v plnoprávném spojení s Výroční konferencí, aby dvoutřetinovou většinou hlasů udělili povolení těmto kategoriím osob:

1. Jsou členy na zkoušku a dostali pověření.
2. Jsou lokálními kazateli/kazatelkami a splňují tyto předpoklady:
 - a) podmínky pro doporučení jako uchazeči/uchazečky o přijetí podle čl. 306,1–4;

- b) ukončené studium, které je předeepsané pro přijetí jako lokální kazatelé/kazatelky, příp. jedné třetiny teologického studia.
3. Jsou diakoni/diakonky v plnoprávném spojení a ucházejí se o ordinaci jako starší.

Čl. 316. Povolení pro duchovenské služby – zmocnění a povinnosti

1. Členové na zkoušku a lokální kazatelé/kazatelky jsou potvrzováni každoročně komisí pro ordinované služby a v rámci svého služebního přidělení pro určitou farnost dostanou od biskupa povolení vykonávat všechny duchovenské úkoly (čl. 340), včetně vysluhování svátostí, církevních sňatků, pohřbívání a přijímání do členství.
2. Toto zmocnění, které je dáno písemným povolením, musí komise pro ordinované služby každoročně obnovovat.
3. Lokální kazatelé/kazatelky jsou pod dohledem superintendenta/ superintendenty a dostanou kazatele/kazatelku jako mentora/mentorku, aby dohlíželi na studium a radili v pastoračních otázkách.
4. Lokální kazatelé/kazatelky jsou členům v plnoprávném spojení s Výroční konferencí odpovědni za vykonávání svých duchovenských povinností.
5. Lokální kazatelé/kazatelky se služebním přidělením na plný nebo částečný úvazek jsou členy Výroční konference. Mají hlasovací právo ve všech záležitostech, kromě při: a) změnách Ústavy; b) volbě delegátů na Generální a Centrální konferenci; c) všech záležitostech týkajících se ordinace, charakteru a konferenčního vztahu duchovenských členů. Mohou spolupracovat ve všech komisích a výborech Výroční konference, kromě komise pro ordinované služby. Nemohou být voleni jako delegáti na Generální a Centrální konferenci.

Čl. 318. Seznam lokálních kazatelů/kazatelek

Komise pro ordinované služby vede seznam osob, které jsou k dispozici jako lokální kazatelé/kazatelky.

Čl. 319. Setrvání jako lokální kazatelé/kazatelky

1. Osoby, které mají povolení pracovat jako lokální kazatelé/kazatelky a nejsou členy na zkoušku, pokračují ve svém teologickém studiu. Další podrobnosti stanoví Výroční konference zvlášť.
2. Po ukončení teologického studia a splnění všech dalších požadavků rozhodnou členové v plnoprávném spojení s Výroční konferencí na doporučení

komise pro ordinované služby o jejich setrvání v pozici lokálních kazatelů/kazatelek.

Čl. 320. Propuštění, opětné přijetí a odpočinek lokálních kazatelů/kazatelek, kteří nejsou členy na zkoušku

1. *Ukončení služebního vztahu lokálních kazatelů/kazatelek* – Lokální kazatelé/kazatelky odevzdají při každém ukončení služebního vztahu povolovací a pověřovací listiny superintendentovi/ superintendentce do úschovy spolu se zprávou komise pro ordinované služby o okolnostech ukončení služebního vztahu.
2. V případě stížnosti a obvinění podléhají Disciplinárnímu a Smírčímu řádu.
3. *Opětne přijetí lokálních kazatelů/kazatelek* – Lokální kazatelé/kazatelky, jejichž jmenování některá Výroční konference Evangelické církve metodistické ukončila, mohou být na základě doporučení jejich Farní konference, kabinetu a komise pro ordinované služby stejné Výroční konference, která rozhodla o propuštění znovu přijati, a dostat služební přidělení.
4. *Odpočinek lokálních kazatelů/kazatelek* – Lokální kazatelé/kazatelky, kteří byli po ukončení studia nejméně čtyři roky ve službě, mohou být uznáni při odchodu na odpočinek jako lokální kazatelé/kazatelky na odpočinku a účastnit se Výroční konference s poradním hlasem.

Odstavec V. - Mimořádní členové

Čl. 321. Mimořádní členové

Členové v plnoprávném spojení mohou zvolit lokální kazatele/kazatelky po nejméně čtyřech letech služby za mimořádné členy. Jsou pak v systému závazného služebního přidělení. Mají podle čl. 316.5 práva jako lokální kazatelé/kazatelky.

Platí pro ně odpovídající nařízení ohledně roku dovolené, přerušení aktivní služby, propuštění, odpočinku a platu.

I na odpočinku je jim ponecháno povolení k duchovenským službám na farnosti a vztah k Výroční konferenci.

Odstavec VI. - Členství na zkoušku

Čl. 324. Přijetí do členství na zkoušku a pověření

Uchazeč může být zvolen plnoprávnými členy Výroční konference dvoutřetě-

tinovou většinou jako člen na zkoušku a dostat pověření ve Výroční konferenci, když splní tyto předpoklady:

1. Předloží žádost, kterou Výroční konference přijala.
2. Ukončil tu část studia, kterou stanovila příslušná Výroční, příp. Centrální konference.
3. Uspokojivě odpověděl komisi pro ordinované služby písemně a/nebo ústně na otázky z nauky. Podrobnosti jsou upraveny v konferencích zvlášť.
4. Byl doporučen dvoutřetinovou většinou komise pro ordinované služby k přijetí do členství na zkoušku.

Čl. 325. Pověření

Pověření je aktem církve. Potvrzuje odpověď uchazeče/uchazečky na Boží volání a uznává jeho/její vystrojení ke službě. Děje se veřejným představením uchazeče a modlitbou. Je to pověření na zkušební dobu během přípravy na ordinaci.

Čl. 326. Služba členů na zkoušku

1. Všichni, kdo přijali pověření od církve, dostanou od biskupa služební přidělení a vykonávají svou službu na dobu nejméně tří let jako členové Výroční konference na zkoušku. Komise pro ordinované služby je odpovědná za jejich vedení a další vzdělávání.
2. Členové na zkoušku, kteří mají v úmyslu být diakony/ diakonkami v plnoprávném spojení, plní během celé doby na zkoušku úkoly v diakonických oborech a dostanou patřičné povolení (čl. 328).
3. Členové na zkoušku, kteří mají v úmyslu být staršími v plnoprávném spojení, plní během celé doby na zkoušku úkoly zvěstování, vysluhování svátostí a vedení sboru a dostanou patřičné povolení (čl. 315).

Čl. 327. Volitelnost a práva členů na zkoušku

1. Členové na zkoušku se nacházejí ve zkušební době pro přijetí do plnoprávného členství ve Výroční konferenci. Jsou zkoušeni vzhledem k charakteru, schopnosti k vedoucí službě a ovoci působení. Komise pro ordinované služby je sleduje a každoročně předkládá plnoprávným členům Výroční konference doporučení o pokračování zkušebního vztahu. Žádný člen na zkoušku nemůže být déle než osm let v tomto vztahu.
2. Členové na zkoušku mohou být ordinováni jako diakoni/diakonky nebo starší, jakmile splní předpoklady pro plnoprávné členství ve Výroční konferenci.

3. Členové na zkoušku mají hlasovací právo na Výroční konferenci ve všech záležitostech, kromě:
 - a) změny ústavy;
 - b) volby delegátů na Generální a Centrální konferenci;
 - c) všech záležitostí týkajících se ordinace, charakteru a konferenčního vztahu duchovenských členů.
4. Členové na zkoušku mohou spolupracovat ve všech výborech a komisích Výroční konference, kromě komise pro ordinované služby. Nemohou být voleni jako delegáti na Generální nebo Centrální konferenci.
5. Členové na zkoušku jsou podřízeni dohledu superintendenta/ superintendentky, kterému/které jsou služebně přiděleni. Komise pro ordinované služby jim přidělí diakona/diakonku nebo staršího/starší jako mentora/mentorku.
6. *Ukončení členství na zkoušku*

Člen/členka na zkoušku může zažádat o ukončení konferenčního vztahu na zkoušku nebo z něj může být plnoprávními členy Výroční konferencí na doporučení komise pro ordinované služby propuštěn/a. Před každým konečným návrhem na ukončení bez vlastního souhlasu má člen ve zkušebním vztahu právo na slyšení před komisí pro ordinované služby. Je třeba dbát na ustanovení čl. 362.2. Je-li ukončen konferenční vztah, končí právo vykonávat duchovenské úkoly. Pověřovací listinu je třeba odevzdat a uschovat spolu se zprávou komise, která informuje o okolnostech ukončení vztahu. Kopii zprávy dostane biskup. Po ukončení vztahu na zkoušku může být dotyčný/dotyčná volen/a jako lokální kazatel podle čl. 316.

Odstavec VII. - Ordinovaní diakoni/diakonky v plnoprávném spojení

Čl. 328. Služba diakonů/diakonek

Diakony/diakonky Bůh povolává k celoživotní službě vedoucích, církev je pověřuje a biskup ordinuje. Je zvláštním úkolem diakonů/diakonek ztělesňovat služební poslání církve, vyjadřovat je a vést celý Boží lid v této službě (čl. 303.2). Pomáhají církvi nést do světa víru slovem a činem a povzbuzovat ji k tomu. Jsou zmocněni kázat Boží slovo a pomáhají starším při vysluhování svátostí. Mohou vykonávat jiné církevní úkony. Za splnění svého povolání k službě vedoucích jsou odpovědni Výroční konferenci a biskupovi.

Čl. 329. Služba, zmocnění a povinnosti diakonů/diakonek v plnoprávném spojení

1. Diakoni/diakonky jsou ordinováni k celoživotní službě slova a sloužení.
2. Diakoni/diakonky mají hlasovací právo ve všech záležitostech Výroční konference, kromě volby laických delegátů na Generální a Centrální konferenci. Jako duchovenští členové jsou volitelní do funkcí ve Výroční konferenci a jako delegáti/delegátky na Generální a Centrální konferenci. Účastní se všech zasedání Výroční konference a spolu se staršími rozhodují o všech otázkách týkajících se ordinace, charakteru a vztahu ke konferenci.
3. Diakoni/diakonky jsou ve zvláštním svazku se všemi ostatními ordinovanými členy Výroční konference.

Čl. 330. Předpoklady pro přijetí do plnoprávného spojení a ordinace jako diakoni/diakonky

Členové na zkoušku mohou být přijati do plnoprávného členství Výroční konference podle ustanovení čl. 335 a 336 aplikovanými na diakony/diakonky.

Čl. 331. Služební přidělení diakonů/diakonek v plnoprávném spojení k různým službám

1. Diakoni/diakonky mohou dostat služební přidělení k výkonu své hlavní činnosti v následujících oblastech:
 - a) v zařízeních a pro úkoly, které přesahují obvod jedné farnosti a které nesou do světa křesťanské svědectví lásky a spravedlnosti;
 - b) v zařízeních a institucích, které jsou spojené s Evangelickou církví metodistickou;
 - c) ve sboru, farnosti nebo při spolupráci několika farností, v konferenci nebo některém jejím výboru nebo instituci.
2. Diakony/diakonky, vykonávající svou hlavní činnost nad rámec jednoho sboru, přidělí biskup po poradě s nimi a s kazatelem/kazatelkou do sboru, kde převezmou misijní odpovědnost, aby vedli jiné křesťany ke službě. Přitom jsou odpovědní kazateli/kazatelce a Farní konferenci.
3. Dohled, stanovení cílů, vyhodnocení a odpovědnost musejí být v rámci služebního přidělení stanoveny tak, aby biskup, kabinet a komise pro ordinované služby mohli dát svůj souhlas.
4. Služební přidělení diakonů/diakonek vysloví biskup.
 - a) Podnět k němu může vzejít od biskupa, superintendenta/ superintendentky, diakona/diakonky nebo od některého zařízení.

- b) Písemné stanovisko vyjasní cíle plánované služby vedení, aby byl jasně patrný rozdíl mezi prací, k níž jsou povoláni všichni křesťané, a tou, pro níž jsou připraveni a zmocněni diakoni/diakonky.
 - c) Když biskup a kabinet usoudí, že služební přidělení není v zájmu církve, může biskup odmítnout služební přidělení. V tomto případě naváže biskup rozhovor s diakonem/diakonkou a komisí pro ordinované služby. Diakon/diakonka má možnost hledat jiné služební přidělení, vyžádat si dovolenou nebo vrátit ordinační listiny,
 - d) Diakoni/diakonky mohou na vlastní žádost nebo s jejich souhlasem dostat služební přidělení na neplacené místo. V takových případech biskup pečlivě prohovoří s diakonem/diakonkou možností takové služby a zváží finanční zajištění jeho/její rodiny.
5. Diakoni/diakonky mohou na vlastní přání a se souhlasem komise pro ordinované služby dostat služební přidělení, které poskytuje zaměstnání na méně než plný úvazek za podmínek, jaké platí pro službu starších na částečný úvazek.
 6. Protože diakoni/diakonky nemají jistotu církevního umístění, má být věnována zvláštní pozornost postupu výpovědi, aby bylo dosti času na hledání jiného zaměstnání, které by mohlo být spojeno se služebním přidělením.
 7. Výroční konference stanoví platové zařazení diakonů/diakonek.

V ČR a SR je tato kompetence delegována na oblastní konference.

Platové záležitosti pracovníků placených ze státního rozpočtu jsou řešeny v souladu s legislativou v české a slovenské oblasti.

Odstavec VIII. - Ordinovaní starší v plnoprávném spojení

Čl. 332. Služba starších

Starší jsou osoby, jejichž povolání Bohem církev potvrdila tím, že je ordinovala k celoživotní službě. Jsou zmocněni kázat a vyučovat Boží slovo, vysluhovat svátosti křtu a svatě večere Páně a uspořádat a řídit život sboru při misií a službě.

Čl. 333. Starší v plnoprávném spojení

1. Starší vstupují přijetím do plnoprávného spojení a ordinací do zvláštního svazku se všemi ordinovanými staršími Výroční konference. Vyjadřují svou bezvýhradnou ochotu přijímat služební přidělení a po předchozí poradě sloužit tam, kde jim pověření pracovníci určí. Žijí ve vztahu vzájemné důvěry a spoluúčasti s ostatními ordinovanými a spolu s nimi usilují o posvěcené obecenství. Vstupem do svazku přijímají řád duchovenské služby

a podřizují se mu; to také zahrnuje službu ve vyšetřovacích výborech, soudních dvorech a odvolacích výborech. Do plnoprávného spojení jsou přijímáni pouze lidé bezúhonného charakteru a ryzí zbožnosti, kteří jsou pevní v základních naukách křesťanství a věrně konají svou povinnost.

2. Člen na zkoušku ve Výroční konferenci, který splnil požadavky pro vstup do svazku starších a pro přijetí do plnoprávného spojení, je volitelný pro přijetí do plnoprávného spojení a k ordinaci jako starší.

Čl. 334. Služba, zmocnění a povinnosti starších v plnoprávném spojení

Starší jsou zmocněni vykonávat duchovní a časnou službu vedoucích v církvi následujícím způsobem:

1. Starší mají hlasovací právo ve všech záležitostech Výroční konference, kromě volby laických delegátů na Generální a Centrální konferenci. Jako duchovenští členové jsou volitelní do funkcí ve Výroční konferenci a jako delegáti na Generální a Centrální konferenci a spolu s diakony/ diakonkami nesou plnou odpovědnost ve všech otázkách týkajících se ordinace, charakteru a konferenčního vztahu duchovenských členů. Všichni bezúhonní starší, schopní sloužit, dostanou každoročně služební přidělení od biskupa.
2. Od starších se očekává, že budou plnit zaměstnanecké povinnosti, které tvoří základní část jejich poslání a podklad pro jejich trvalé služební přidělení (čl. 351-352).
3. Když starší nemohou splnit nároky své služby jako vedoucí, příp. v tom selžou, mohou být uplatněna opatření čl. 362.

Čl. 335. Předpoklady pro přijetí do plnoprávného spojení a ordinaci na staršího

Členové na zkoušku mohou být přijati do plnoprávného spojení s Výroční konferencí, pokud k tomu dá souhlas dvoutřetinová většina duchovenských členů v plnoprávném spojení s Výroční konferencí na základě doporučení dvoutřetinové většiny komise pro ordinované služby. Členové v plnoprávném spojení jsou volitelní k ordinaci jako starší. Členové na zkoušku musí splnit tyto podmínky:

1. Během celé doby členství na zkoušku pracovat na plný úvazek ve službě, kterou jim biskup přikázal. Na základě doporučení komise pro ordinované služby může Výroční konference uznat také službu na méně než plný úvazek.
2. Být nejméně tři roky členy na zkoušku.

3. Úspěšně ukončit předepsané studium.
4. Podat komisi pro ordinované služby uspokojivou informaci o svém tělesném, duševním a psychickém zdraví.
5. Musí udělat zkoušku z naukových otázek před komisí pro ordinované služby. Mají prokázat schopnosti jasné ústní a písemné komunikace. Následující otázky tvoří směrnice pro zkoušku:

a) Teologie:

- (1) Jak utvářel výkon tvé služby tvou zkušenost a tvé pojetí Boha?
- (2) Jaký vliv má vykonávání služby na tvé pojetí člověka a jeho potřebu Boží milosti?
- (3) Jaké změny způsobil výkon služby ve tvém pojetí a) panství Ježíše Krista, b) díla Ducha svatého?
- (4) Evangelická církev metodistická zastává to, že Písmo, tradice, zkušenost a rozum jsou kritéria víry a jednání, přičemž Písmo mezi nimi zaujímá první místo. Jak chápeš tento teologický důraz?
- (5) Jak chápeš tyto tradiční evangelické nauky: a) pokání, b) ospravedlnění, c) znovuzrození, d) posvěcení? Jaké jsou znaky křesťanského života?
- (6) Jsi kvůli poslání, jež máš od Ježíše Krista, a vzhledem k vlivu, který mají ordinovaní, ochoten/ochotna vést život podle evangelia (čl. 304.2)?
- (7) Jaký je smysl a význam svátostí?
- (8) Popiš podstatu a poslání církve. Jaké jsou dnes její naléhavé úkoly?
- (9) Jaké je tvé chápání a) Boží vlády, b) vzkříšení, c) věčného života?

b) Povolání

- (1) Jak rozumíš svému povolání jako ordinovaný/ordinovaná starší?

c) Výkon služby

- (1) Jak ovlivnil výkon služby tvé pojetí závazného služebního přidělení?
- (2) Dáváš se bez výhrad k dispozici pro služební přidělení?

- (3) Popiš a zhodnot' své dary pro službu. Kde jsou tvé silné stránky a kde potřebuješ podporu?
- (4) Jsi ochoten/ochotna vstoupit ve své službě do kontaktu se všemi lidmi ve smyslu zásady otevřenosti?
- (5) Budeš pokládat pastorační rozhovory za přísně tajné?
- (6) Pověz o zkušenostech ve službě pro mír a spravedlnost.

Čl. 336. Historické otázky pro přijetí do plnoprávného členství

Biskup vybídne ty, kdo chtějí být přijati, k vážnému sebezpytování a modlitbě, aby je připravil na přijetí. Přitom vysvětlí biskup historický původ následujících otázek, jejich ducha a zaměření. To jsou otázky, k nimž lze přidat další, je-li třeba:

- (1) Věříš v Ježíše Krista?
- (2) Usiluješ o dokonalost?
- (3) Očekáváš, že v tomto životě dosáhneš dokonalosti v lásce?
- (4) Usiluješ o to se vší vážností?
- (5) Jsi rozhodnut/a věnovat se cele Bohu a jeho dílu?
- (6) Znáš Všeobecná pravidla naší církve?
- (7) Chceš je dodržovat?
- (8) Zkoumal/a jsi nauky Evangelické církve metodistické?
- (9) Došel/došla jsi po jejich důkladném zkoumání k názoru, že naše nauky souhlasí s Písmem svatým?
- (10) Chceš je kázat a zachovávat?
- (11) Zkoumal jsi náš církevní řád a způsob práce?
- (12) Souhlasíš s formou našeho církevního vedení a našeho způsobu práce?
- (13) Chceš je podporovat a zachovávat?
- (14) Chceš všude pilně vyučovat děti?
- (15) Chceš konat pastorační návštěvy?
- (16) Chceš slovem a příkladem doporučovat půst a zdrženlivost?
- (17) Jsi rozhodnut/a věnovat všechn svůj čas Božímu dílu?
- (18) Jsi prost/a dluhů, které by mohly být překážkou ve tvé službě?

(19) Chceš dbát těchto pokynů?

- a) Buď pilný/pilná. Nebuď nikdy nečinný/nečinná. Nikdy se nezabývej neúčinnými záležitostmi. Nikdy nemař čas. Neprodlevej na jednom místě déle, než je nezbytně nutné.
- b) Buď dochvilný/dochvilná. Čiň všechno ve svůj čas. Nedomnívej se, že musíš naše pravidla vylepšovat, ale dodržuj je; ne ze strachu, nýbrž pro svědomí.

[Pozn.: Při přijímání diakonů/diakonek zní otázka (10): Chceš se ze srdce věnovat službě trpicím? (čl. 321).]

Odstavec IX. - Služební přidělení pro starší

Čl. 337. Všeobecná ustanovení

1. Starší v plnoprávném spojení dostanou od biskupa služební přidělení, kromě těch, jimž byl poskytnut rok volna [*Sabbatjahr*], dlouhodobá dovolená či odpočinek, nebo kteří neplní požadavky, potřebné pro trvalé služební přidělení.
2. Osoby, které mají povolení jako lokální kazatelé/kazatelky a kteří byli potvrzeni hlasováním duchovenských členů v plnoprávném spojení, mohou dostat služební přidělení jako kazatelé/kazatelky za podmínek, které jsou uvedeny v čl. 340–343.

Čl. 338. Systém závazného služebního přidělení

1. Systém závazného služebního přidělení je v Evangelické církvi metodistické platným řádem, podle něhož biskup přiděluje ordinovaným starším jejich pracovní úsek. Všichni starší musí toto služební přidělení přijmout.
2. Služba na plný úvazek je pro starší ve Výroční konferenci pravidlem.
3. Služba na méně než plný úvazek je možná za určitých podmínek. Podrobnosti si upravují konference. Ordinovaní starší, kteří dostanou služební přidělení, jež je kratší než na plný úvazek, zachovávají svůj konferenční vztah a zůstávají v systému závazného služebního přidělení. Jsou proto po poradě s biskupem a kabinetem k dispozici pro služební přidělení na plný úvazek.

Čl. 339. Pojem kazatele/kazatelky

Kazatel/kazatelka je společným označením těch, kdo byli ordinováni nebo dostali povolení jako lokální kazatelé/kazatelky, byli potvrzeni členy v plnoprávném spojení a dostali od biskupa služební přidělení.

Čl. 340. Odpovědnosti a povinnosti kazatele/kazatelky⁴¹

Následující povinnosti kazatelů/kazatelek vyplývají z pověření ke kázání slova, vysluhování svátostí, vedení sboru a službě, které jim jsou svěřeny při ordinaci na starší.

1. *Zvěstování slova a církevní úkony*

- a) Kázat Boží slovo, vést bohoslužby, číst a vyučovat Písmo svaté a povzbuzovat lidi ke studiu a ke svědectví;
 - (1) zajistit věrné předávání křesťanské víry;
 - (2) vést lidi k následování Krista a evangelizační činnosti, aby jiní lidé poznali Krista a následovali ho;
- b) Sloužit lidem pastoračně;
- c) Vykonávat církevní úkony, zejména oddávat a pohřbívat;
 - (1) Uzavírat sňatky po přiměřené přípravě snoubenců. Je právem a odpovědností kazatele/ kazatelky rozhodnout, zda může být uzavřen církevní sňatek. Je třeba dbát na zákony státu a na Řád církve;
 - (2) Pohřbívat a utěšovat pozůstalé;
- d) konat pastorační návštěvy;
- e) brát jako přísně důvěrné to, co bylo svěřeno v pastoračním rozhovoru².

2. *Vysluhování svátostí*

- a) Vysluhovat svátosti křtu a večeře Páně podle Kristova ustanovení;
 - (1) Před křtem nemluvnat nebo dětí připravit rodiče a křestní svědky a poučit je o významu křtu a jejich odpovědnosti za křesťanskou výchovu pokřtěných dětí.
 - (2) Povzbuzovat k zdůraznění křestní smlouvy a k obnově křestního slibu v různých fázích života;
 - (3) Vyučovat a povzbuzovat ty, kteří byli pokřtěni jako nemluvnata nebo jako děti, aby se stali vyznávajícími členy;
 - (4) Vysvětlovat význam večeře Páně a povzbuzovat k pravidelnému přistupování jako prostředku k růstu v milosti a posvěcení;
- b) Podporovat používání prostředků milosti.

⁴¹ V překladech mohou být použita odlišná označení podle té které řeči.

3. *Vedení sboru:*

- a) Vést záležitosti sboru a řídit organizační věci sboru;
 - (1) Podporovat a vést členy v jejich službě;
 - (2) Dohlížet na křesťanskou výchovu ve sboru a podnítit šíření a používání metodistické literatury a metodistických materiálů ve sboru;
 - (3) Být odpovědný za určování cílů, plánování a vyhodnocování;
 - (4) Hledat muže a ženy vhodné pro duchovenské a jiné profesní úkoly v církvi a pomáhat jim radou;
- b) Dohlížet v přidělené služební oblasti na časné záležitosti církve;
 - (1) Uplatňovat ustanovení Řádu církve;
 - (2) Podávat zprávu Farní konferenci o své činnosti;
 - (3) Podporovat získávání finančních prostředků pro sbor a povzbuzovat k dávání na základě duchovního postoje;
- c) Účastnit se úkolů a vzdělavatelných programů konference a celé církve;
- d) Podporovat zásadu otevřenosti ve sboru.

4. *Služba*

- a) Ztělesňovat Ježíšovo učení ve vlastní službě a vlastním vedení;
- b) Budovat tělo Kristovo jako společenství, které pokračuje v Kristově službě světu;
- c) Zaměřovat život sboru na jeho poslání ve světě;
- d) Účastnit se společenských, ekumenických a mezináboženských úkolů, povzbuzovat v tom sbor a modlit se za jednotu křesťanského společenství a usilovat o ni.

Čl. 341. Zvláštní ustanovení

1. Kazatelé/kazatelky mají požádat superintendenta/ superintendentku o souhlas, než si pozvou evangelistu/ evangelistku, který/která není z vlastní církve.
2. Žádný kazatel/kazatelka nesmí bez souhlasu Farní konference a superintendenta/ superintendentky zrušit mezi zasedáními Výroční konference bohoslužby v některém sboru.
3. Žádný kazatel/kazatelka nesmí sám od sebe založit sbor.

4. Žádný kazatel/kazatelka nesmí konat náboženské shromáždění v obvodu jiného sboru bez souhlasu tamního kazatele/kazatelky nebo superintendenta/superintendentky.
5. Pro celý ráz služby je třeba zachovávat zásadu: je povinen pokládat za důvěrné to, co mu bylo svěřeno.
6. Žádný kazatel/kazatelka nesmí konat slavnosti pro páry stejného pohlaví a takové slavnosti se nesmějí konat v našich budovách.
7. Žádný kazatel/kazatelka nesmí překřtívat. Praxe překřtívání neodpovídá Božímu jednání ve křtu a neshoduje se s wesleyánskou tradicí a s historickým učením církve. Lidé, kteří si přejí být překřtěni, mají být odkázáni na účast při slavnosti připomenutí křtu.

Čl. 342. Plat starších v plnoprávném spojení se služebním přidělením

Ochota starších, dát se k dispozici pro závazné služební přidělení, ukládá církvi povinnost postarat se o přiměřený plat. Podrobnosti řeší konference odděleně.

Odstavec X. - Služební přidělení pro zvláštní služby

Čl. 343. Služební přidělení, která přesahují okruh sborové práce

1. Ordinovaní pracovníci mohou být pověřeni, aby vykonávali svou službu mimo oblast sboru. Zůstávají v systému závazného služebního přidělení a jsou odpovědní Výroční konferenci.
2. Instituce nebo zařízení, která si přejí zaměstnávat ordinované pracovníky, mají prostřednictvím svých oficiálních orgánů navázat jednání s biskupem a až po jeho souhlasu uzavírat pracovní a zaměstnanecké smlouvy.

Čl. 344. Kategorie služebního přidělení do zvláštních služeb

1.
 - a) Služební přidělení do zvláštních služeb v rámci Výroční konference a Centrální konference, jejích výborů a institucí, jakož do církevních zařízení s vlastní právní subjektivitou ve spojení s Evangelickou církví metodistickou;
 - b) Služební přidělení do zvláštních služeb pod dohledem některého výboru Evangelické církve metodistické mimo Centrální konferenci;
 - c) Služební přidělení do jiných církví nebo ekumenických zařízení za předpokladu, že na základě doporučení komise pro ordinované služby s tím bude souhlasit dvoutřetinová většina členů v plnoprávném spojení. Ordinovaní pracovníci mohou přijmout práva a výsady včetně

přidruženého členství, které jim jiné církve nabídnou, aniž by tím byl zpochybněn jejich vztah k vlastní Výroční konferenci. Mohou být pověřeni duchovenskými službami v jiných křesťanských církvích, když o to oprávněná místa jiných církví požádají.

2. *Vztah k Výroční konferenci.*

Starší ve zvláštních službách jsou odpovědní konferenci, v níž jsou členy. Podle možností se účastní práce ve své Výroční konferenci.

3. *Vztah ke sboru.*

Starší ve zvláštních službách se po poradě s kazatelem/kazatelkou a se souhlasem kabinetu stávají členy některé Farní konference v rámci své Výroční konference. Každoročně předkládají Farní konferenci zprávu o své duchovenské činnosti. Také starší v rozšířených službách mají být na požádání k dispozici pro vysluhování svátostí.

4. *Přidružený vztah k Výroční konferenci.*

Starší, kteří mají služební přidělení do zvláštní služby mimo svou domovskou konferenci, mohou podat žádost o přidružené členství komisi pro ordinované služby té Výroční konference, kde konají svou službu nebo kde bydlí. Se souhlasem dvouřetinové většiny členů v plnoprávném spojení se mohou tito starší stát přidruženými členy a spolupracovat ve Výroční konferenci a jejích orgánech s poradním hlasem. Po dobu trvání svého přidruženého členství mají mít ve své domovské konferenci hlasovací právo, možnost nominovat do celocírkevních orgánů a právo být voleni jako delegáti na Centrální nebo Generální konferenci.

Čl. 345. Metodističtí kazatelé v ekumenickém služebním přidělení

Starší mohou každoročně dostat služební přidělení do sborů jiné církve nebo do společných ekumenických služeb. Zůstávají v systému služebního přidělování a jsou odpovědní Výroční konferenci.

Odstavec XI. - Kazatelé z jiných Výročních konferencí, jiných metodistických nebo jiných křesťanských církví

Čl. 346. Služební přidělení

Ordinovaní starší nebo ordinovaní kazatelé/kazatelky z jiných Výročních konferencí nebo z jiných křesťanských církví mohou dostat služební přidělení ve Výroční konferenci za těchto podmínek:

1. *Ordinovaní starší nebo ordinovaní kazatelé/kazatelky z jiných Výročních konferencí a jiných metodistických církví.*

Se souhlasem biskupa nebo jiných příslušných orgánů mohou dostat starší nebo ordinovaní kazatelé/kazatelky z jiné Výroční konference nebo některé jiné metodistické církve služební přidělení ve Výroční konferenci, přičemž si podrží členství ve své vlastní konferenci příp. členství ve své církvi. Na doporučení komise pro ordinované služby se mohou stát členy s poradním hlasem ve Výroční konferenci, do které mají služební přidělení.

2. *Starší nebo ordinovaní kazatelé/kazatelky z jiných církví.*

Na doporučení komise pro ordinované služby mohou členové v plno-právném spojení každoročně odhlasovat, že bezúhonní kazatelé/kazatelky z jiných církví dostanou služební přidělení na některý sbor nebo do eku-
menických zařízení v rámci Výroční konference, přičemž si nadále podrží členství ve své církvi, a to za předpokladu, že písemně prohlásí, že se budou držet nauky a řádu Evangelické církve metodistické. Poté, co komise pro ordinované služby přezkoumá ordinační listiny, mohou být doporučeni, aby byli uznáni jako starší v Evangelické církvi metodistické, pokud budou mít služební přidělení. Během této doby jim může být na doporučení komise pro ordinované služby dáno hlasovací právo ve Výroční konferenci jako členům na zkoušku.

Čl. 347. Převody

1. *Z jiných Výročních konferencí nebo jiných metodistických církví*

Duchovenští členové z jiných Výročních konferencí nebo jiných metodistických církví mohou být se souhlasem příslušných biskupů příp. jiných orgánů přijati převodem do členství na zkoušku nebo do plno-právného spojení. Příslušní biskupové se před udělením souhlasu poradí s předsedy svých komisí pro ordinované služby.

2. *Z jiných církví.*

a) Na doporučení komise pro ordinované služby mohou členové v plno-právném spojení uznat ordinaci kazatelů/kazatelek z jiných církví a přijmout je jako lokální kazatele/kazatelky na zkoušku. Ti předloží své ordinační listiny, aby je komise pro ordinované služby přezkoumala, podají svědectví o své víře a křesťanské zkušenosti a vyjádří souhlas a ochotu podporovat a zachovávat metodistické učení, řád a způsob práce. Předloží uspokojivé osvědčení o svém zdravotním stavu. Komise pro ordinované služby přezkoumá, zda vyhovují požadavkům na vzdělání.

b) Ordinovaní kazatelé/kazatelky z jiných církví mají být nejméně dva roky členy na zkoušku a ukončit požadované vzdělání, zejména z dějin,

nauky a způsobu práce Evangelické církve metodistické, než jsou přijati do plnoprávného členství.

3. Komise pro ordinované služby je povinna zjistit, zda osoby s ordinačními listinami jiné církve, které žádají o přijetí do konference, nebyly dříve členy některé Výroční konference. Je-li tomu tak, vyšetří, za jakých okolností byl rozvázán vztah k této Výroční konferenci. Přijetí jejich žádosti se má uskutečnit jenom se souhlasem Výroční konference, z níž odešly.

Čl. 348. Uznání ordinace

Při uznání ordinace kazatelů/kazatelek z jiných církví je ordinační listina dotyčné církve opatřena na rubu patřičnou poznámkou a vrácena kazateli/kazatelce.

Odstavec XII. - Mentoři/mentorky

Čl. 349. Mentoři/mentorky

Mentoři/mentorky jsou osoby, které z pověření komise pro ordinované služby konají dohled nad uchazeči/uchazečkami, lokálními kazateli/kazatelkami nebo členy na zkoušku ve Výroční konferenci a jsou jejich poradci.

Odstavec XIII. - Vyhodnocování a další vzdělávání členů v plnoprávném spojení a lokálních kazatelů/kazatelek

Čl. 350. Vyhodnocování

1. Vyhodnocování tvoří součást výkonu duchovenské služby a děje se pravidelně v duchu porozumění a přijetí. Vyhodnocování pomáhá pochopit sebe a své okolí, odhadnout účinnost služby, plánovat další vzdělávání a přijímat ujištění o svém povolání.
2. Pravidelné vyhodnocování služby ve sboru se koná na popud superintendenta/superintendentky nebo pod jeho vedením. Děje se za účasti výboru pro spolupráci kazatele/kazatele a farnosti.
3. Pravidelné vyhodnocování služby spolupracovníků ve zvláštních službách se děje prostřednictvím pracovníků, pověřených přímým dohledem nad nimi. Informaci o tom dostane příslušný superintendent/superintendentka. Podle možnosti má dojít k rozhovoru s ním.

Čl. 351. Další vzdělávání a duchovní růst

1. Pravidelné další vzdělávání a duchovní růst jsou důležité, aby mohla účinně probíhat duchovenská služba po delší dobu.

2. Pro další osobní vzdělávání a duchovní růst jsou k dispozici určité doby. Podrobnosti stanoví Výroční konference odděleně.
3. Při službě na plný úvazek lze v rámci normálního služebního přidělení poskytnout po deseti letech dovolenou k dalšímu vzdělávání až na dobu šesti měsíců. Podléhá souhlasu komise pro ordinované služby a lze ji nastoupit nejdříve v šestém roce. Podrobnosti stanoví Výroční konference odděleně.

Čl. 352. Sabatní dovolená

Sabatní dovolená až do doby jednoho roku může být poskytnuta členům v plnoprávném spojení, kteří šest let po sobě vykonávali službu na plný úvazek nebo odpovídající částečný úvazek, aniž by se tím změnil jejich vztah ke konferenci. Sabatní dovolená může být povolena ke studiu, cestování, zotavení nebo jinému oprávněnému účelu. Písemná žádost musí být podána nejméně šest měsíců před zasedáním Výroční konference superintendentovi/superintendentce. Komise pro ordinované služby rozhodne po doporučení kabinetu o poskytnutí sabatní dovolené. Biskup vysloví služební přidělení pro sabatní dovolenou. Pracovník/pracovnice nemá nárok na plat.

Odstavec XIV. - Změny konferenčního vztahu

Čl. 353. Ustanovení pro změnu konferenčního vztahu

Když duchovenští členové uvažují o změně konferenčního vztahu, očekává se od nich, že to včas prohovoří se superintendentem/ superintendentkou a s biskupem. Členové na zkoušku, mimořádní členové a členové v plnoprávném spojení, kteří se rozhodli pro změnu konferenčního vztahu, podají písemnou žádost komisi pro ordinované služby.

Členové v plnoprávném spojení, mimořádní členové a členové na zkoušku, kteří takovou změnou už nedostanou služební přidělení na farnost, oznámí po poradě s kazatelem/kazatelkou a se souhlasem superintendenta/ superintendentky Farní konferenci, kde chtějí být členy. Duchovenské úkony smějí vykonávat je souhlasem kazatele/kazatelky. Ve zvolené Farní konferenci mají mít všechna členská práva, jak to stanoví Řád církve. Podávají Farní konferenci a kazateli/kazatelce zprávu o svých úředních výkonech. Za své chování a práva, vyplývající z ordinace, jsou nadále odpovědní Výroční konferenci.

Čl. 354. Dovolená při odpočívajícím konferenčním členství

1. Členům na zkoušku, mimořádným členům a členům v plnoprávném spojení, kteří nemohou vykonávat službu nebo kteří se na přechodnou dobu pro to rozhodnou, může být poskytnuta dovolená při odpočívajícím konferenčním členství. Každou takovou dovolenou musí poskytnout členové v plnopráv-

ném spojení po doporučení komise pro ordinované služby a každoročně ji obnovovat. U členů na zkoušku se počítají roky této dovolené do maximálního trvání zkušební doby, kromě dovolené z rodinných důvodů. Osoby na dovolené nejsou členy grémií Výroční, Centrální nebo Generální konference nebo delegáty na Generální a Centrální konferenci. Nemají nárok na plat, s výjimkou výslovných dalších ustanovení.

2. *Dobrovolná a nedobrovolná dovolená při odpočívajícím konferenčním členství*

a) Dobrovolná dovolená

Žádost o dobrovolnou dovolenou musí být podána nejméně šest měsíců před zasedáním Výroční konference přes superintendenta/ superintendentku komisi pro ordinované služby. Dobrovolnou dovolenou lze poskytnout maximálně po pět let. Další prodloužení je možné jenom se souhlasem dvoutřetinové většiny plnoprávných členů konference.

b) Nedobrovolná dovolená

Superintendent/ superintendentka může podat žádost o nedobrovolnou dovolenou i bez souhlasu dotyčné osoby. Žádost musí být podána nejméně tři měsíce před zasedáním Výroční konference komisi pro ordinované služby. Dotyčné osobě je třeba zajistit právo na slyšení. Písemné sdělení o rozhodnutí komise je třeba doručit dotyčné osobě. Nedobrovolná dovolená musí být potvrzena dvoutřetinovou většinou členů v plnoprávném spojení. Nedobrovolná dovolená musí být každoročně potvrzena na základě písemné žádosti superintendenta/ superintendentky a nemá trvat déle než tři po sobě jdoucí roky.

3. *Ukončení dovolené*

Žádost o ukončení dovolené musí v případě dobrovolné dovolené podat dotyčná osoba, v případě nedobrovolné dovolené superintendent/ superintendentka nejméně šest měsíců před zasedáním Výroční konference. Jestliže komise rozhodne, že důvody pro dovolenou se nezměnily a žádost o ukončení proto odmítne, může komise doporučit členům v plnoprávném konferenčním spojení, aby dobrovolnou dovolenou prodloužili nebo změnili dobrovolnou dovolenou v nedobrovolnou, v lokalizaci nebo v nedobrovolné penzionování.

Čl. 355. Dovolená z rodinných důvodů

Členové na zkoušku, mimořádní členové, členové v plnoprávném spojení a lokální kazatelé/kazatelky mohou zažádat o dovolenou z rodinných důvodů, když jim situace v rodině, příp. péče o rodinné příslušníky, přechodně nedovoluje službu na plný úvazek. Platí ustanovení o dobrovolné dovolené.

Čl. 356. Mateřská a rodičovská dovolená⁴²

Neexistují-li žádná další zákonná opatření, poskytne komise pro ordinované služby na základě doporučení kabinetu mateřskou nebo rodičovskou dovolenou až do doby tří měsíců. Podrobnosti stanoví jednotlivé Výroční a Oblastní konference odděleně.

Čl. 357. Přejídná dovolená pro diakony/diakonky

Na žádost biskupa a se souhlasem komise pro ordinované služby lze poskytnout diakonům/ diakonkám přejídnou dovolenou až do doby jednoho roku, aby se našlo zaměstnání, které by bylo spojeno se služebným přidělením.

Čl. 358. Dovolená pro služební neschopnost

1. Nemohou-li duchovenští členové pro fyzickou nebo psychickou neschopnost vykonávat svou duchovenskou službu, může jim být na doporučení komise pro ordinované služby a odhlasováním plnoprávných členů Výroční konference poskytnuta dovolená pro služební neschopnost, aniž by ztratili svůj vztah k Výroční konferenci. Dovolenu pro služební neschopnost může navrhnout duchovenský člen nebo kabinet se souhlasem nebo bez souhlasu dotyčné osoby.
2. Mezi zasedáními Výroční konference může biskup na doporučení kabinetu a po poradě s komisí pro ordinované služby poskytnout dovolenou pro služební neschopnost po zbytek konferenčního roku.
3. Duchovenští členové, kteří předloží lékařské vysvědčení, že se dostatečně zotavili, aby zase mohli nastoupit službu, mohou dostat od biskupa služební přidělení mezi zasedáními Výroční konference. Tím je jejich dovolená pro služební neschopnost ukončena. Ukončení dovolené s přesným datem má být zaznamenáno v protokolu následujícího zasedání Výroční konference.

Čl. 359. Odpočinek

Na základě rozhodnutí členů v plnoprávném spojení může být duchovenský člen na vlastní žádost nebo na doporučení komise pro ordinované služby přeložen na odpočinek. Žádost o penzionování je třeba podat šest měsíců před zasedáním Výroční konference superintendentovi/ superintendentce.

1. Nařízený odpočinek

Duchovenští členové mají odejít na odpočinek na konferenci, následující po dokončení 70. roku života.

2. Dobrovolný odpočinek.

⁴² Odlišná zákonná ustanovení než v USA.

Duchovenští členové mohou být na vlastní žádost a hlasováním plnoprávných členů Výroční konference přeloženi na odpočinek, když dokončili 65. rok života.

3. *Předčasný nebo nedobrovolný odpočinek.*

Duchovenští členové mohou být přeloženi na odpočinek se svým souhlasem nebo bez svého souhlasu a bez ohledu na jejich stáří, když to komise pro ordinované služby doporučí a kabinet a plnoprávní členové Výroční konference tak rozhodnou. Je třeba dbát na ustanovení čl. 362.2. Písemné sdělení o uvažovaném rozhodnutí se má doručit příslušné osobě nejméně šest měsíců před Výroční konferencí.

4. *Služební přidělení pro členy na odpočinku*

Ordinovaní členové na odpočinku mohou dostat se svým souhlasem služební přidělení, přeje-li si to biskup a kabinet.

Čl. 360. Počestná lokalizace

1. Výroční konference může povolit členům v plnoprávném spojení na jejich vlastní žádost počestnou lokalizaci za těchto podmínek: Komise pro ordinované služby přezkoumala jejich charakter a zjistila jejich bezúhonnost; plnoprávní členové Výroční konference projednali jejich charakter; počestná lokalizace může být povolena jen těm, kteří mají v úmyslu nepřijmout žádné další služební přidělení.
2. Počestnou lokalizaci potvrdí biskup písemně. Lokalizací je ukončeno členství ve Výroční konferenci. Souhlasí-li komise pro ordinované služby, mohou počestně lokalizované osoby dostat od biskupa přechodné služební přidělení jako lokální kazatelé/kazatelky. Počestně lokalizovaní členové jsou uváděni v protokolu Výroční konference. Musí posílat každoročně kopii zprávy pro Farní konferenci komisi pro ordinované služby, aby lokalizace mohla být prodloužena. Pokud po dva po sobě následující roky nedojde žádná zpráva, jsou ordinační práva bez dalšího jednání odňata.

Čl. 361. Odchod z ordinované služby

1. *Odchod, aby se stali členy jiné církve*

Když bezúhonní ordinovaní členové odstoupí ze služby, aby se stali členy jiné církve nebo ukončili své členství v Evangelické církvi metodistické, odevzdají své ordinační listiny superintendentovi/ superintendentce, který je uloží. Když si to přejí a plnoprávní členové Výroční konference tak rozhodnou, mohou být vráceny s poznámkou o jejich počestném odchodu.

2. *Opuštění ordinované služby.*

Když bezúhonní ordinovaní členové chtějí opustit svou službu a odejít z konference, mohou to povolit plnoprávní členové Výroční konference při svém zasedání. Ordinační listiny mají být odevzdány superintendentovi/ superintendentce k uložení.

3. *Odchod při stížnosti a obžalobě*

Jsou-li duchovenští členové obviněni z nějakého přečinu, může jim být povolen odchod z členství Výroční konference. Jejich ordinační listiny mají být odevzdány superintendentovi/ superintendentce k uložení. V protokolu Výroční konference se poznamená: „Odchod po stížnosti“, příp. „odchod po obžalobě“.

4. *Odchod mezi zasedáními Výroční konference*

Když duchovenští členové odejdou ze služby mezi zasedáními Výroční konference, protože se chtějí připojit k jiné církvi nebo jsou obviněni či obžalováni, mají odevzdat své ordinační listiny superintendentovi/ superintendentce k uložení. Zapiše se datum odchodu. Komise pro ordinované služby o tom podá zprávu při následující konferenci.

Odstavec XV. - Obvinění

Čl. 362. Postup při obviněních

1. *Všeobecná ustanovení*

Ordinace a členství ve Výroční konferenci Evangelické církve metodistické je věcí obzvláštní důvěry. Je-li duchovenskému členu konference vytknuto, že tuto důvěru porušil, je třeba, aby byly přezkoumány jeho způsob služby a jeho vztah ke konferenci. Toto přezkoumání má vést ke smíření vztahů, obnovení jeho integrity a budování církve.

a) *Služební dohled.*

K vedoucí úloze biskupa nebo superintendenta/ superintendentky patří, aby přijímali nebo vznášeli obvinění. Obvinění musí být písemné a podepsané a může se týkat chování, které je neslučitelné se službou, nebo nedostatečného výkonu služby.

b) *Objasňující rozhovor*

Osoba, pověřená dohledem, svolá obviňující a obviněnou osobu k rozhovoru, který má sloužit vyřešení konfliktu a smíření všech zúčastněných. Takový rozhovor má pastorační ráz a má se konat bez písemných zápisů a soudních procedur. Každá strana si může přizvat jednoho důvěrníka. Osoba, pověřená dohledem, může přizvat třetí osobu, která má kvalifikaci pro službu smíření, a další osoby. Dojde-li k vyřešení

konfliktu, má být toto řešení zachyceno písemně a podepsáno oběma stranami. V něm má být také dohodnuto, co z toho se oznámí třetím stranám.

c) *Suspendování*

Za mimořádných okolností a na ochranu církve a zúčastněných stran může biskup zbavit obviněnou osobu po dobu maximálně devadesáti dnů všech duchovenských povinností. Služební přidělení tím zůstane netknuté. V době suspendování je nadále vyplácen plat.

d) *Postoupení obvinění*⁴³

Pokud rozhovor nevede k vyřešení příp. smíření, může biskup postoupit obvinění následujícím způsobem: Když biskup zjistí, že obvinění je založeno na obžalobě, jež podléhá Disciplinárnímu řádu, má obvinění postoupit jako obžalobu. Zjistí-li, že se obvinění týká neschopnosti, špatného rozhodování nebo nedostatečné účinnosti či nevěle, má postoupit obvinění komisi pro ordinované služby k projednání.

e) *Další opatření*

Byl-li příslušný pracovní úsek obviněním postižen, má kabinet usilovat o ozdravný proces smíření.

2. *Práva*

Obviněná osoba má právo na slyšení a náhled do spisů. Může se nechat doprovodit dalším duchovenským členem. Slyšení se má dít vždy za přítomnosti obou stran, leč by jedna z nich odmítla spolupráci.

3. *Postup před komisí pro ordinované služby*

Dostane-li komise pro ordinované služby stížnost, má se v přiměřené lhůtě rozhodnout pro jedno nebo více z následujících opatření. V ojedinělých případech může komise vrátit stížnost biskupovi, aby ji případně řešil jako obvinění podle kázeňského a smírčího řádu. Rozhodnutí komise je oznámeno obviněné osobě, biskupovi, kabinetu a obviňujícímu.

a) *Možnosti jednání*

Ve spolupráci s kabinetem a po dohodě s duchovenským členem se může komise pro ordinované služby rozhodnout pro jednu nebo více následujících možností řešení:

- program pro další vzdělávání (čl. 351);

⁴³ Údaje o přesných lhůtách v BOD

- poradenství nebo léčení;
- podpora a dohled jiným duchovenským členem;
- osobní výtka formou dopisu, podepsaného předsedou komise pro ordinované služby a superintendentem/ superintendentkou. Dopis uvede oprávněnou stížnost, požadovaná opatření k nápravě a podmínky, za kterých bude dopis odstraněn z osobních materiálů;
- sabatní dovolená (čl. 352);
- dobrovolná nebo nedobrovolná dovolená (čl. 354);
- předčasný nebo nedobrovolný odpočinek (čl. 359.3)
- počestná lokalizace (čl. 360);
- opuštění ordinované služby (čl. 361.2);
- nařízená lokalizace.

b) *Nařízená lokalizace*

Na doporučení komise pro ordinované služby může Výroční konference nařídit lokalizaci, když se podle úsudku konference duchovenský člen prokázal jako neschopný vykonávat své povinnosti v ordinované službě. Konference má před nařízenou lokalizací zkoumat charakter těchto osob a zjistit jejich bezúhonnost. Komise pro ordinované služby musí toto doporučení sdělit dotyčné osobě nejméně šedesát dní před zasedáním Výroční konference a dát jí možnost slyšení před předsedou komise a biskupem, než předloží doporučení členům v plnoprávném spojení k rozhodnutí. Osoba, která byla nařízením lokalizována, nemůže dostat od biskupa žádné přechodné služební přidělení.

Odstavec XVI. - Znovupřijetí do konference

Čl. 363. Znovupřijetí členů na zkoušku

Osoby, jejichž členství na zkoušku bylo ukončeno podle podmínek čl. 327.6, mohou být znovu přijaty Výroční konferencí, která jejich členství na jejich vlastní žádost nebo proti jejich vůli ukončila. Pokud členové v plnoprávném spojení souhlasí, nabudou znovu práva poskytnutá pověřením. Doba na zkoušku má znovu trvat nejméně tři roky (čl. 327).

Čl. 364. Znovupřijetí po počestné nebo nařízené lokalizaci

Duchovenští členové, kteří po počestné nebo nařízené lokalizaci žádají o znovupřijetí, mohou být na doporučení kabinetu a komise pro ordinované služby opět přijati a zmocněni vykonávat všechny duchovenské úkoly poté,

co byla přezkoumána jejich způsobilost a okolnosti, které vedly k lokalizaci a plnoprávní členové s tím souhlasí.

Čl. 365. Znovupřijetí po odchodu z ordinované služby

Duchovenští členové, kteří podle ustanovení čl. 360 odešli ze služby, mohou být znovu přijati Výroční konferencí, v níž službu opustili. Musí podat žádost, kterou doporučí kabinet a komise pro ordinované služby poté, co byla přezkoumána jejich způsobilost a okolnosti, které vedly k odchodu ze služby. Mají sloužit nejméně dva roky jako lokální kazatelé/kazatelky, než budou opět přijati do členství Výroční konference. Pokud plnoprávní členové souhlasí, budou opět přijati do konference a zmocnění vykonávat všechny duchovenské úkoly.

Čl. 367. Znovupřijetí po přeložení na odpočinek proti vlastní vůli

Duchovenští členové, kteří museli nedobrovolně odejít na odpočinek (čl. 359.3), mohou být opět přijati Výroční konferencí, která jejich odchod na odpočinek nařídila. Musí podat žádost, kterou doporučí kabinet a komise pro ordinované služby poté, co byla přezkoumána jejich způsobilost a okolnosti, jež vedly k nařízenému odchodu na odpočinek. Musí předložit lékařské vysvědčení o svém zdravotním stavu. Žádost musí přijmout členové v plnoprávném spojení dvoutřetinovou většinou. Mají sloužit nejméně dva roky jako lokální kazatelé/kazatelky, než mohou být opět přijati do plnoprávního členství Výroční konference.

Odstavec XVII. - Všeobecná ustanovení

Čl. 368.

1. Všichni duchovenští členové jsou odpovědní Výroční konferenci za splnění úkolů, pro které mají služební přidělení.
2. Všechna ustanovení Řádu církve, týkající se ordinovaných služeb, platí pro muže i pro ženy.
3. Ve všech případech, kdy příslušná grémia rozhodnou o udělení povolení ke kázání, ordinaci nebo členství v konferenci, se mají tato rozhodnutí dít duchovním způsobem. Řád církve popisuje jenom základní požadavky vůči osobám.
4. Všichni duchovenští členové mají být informováni písemně, když bylo učiněno rozhodnutí o jejich vztahu k Výroční konferenci.
5. Každoročně se uskuteční setkání plnoprávných členů Výroční konference, a to diakonů/diakonek a starších, v uzavřeném zasedání. To se koná na místě a v době normálního zasedání Výroční konference a projednává otázky ordinace, charakteru a konferenčního vztahu.

6. Mimořádné zasedání plnoprávných duchovenských členů Výroční konference se může konat na místě a v době, které určí biskup poté, co se poradil s kabinetem a s komisí pro ordinované služby. Mimořádné zasedání se může zabývat pouze záležitostmi, které byly uvedeny na pozvánce.

Čl. 369. Přechodná ustanovení

1. Všichni, kdo začali svou dobu jako členové na zkoušku nebo jako lokální kazatelé/kazatelé se služebním přidělením na plný úvazek před datem platnosti tohoto Řádu, mohou ukončit svou přípravu podle ustanovení platných v době, kdy začali.
2. Bezúhonné osoby s mimořádným členstvím (diakoni/diakonky) před platností tohoto Řádu mohou na základě doporučení komise pro ordinované služby a dvoutřetinové většiny plnoprávných členů být zvoleni do plnoprávného členství a k ordinaci jako starší ve Výroční konferenci. Tuto možnost lze uplatnit až do 31. prosince 2008.

KAPITOLA 3. - VEDENÍ CÍRKVE

ODSTAVEC I. - ZÁKLADY PERSONÁLNÍHO VEDENÍ V CÍRKVI

Čl. 401. Úkol

Úkol vedení v Evangelické církvi metodistické vykonávají biskupové a superintendenti/ superintendentky. Od dob apoštolů byly určité ordinované osoby pověřovány zvláštními úkoly vedení. Vedoucí jsou především odpovědní za uspořádání života církve. Slouží tak cíli volat lidi k následování Ježíše Krista a shromažďovat je k bohoslužebnému životu.

Jejich úkolem je umožnit zavádění takových struktur a konceptů, které uschopňují křesťanský sbor pro službu v církvi a ve světě; pomáhat při rozšiřování misijní služby; dbát na to, aby se všechny časné a duchovní záležitosti řešily způsobem, který kriticky a s pochopením uznává sekulární postoje a přitom je věrný zvláštnímu poslání církve.

Čl. 402. Směrnice pro personální vedení dnes

1. Způsob vedení v církvi je poznamenán duchovním zaměřením a posvěceným životem u vědomí toho, že Duch je dán celé církvi a jejím údům podle míry jejich spolupůsobení.
2. Vedoucí osoby mohou být podporovány skupinou, která je provází, aby se jim při jejich úkolech dostávalo pomoci a podpory. Mají věnovat určitý čas rozjímání, dalšímu vzdělávání, přátelství a obnově vlastních sil.

3. K potřebným schopnostem vedoucích patří: duchovní způsob života, teologické myšlení a sociální kompetence. Dalšími důležitými schopnostmi jsou: Citlivost pro znamení časů, poznávání potřeb, vyvíjení konceptů, organizování prostředků, jež jsou k dispozici, vyhodnocování programů a spolupracovníků.

Odstavec II. - Služba biskupa/biskupky a superintendenta/superintendentky

Čl. 403.

Biskupové/biskupky jsou voleni a superintendenti/ superintendentky jsou jmenováni z řad starších.

Čl. 404.

1. Biskupové/biskupky jsou starší v plnoprávném spojení, kteří jsou pověřeni službou vedení a dohledu.
2. Superintendenti/ superintendentky jsou starší v plnoprávném spojení, které biskup povolal do kabinetu a pověřil vedením a dohledem nad oblastí [*distriktem*] a v celé Výroční konferenci.

Odstavec III. - Volba, služební přidělení a služební doba biskupa

Čl. 406. Volba

1. Volbu biskupa lze připravit. Postup stanoví Centrální konference svými předpisy (čl.4).
2. Centrální konference stanoví procento hlasů nutných ke zvolení. Přitom nemá být přijato žádné ustanovení, při kterém by bylo ke zvolení zapotřebí méně než 60 procent hlasů přítomných a hlasujících členů.
3. Uvedení biskupa v úřad se může konat při zasedání Centrální konference, na které se volba konala, nebo na místě a v dobu, které stanoví Centrální konference.

Čl. 407. Zvláštní služební přidělení

Rada biskupů může se souhlasem biskupa a výboru pro biskupský úřad Centrální konference pověřit na jeden rok jednoho ze svých členů určitým úkolem, sloužícím celé církvi. V tomto případě je biskup na tuto dobu osvobozen od úkolů spojených s předsednictvím ve své episkopální oblasti. Rada biskupů určí zastoupení po dohodě s příslušným výborem pro biskupský úřad.

Čl. 408. Neobsazená místa biskupů

Neobsazená místa mohou vzniknout úmrtím, odchodem na odpočinek, odstoupením, kázeňským řízením, dovolenou nebo neschopností k výkonu služby. Rada biskupů zařídí obsazení po dohodě s příslušnými výbory a osobami. Stejným způsobem může svolat mimořádné zasedání Centrální konference.

Čl. 409. Ukončení služby

Starší, kteří slouží jako biskupové až do odchodu na odpočinek, mají i na odpočinku status biskupa.

1. Nařízený odpočinek

Biskup musí odejít na odpočinek na řádném zasedání Centrální konference, která následuje po dokončení jeho 65. roku života.

2. Dobrovolný odpočinek

Biskup může žádat o dobrovolné převedení na odpočinek na řádném zasedání Centrální konference, která následuje po dokončení jeho 61. roku života. Má o tom vyrozumět radu biskupů a výbor pro biskupský úřad Centrální konference nejméně šest měsíců předem. Příslušná grémia Centrální konference mají o této žádosti rozhodnout během dvou měsíců.

3. Předčasný nebo nedobrovolný odpočinek

Biskup může být se svým souhlasem a i bez tohoto souhlasu bez ohledu na své stáří rozhodnutím dvoutřetinové většiny hlasů příslušných grémií Centrální konference vyvázán ze svých služebních povinností a přeložen na odpočinek. Ustanovení čl. 358 mají být přiměřeně uplatněna na biskupský úřad.

4. Odstoupení

Biskup může kdykoli dobrovolně odstoupit ze své funkce. Má předložit radě biskupů a výboru pro biskupský úřad Centrální konference žádost o odstoupení. Listiny o biskupské funkci bezúhonného biskupa, který takto odstoupil, budou opatřeny řádným záznamem a budou vráceny. Dostane potvrzení o odstoupení. To mu dává právo být starším ve Výroční konferenci, do které naposledy patřil.

Čl. 410. Biskupové na odpočinku

Biskup na odpočinku zůstává biskupem církve.

1. Biskupové na odpočinku mohou spolupracovat v radě biskupů a jejich výborech s poradním hlasem. Mohou převzít předsednictví při zasedáních Výroční konference, Provizorní výroční konference nebo Misijní konference, pokud je o to požádá příslušný biskup. Je-li biskup na odpočinku usta-

noven radou biskupů do uvolněné episkopální oblasti nebo části episkopální oblasti, může tento biskup vykonávat svůj úřad jako aktivní biskup.

2. Biskupové na odpočinku mají možnost být členy Výroční konference s poradním hlasem, aby mohli dostat služební přidělení na některou farnost této Výroční konference.

Čl. 411. Zvláštní dovolená

1. *Dovolená k obnově sil*

Biskupové v aktivní službě mají dostat jednou za čtyřletí až tři souvislé měsíce dovolenou od svých běžných povinností, aby měli čas ke ztišení, dalšímu vzdělávání a obnově sil. Rada biskupů stanoví po poradě s příslušným výborem pro biskupský úřad podrobnosti, týkající se takové dovolené.

2. *Dovolená v odůvodněných případech*

Po souhlasu výboru pro biskupský úřad a rady biskupů může být poskytnut biskupům dovolená až šest měsíců, jsou-li pro to oprávněné důvody. Během doby dovolené je biskup osvobozen od všech úředních povinností a rada biskupů určí jiného biskupa, aby převzal vedení episkopální oblasti. Nadále je hrazen plat a další požitky z biskupského fondu.

3. *Sabatní dovolená*

Po souhlasu příslušného výboru pro biskupský úřad a rady biskupů může být poskytnuta biskupům, kteří byli nejméně osm let v aktivní službě, až jednoroční sabatní dovolená k dalšímu vzdělávání nebo regeneraci. Během sabatní dovolené je biskup osvobozen od všech úředních povinností a rada biskupů určí jiného biskupa, aby převzal řízení episkopální oblasti. Je mu nadále vyplácena polovina platu a kde to je přiměřené, také příspěvek na bydlení.

4. *Dovolená pro služební neschopnost*

Biskupové, kteří pro újmu na zdraví nejsou dočasně schopni vykonávat plnou službu, mohou být příslušným výborem pro biskupský úřad vyvázáni ze svých povinností. Mohou si vybrat bydliště a rada biskupů jim může svěžit úkol, který mohou plnit. Nadále je hrazen plat a další požitky z biskupského fondu.

Čl. 412. Omezená funkční doba

Funkční doba biskupů je stanovena v předpisech Centrální konference pro střední a jižní Evropu, čl. 4.

Čl. 413. Stížnosti na biskupy

1. Biskupská služba má spolu se všemi ostatními ordinovanými podíl na zvláštní důvěře poskytnuté ordinací. Pokud biskup tuto důvěru zklame nebo není schopen přiměřeně vykonávat svou odpovědnost, je třeba přezkoumat jeho setrvání v biskupském úřadě. Tento postup směřuje ke smíření vztahů, obnově integrity osobnosti a budování církve. Stížnosti mohou být vzneseny také na základě nedostatečné kompetence, nedostatečné efektivity, nedostatku vůle nebo neschopnosti vykonávat biskupské povinnosti.
2. Stížnost je třeba podat sekretáři/sekretářce Centrální konference. Musí být písemné a s podpisem a může se týkat chování, jež je neslučitelné se službou, nebo nedostatečného vykonávání úřadu.
3. Stížnost je pak postoupena příslušnému výboru pro biskupský úřad, který ji projedná s přihlédnutím k patřičným ustanovením Řádu celé církve.
4. Každé rozhodnutí, jež výbor pro otázky biskupského úřadu učiní, je třeba předložit následujícímu zasedání Centrální konference.

Odstavec IV. - Zvláštní úkoly biskupů

Čl. 414. Všeobecné úkoly vedení

K úkolu vedení patří, že biskupové

1. řídí duchovní a časné záležitosti Evangelické církve metodistické, dohlíží na ně a vedou církve v jejím poslání svědčit a sloužit ve světě;
2. posilují sbory duchovním vedením jak laiků tak duchovenských členů a budují kontakty s lidmi ve sborech episkopální oblasti;
3. bdí nad apoštolskou vírou, jež je založena na Písmu, předávají ji dál, vyučují ji a zvěstují;
4. z popudu rady biskupů cestují po celé církvi (*connexio*) a uplatňují koncepty, které slouží zájmům církve;
5. vyučují a udržují teologické tradice Evangelické církve metodistické;
6. vykonávají spojovací a vedoucí úkoly ve snaze o jednotu křesťanů ve službě, misii a organizaci, jakož i v budování vztahů k jiným náboženským společenstvím;
7. podle rozhodnutí Generální konference organizují misie;
8. zdůrazňují a podporují evangelizační svědectví církve;
9. svolávají svaz diakonů/diakonek a svaz starších a spolupracují se zvolenými předsedy;

10. plní další úkoly podle nařízení Řádu církve.

Čl. 415. Úkoly spojené s předsedáním konferencím

K úkolům biskupů, spojeným s předsedáním, patří, že

1. předsedají Generálním, Jurisdikčním, Centrálním a Výročním konferencím;
2. vykonávají všeobecný dohled nad finanční a obsahovou činností Výročních konferencí;
3. dbají, aby byl zachován správný postup při obviněních duchovenských členů nebo laiků a aby byl uplatňován Disciplinární řád;
4. po poradě se superintendenty/ superintendentkami vytvářejí oblasti, jejichž počet stanovila Výroční konference;
5. uvádějí biskupy do úřadu, ordinují starší a diakony/diakonky.

Čl. 416. Úkoly personálního vedení

K úkolům biskupů při personálním vedení patří, že

1. podle ustanovení Řádu církve vyslovují služebních přidělení ve Výročních konferencích, Provizorních výročních konferencích a Misiích;
2. dělí nebo spojují farnosti, misijní nebo nově vznikající sbory, jak se to jeví potřebné pro misijní práci, a vyslovují příslušná služební přidělení;
3. na žádost přijímajícího biskupa přearazují duchovenské členů z jedné Výroční konference do jiné Výroční konference, pokud dotýčný člen s přearazením souhlasí.

Odstavec V. - Jmenování, služební přidělení a služební doba superintendentů/ superintendetek

Čl. 417. Povolání⁴⁴

Biskup povolává starší jako superintendenty/ superintendentky, jejichž úřad představuje rozšíření všeobecné církevní řídicí služby.

Čl. 418. Služební doba

Normální služební doba superintendenta/ superintendentky je až osm let. V mimořádných případech může biskup po poradě s kabinetem prodloužit služební dobu až na maximálně deset po sobě následujících let. Nové jmenování je možné nejdříve za čtyři roky.

⁴⁴ *Způsob výběru je ponechán otevřený.*

Odstavec VI. - Úkoly superintendenta / superintendentky

Čl. 419.

Superintendent/ superintendentka vykonává ve své oblasti dohled nad veškerou prací duchovenských členů a sborů podle následujících ustanovení.

Čl. 420. Úkoly vedení

K úkolu duchovního a pastoračního vedení patří, že superintendent/ superintendentka

1. poskytuje duchovenským členům a jejich rodinám podporu a péči.
2. cestuje po své oblasti a káže, koná návštěvy, dbá na dodržování ustanovení Řádu církve;
3. podporuje budování společenství mezi duchovenskými členy.

Čl. 421. Úkoly dohledu

K úkolu dohledu patří, že superintendent/ superintendentka

1. spolu s duchovenskými členy a Farními konferencemi podporuje stanovení vizí pro sbory a s výbory pro spolupráci mezi kazatelem/ kazatelkou a farností stanoví priority duchovenské služby;
2. uplatňuje pro duchovenské členy jasně pochopitelný postup dohledu, který obsahuje v různých oblastech jejich služby seznam úkolů, vyhodnocení a zpětné hlášení dotyčné osobě a vyjasňuje potřeby a možnosti dalšího vzdělávání;
3. radí se s výbory pro spolupráci mezi kazatelem/kazatelkou a farností a s duchovenskými členy, aby tak získal/a aktuální přehled pro plánování služebních přidělení;
4. upravuje dohled nad členy na zkoušku a nad lokálními kazateli/kazatelkami.

Čl. 422. Úkoly personálního vedení

K úkolu personálního vedení patří, že superintendent/ superintendentka

1. se spolu s kazateli/ kazatelkami, s výbory pro spolupráci mezi kazatelem/kazatelkou a farností, jakož i se sbory snaží objevovat a získávat pro ordinovanou službu lidi, kteří mají povolání a dary;
2. spolu s Farní konferencí a s komisí pro ordinované služby umožňuje smysluplné a přiměřené zkoušení uchazečů/ uchazeček pro ordinované služby;

udržuje spojení se všemi uchazeči/ uchazečkami, aby je vedl a povzbuzoval při jejich přípravě ke službě;

3. v souladu s rozhodnutími příslušných grémií vystavuje nebo obnovuje schvalovací listiny;
4. spolu s biskupem a kabinetem připravuje služební přidělení duchovenských členů;
5. spolupracuje s komisí pro ordinované služby na podporu duchovenských členů, jejichž vztah k Výroční konferenci se mění nebo končí.

Čl. 423. Úkoly správy

K úkolu správy patří, že superintendent/ superintendentka

1. stanovuje dobu zasedání Farních konferencí nebo Farních shromáždění, předsedá jim nebo pověřuje předsedáním některého staršího/některou starší;
2. vede a aktualizuje osobní záznamy o všech duchovenských členech v oblasti. Osobní záznamy superintendentů/ superintendentek vede biskup;
3. spolupracuje s příslušnými grémii Farní konference a Výroční konference při rozhodování o získání, prodeji, převodu a zatížení církevního majetku a zajišťuje, aby všechny smlouvy, listiny a jiné zákonné dokumenty odpovídaly Řádu církve a zákonům státu;
4. po poradě s příslušnými sbory doporučuje biskupovi změny hranic farnosti ke schválení a hlásí je Výroční konferenci;
5. přechodně vede dohled nad farností, v níž se uvolnilo místo kazatele/kazatelky nebo kam nebyl žádný kazatel/kazatelka ustanoven;
6. dbá na to, aby byla dodržována ustanovení Řádu církve, a vykládá a rozhoduje všechny otázky církevního práva a Řádu církve, které se ve sborech vyskytnou. Proti těmto rozhodnutím se lze odvolat k předsedovi Výroční konference.

Čl. 424. Jiné úkoly církevní práce

K jiným úkolům církevní práce patří, že superintendent/ superintendentka

1. spolu s kazateli/kazatelkami a sbory vede dohled nad různými církevními aktivitami;
2. spolu s Radou oblasti nebo jiným odpovídajícím grémiem vyřizuje naléhavé záležitosti mezi zasedáními konference;

3. je iniciativní při úsilí o jednotu křesťanů a podporuje mezináboženské vztahy;
4. dává podnět k dlouhodobému plánování a podněty pro nové možnosti služby;
5. spolu s jinými superintendenty/ superintendentkami předkládá Výroční konferenci zprávu, která informuje o stavu práce a naznačuje perspektivy další práce.

Čl. 425.

Superintendent/ superintendentka si může vzít během nebo na konci své služby v tomto úřadě až tříměsíční dovolenou k studiu, přemýšlení a zotavení. Biskup a kabinet zkoordinují podrobnosti, které se týkají této dovolené.

Odstavec VII. - Spolupráce vedoucích církevních pracovníků

Čl. 426.

Služba biskupa a služba superintendenta/ superintendentky jsou spolu spojené. Propojení těchto služeb vyžaduje kolegiální způsob vedení. Avšak jak služba biskupa, tak služba superintendenta/ superintendentky jsou zasazeny do patřičných souvislostí.

Čl. 427. Rada biskupů

1. Biskupové/ biskupky jsou ustanoveni, aby vykonávali vedoucí službu v celé církvi. Jako jsou všichni ordinovaní duchovenští členové napřed přijati do členství ve Výroční konferenci a potom dostanou služební přidělení na farnost, tak se biskupové/ biskupky napřed stanou členy rady biskupů, než jsou posláni do episkopální oblasti. Volbou a uvedením do úřadu jsou biskupové/ biskupky členy rady biskupů a zvláštním svazkem spojeni se všemi ostatními biskupy/ biskupkami.
2. Rada biskupů představuje kolegiální formu episkopálního vedení církve. Církev očekává od rady biskupů, že bude mluvit k církvi a z církve ke světu a že se ujme vedení při snahách o jednotu křesťanů a bude podporovat mezináboženské vztahy.

Čl. 429. Kabinet

1. I když jsou superintendenty/ superintendentky přiděleni do určitých oblastí, je jim také svěřena odpovědnost v celé konferenci, která je vyjádřena jejich členstvím v kabinetu.
2. Kabinet pod vedením biskupa vykonává personální vedení na úrovni Výroční konference. Od kabinetu se očekává, že bude mluvit ke konferenci

a jménem konference k duchovním a časným otázkám, které se vyskytují v oblasti konference.

3. Kabinet je orgánem, kterému je superintendent/ superintendentka odpovědný/odpovědná za splnění svého poslání v konferenci a v oblasti.
4. Kabinet se schází pravidelně. Je mu svěřen dohled nad duchovními a časnými záležitostmi Výroční konference. Plní tento úkol na pravidelných poradách a ve spolupráci s jinými grémii konference.

Odstavec VIII. - Služební přidělení

Čl. 430. Odpovědnost

Duchovenští členové dostanou služební přidělení od biskupa. Služební přidělení se má udělit s přihlédnutím k darům a znamením Boží milosti v životě těch, kdo služební přidělení dostanou, jakož i k potřebám, zvláštnostem a možnostem farností a služebních míst. Systém závazných služebních přidělení zviditelňují celkové propojení (*connexio*) v Evangelické církvi metodistické.

Čl. 431. Konzultace

Konzultace se mají konat pokud možno pravidelně a zejména v době změny služebního přidělení. Při konzultaci se biskup a superintendent/ superintendentka poradí s kazatelem/ kazatelkou a výborem pro spolupráci mezi kazatelem/ kazatelkou a farností, přičemž je třeba přihlédnout k následně uvedeným kritériím, potřebám chystaných služebních přidělení a k poslání církve. Úloha kazatele/ kazatelky a výboru pro spolupráci mezi kazatelem/ kazatelkou a farností je poradní.

Čl. 432. Kritéria

Na základě následujících kritérií se má prohodit situace na farnosti s kazateli/ kazatelkami a výbory pro spolupráci mezi kazatelem/kazatelkou a farností a přehledně zachytit:

1. *Sbory*

Jde o přehled, který se týká potřeb, zvláštností a misijních možností farnosti a souhlasí s obrazem sboru.

2. *Kazatelé/kazatelky*

Jde o přehled, který se týká darů kazatele/ kazatelky, znamení Boží milosti v jeho/ jejím životě, zkušeností a očekávání v zaměstnání a také potřeb a záležitostí manžela/ manželky a rodiny.

3. *Společenské prostředí*

Jde o přehled, který se týká demografického, politického, hospodářského, sociologického a ekumenického okolí místního sboru.

Čl. 433. Postup při služebním přidělení

1. Podnět ke změně služebního přidělení může vyjít od kazatele/ kazatelky, výboru pro spolupráci mezi kazatelem/kazatelkou a farností, superintendenta/ superintendentky nebo od biskupa.
2. Biskup a kabinet společně projednají všechny žádosti o změnu služebního přidělení.
3. Rozhodne-li se o změně služebního přidělení, má se superintendent/ superintendentka sejit ke konzultaci buď společně nebo odděleně s kazatelem/ kazatelkou a výborem pro spolupráci mezi kazatelem/kazatelkou a farností, kde kazatel/ kazatelka pracuje.
4. Po konzultaci je konečné rozhodnutí biskupa sděleno prostřednictvím superintendenta /superintendentky kazateli/kazatelce a výboru pro spolupráci mezi kazatelem/kazatelkou a farností, než je vyhlášeno veřejně.

Čl. 434.

Biskup oznámí při každém řádném zasedání Výroční konference všechna služební přidělení duchovenských členů. Může vyslovit nové služební přidělení na farnost v kterékoli době, která se jemu a kabinetu jeví jako vhodná. Aby byla možná účinná služba na farnosti, je třeba dbát na přiměřenou délku služební doby.

KAPITOLA 4. - KONFERENCE

Evangelická církev metodistická je strukturovaná konexionálně. Konexia je správně dosaženo uspořádaným systémem konferencí.

Odstavec I. Generální konference

Čl. 501 Zmocnění

Generální konference má zákonodárnou moc ve všech vysloveně celocírkevních záležitostech (Čl. 16 Ústavy). Nemá žádnou moc výkonnou nebo administrativní.

Čl. 502 Složení

1. Generální konference tvoří následující oprávnění hlasující členové:
 - a) stejný počet duchovenských a laických delegátů volených podle usta-

- novení *Ústavy, Nauky a Řádu* na Výročních konferencích. Misijní konference a Provizorní výroční konference mají z hlediska tohoto článku zastoupení jako Výroční konference.
- b) delegáti Metodistické církve ve Velké Británii a jiných autonomních metodistických církví, s nimiž jsou skrze uzavřené smluvní dohody ujednána vzájemná zastoupení na jejich nejvyšších zákonodárných konferencích (Čl. 13.2; 13.3; 574).
2. Příslušný počet delegátů pro danou Výroční konferenci se určí na základě dvou faktorů: jednak podle počtu duchovenských členů Výroční konference a jednak podle počtu (vyznávajících) členů církve všech sborů Výroční konference. – Výraz *duchovenský člen* se vztahuje na duchovenské členy Výroční konference v aktivní službě a na odpočinku (Čl. 602.1).
 3. Sekretář/sekretářka Generální konference spočítá počet delegátů, které má volit každá Výroční konference na základě výše zmíněných faktorů takto:
 - a) jeden duchovenský delegát/delegátka na prvních 375 duchovenských členů Výroční konference a dále jeden/jedna na dalších 375 duchovenských členů nebo více než polovinu tohoto počtu, a
 - b) jeden duchovenský delegát/delegátka na prvních 26.000 členů Výroční konference a dále jeden/jedna na dalších 26.000 členů nebo více než polovinu tohoto počtu, a
 - c) počet laických delegátů/delegátek odpovídající celkovému počtu duchovenských delegátů, jak je popsáno výše.
 - d) Každá Výroční konference má právo nejméně na jednoho duchovenského delegáta/delegátku a jednoho laického delegáta/delegátku.
 - e) Tento vzorec odpovídá Ústavě, části 2, odstavce II, Čl. 13, která definuje nejmenší a nejvyšší počet delegátů Generální konference. Pokud by výpočty vedly k číslům menším nebo větším než je předepsané minimum nebo maximum delegátů, pak má sekretář/sekretářka Generální konference právo vyřešit situaci tím, že počet duchovenských členů i členů církve upraví nahoru nebo dolů tak, jak je potřebné, aby Výroční konference byla oprávněná volit delegáty, přičemž každé takové přizpůsobení má být pro oba faktory proporcionálně stejné.
 4. Delegáti na Generální konferenci jsou Výročními konferencemi voleni v tom kalendářním roce, který předchází zasedání Generální konference. Nejméně třicet dní před začátkem onoho kalendářního roku dá sekretář/sekretářka Generální konference na vědomí biskupovi/biskupce a sekretáři/sekretářce každé Výroční konference počet delegátů, které má volit.
 5. Sekretář/sekretářka každé Výroční konference ohlásí sekretariátu Gene-

rální konference na formuláři potvrzujícím volbu, který ze sekretariátu obdrží, jména, adresy a další požadované informace delegátů a náhradníků zvolených Výroční konferencí.

6. Sekretář/sekretářka Generální konference dodá sekretáři/sekretářce každé Výroční konference průkazy k podepsání a k rozdělení delegátům a náhradníkům zvoleným na Výroční konferenci.

Čl. 503 Předsednictví

Generální konferenci předsedají biskupové/biskupky.

Čl. 504 Volba sekretáře/sekretářky

Sekretář/sekretářka je Generální konferencí volen na návrh Rady biskupů nebo na základě návrhů z pléna.

Čl. 505 Jednací řád

Generální konference si stanoví jednací řád.

Čl. 506 Schopnost usnášení

Generální konference je usnášeníschopná, je-li přítomná většina všech delegátů.

Čl. 507 Podání na Generální konferenci

Každá organizace, každý duchovenský člen i každý člen Evangelické církve metodistické může směřovat na Generální konferenci podání, a to tímto způsobem:

1. Podání musí být doručeno sekretáři/sekretářce Generální konference nebo na místo k tomu určeném ve formě stanovené sekretářem/sekretářkou Generální konference.
2. Každé podání smí obsahovat jen jeden předmět. Týká-li se podání *Ústavy, Nauky a Řádu*, smí se vztahovat jen na jeden článek; je-li ovšem jeden nebo více článků vzájemně těsně spojeno tak, že změna v jednom článku se vztahuje také na změny jiných, může podání požadovat jejich úpravu.
3. Každé podání musí být podepsáno žadatelem a opatřeno dostatečnými údaji jako adresa, farnost, komise nebo správního orgánu Evangelické církve metodistické.
4. Všechna podání na Generální konferenci, s výjimkou podání od jednotlivých členů a skupin místních sborů, která žádají zavedení nových programů nebo rozšíření stávajících programů, jsou neplatná, pokud neobsahují představy o očekávaných nákladech programu.

Podání musí být zaslána nejpozději 180 dní (datum poštovního razítka) před zahajovacím zasedáním Generální konference. Podání, která nejsou zasilána poštou, musí být doručena nejpozději 180 dní před zahajovacím

zasedáním Generální konference. Výjimkou z těchto časových omezení jsou podání Výročních konferencí, jejichž zasedání se koná do 45 dní před zahajovacím zasedáním Generální konference, podobně pro jiná podání podle uvážení *Committee on Reference*.

Čl. 508 Nabytí platnosti legislativních rozhodnutí

Všechna legislativní rozhodnutí týkající se *Ústavy, Nauky a Řádu* Generální konference vstupují v platnost 1. ledna po zasedání Generální konference, na niž byla přijata, pokud není určeno jinak.

Čl. 509 Oficiální postoje jménem církve

1. Právo mluvit jménem Evangelické církve metodistické má podle Ústavy jedině Generální konference. Každé zveřejněné prohlášení i od celocírkvního správního orgánu musí na začátku nebo na konci vyjasnit, že se jedná o postoj dotyčného správního orgánu a ne nutně také o postoje celé Evangelické církve metodistické.
2. Každý člen církve, který má mluvit v rámci státního zákonodárného jednání v zastoupení církve, to smí učinit jen tehdy, když bude nekomentovaně citovat rezoluce a postoje, které přijala Generální konference.

Čl. 510 Úkoly sekretáře/sekretářky

Sekretář/sekretářka Generální konference je zodpovědný za úplné zápisy Generální konference.

Odstavec II. - Jurisdikční konference

Čl. 511 – 535- (...) (Týká se jen USA)

Odstavec III. - Centrální konference

Čl. 540 Právní základ

Na územích mimo USA může Generální konference organizovat Výroční konference, Provizorní výroční konference, Misijní konference a Misie jako Centrální konference nebo Provizorní centrální konference. O jejich počtu, jejich povinnostech, právech a pravomocích rozhodne Generální konference dvoutřetinovou většinou.

Existují Centrální konference, které Generální konference ustanovila nebo v budoucnu ustanoví. Mají nejméně třicet duchovenských a třicet laických

delegátů na základě klíče stanoveného Čl. 541, pokud Generální konference neurčí jiný počet.

Evangelická církev metodistická má Centrální konference ke službě v následujících zemích (*abecední uspořádání podle angličtiny*):

- a) Centrální konference Afrika: Angola, Botswana, Burundi, Keňa, Malawi, Mozambik, Namibie, Rwanda, Jižní Afrika, Súdán, Uganda, Zambie, Zimbabwe;
- b) Centrální konference pro Střední a Jižní Evropu: Albánie, Alžírsko, Rakousko, Bosna, Bulharsko, Chorvatsko, Česká republika, Francie, Maďarsko, Republika Makedonie, Polsko, Slovenská republika, Švýcarsko, Tunisko, (Karpatská) Ukrajina, Srbsko;
- c) Centrální konference Kongo: Kongo, Kongo Brazzaville, Demokratická republika Kongo, Tanzanie, Zambie;
- d) Centrální konference Německo: Německo;
- e) Centrální konference Severní Evropa: Dánsko, Estonsko, Finsko, Kazachstán, Kyrgyzstán, Lotyšsko, Litva, Moldavsko, Norsko, Rusko, Švédsko, Tádžikistán, Ukrajina, Uzbekistán, Bělorusko;
- f) Centrální konference Filipíny: Filipíny;
- g) Centrální konference Západní Afrika: Guinea, Libérie, Nigérie, Senegal, Sierra Leone.

Čl. 541 Shrnutí

1. Centrální konferenci tvoří stejný počet duchovenských a laických delegátů, přičemž duchovenské delegáty volí duchovenští členové a laické delegáty volí laičtí členové Výroční konference. Požadované předpoklady a volební postupy si v rámci Ústavy stanoví Centrální konference sama. Každá Vý-roční konference a Provizorní Výroční konference má právo na nejméně dva duchovenské a dva laické delegáty. Nemá být použit žádný volební postup, který by umožnil více než jednoho duchovenského nebo laického delegáta/delegátku na každých šest duchovenských členů Výroční konference. Pro zbytek, který tvoří více než polovinu směrného čísla stanoveného Centrální konferencí, náleží Výroční konferenci jeden další duchovenský a laický delegát/delegátka. Každá Misijní konference a Misie je oprávněna zvolit a vyslat jednoho ze svých členů jako své zastoupení na příslušné Centrální konferenci. Tato osoba má v Centrální konferenci a jejich výborech poradní hlas.
2. V rámci jedné Centrální konference má být v každé Výroční konferenci použito stejné pravidlo pro poměrné zastoupení duchovenských a laických delegátů.

Čl. 542 Organizace

1. První zasedání Centrální konference je svoláno příslušnými biskupy/biskupkami v době a na místo, které určí. Dobu a místo budoucích zasedání určí Centrální konference nebo její výkonný orgán.
2. Centrální konference zasedá do jednoho roku po skončení zasedání Generální konference. Má právo své zasedání odročit a obnovit projed-

návání na dobu, kterou sama určí. Zasedáním Centrální konference předsedá biskup/biskupka. V případě, že není přítomen žádný biskup/biskupka, volí Centrální konference ze svých duchovenských členů dočasného předsedu/předsedkyni. Biskup/biskupka může se souhlasem výkonného orgánu svolat mimořádné zasedání na dobu a místo, které určí.

3. Rada biskupů může vyslat jednoho nebo více svých členů k návštěvě Centrální konference. Tímto pověřením jsou uznávaným zastoupením celosvětové církve a na žádost příslušného biskupa/biskupky se mohou v dotyčné konferenci ujmout biskupských funkcí.
4. Centrální konference určuje svůj jednací řád. O otázkách jednacího řádu rozhoduje předsedající biskup/biskupka. Proti tomu je možné odvolání k Centrální konferenci. On/ona rozhoduje také v právních otázkách. Proti tomu se lze odvolat k Právní radě Centrální konference.
5. Centrální konference má právo ustavit výkonný orgán (exekutivu, předsednictvo církve, apod.) za účelem správy svého majetku, zastupování svých zákonných zájmů a k vedení všech potřebných úkonů, které se vyskytnou mezi zasedáními Centrální konference. Rozhoduje o jejich složení a pravomoci.
6. Kde jsou v Centrální konferenci činné rady Generální konference, mají být zdůrazněny kooperativní vztahy a pečlivé právní rozlišení.

Čl. 543 Práva a povinnosti

1. Centrální konference je v souladu s *Ústavou, Naukou a Řádem* a případně s mezicírkevními smluvními dohodami zodpovědná za dohled a požadavky misionářských, výchovných, evangelizačních, publicistických a diakonických snah svých Výročních konferencí. Dále je zodpovědná za všechny záležitosti, které jsou jí určeny nebo přeneseny Výročními konferencemi nebo Generální konferencí. Stará se o přiměřené zorganizování těchto prací a volí potřebné pověření.
2. Centrální konference se zmocněním Generální konference volí biskupa/biskupku nebo více biskupů/biskupek ze starších v aktivní službě. Počet biskupů/biskupek, které má volit každá Centrální konference, určuje Generální konference.
3. Volba biskupa/biskupky probíhá podle postupu, který je pro volbu biskupa/biskupky v církvi obvyklý. Centrální konference má právo určit funkční období jí voleného biskupa/biskupky.
4. Centrální konference se podílí na obsahu biskupského fondu Generální konference, takovým procentuálním podílem, který určí *General Council on Finance and Administration (Pozn: Rada Generální konference pro finance a správu)*.

5. Centrální konference určí po poradě se svými biskupy/biskupkami jejich dohlížecí obvod a sídlo.
6. Centrální konference má právo volit pověřence pro všechny oblasti církevní práce v rámci obvodu Centrální konference, nesmí ovšem určovat počet biskupů/biskupek.
7. Centrální konference má právo změn a adaptací *Řádu*, pokud to vyžadují zvláštní okolnosti a misie církve v jejím obvodu. To platí obzvláště s ohledem na organizaci a správu práce na rovině farnosti, oblasti a Výroční konference. Nesmí být přijata žádná usnesení a žádná rozhodnutí, která by byla proti Ústavě nebo Všeobecným pravidlům církve. Je třeba uchovat ducha konnexionálních vztahů mezi sborem a celosvětovou církví. S těmito omezeními může Centrální konference zmocnit Výroční konferenci v rámci její žádosti k adaptaci jednotlivých rozhodnutí.
8. Centrální konference určuje hranice Výročních konferencí, Provizorních výročních konferencí, Misijních konferencí a Misií v rámci svého obvodu, poté když předložila návrhy změn dotýčným Výročním konferencím. Výroční konference tvoří nejméně třicet pět duchovenských členů, s výjimkou svolení Generální konference pro jedno čtyřletí nejméně dvacet pět duchovenských členů.
9. Centrální konference může světit svým Výročním konferencím a Provizorním výročním konferencím, aby stanovily požadavky pro přijímání laických členů.
10. Centrální konference má právo, přijmout změny a úpravy jednacího řádu pro Výroční, Oblastní a Farní konference, a stanovit dodatečné body pro jednání Výroční konference.
11. Centrální konference má právo zkoumat a přijímat protokoly jednání Výročních konferencí, Provizorních výročních konferencí, Misijních konferencí a Misií v rámci svého obvodu a, je-li třeba, stanovit nutná pravidla pro jejich vyhotovení.
12. Centrální konference má právo stanovit pravidla postupu pro vyšetřování a kázeňské řízení svých duchovenských členů, biskupů/biskupek a členů církve. Ordinovaní mají právo na kázeňské řízení před výborem složeným z duchovenských členů a laici mají právo na kázeňské řízení před výborem pro vztahy mezi laiky sestaveným podle Řádu. Právo na odvolání zůstává zachováno.
13. Centrální konference má pravomoc sestavit se souhlasem svého biskupa/biskupky pro svůj obvod liturgické řády.
14. Centrální konference je oprávněna sestavit pravidla a liturgické řády pro slavnost církevního svatebního obřadu, které odpovídají zákonným požadavkům příslušné země nebo zemí v rámci jejího působení.
15. Se souhlasem příslušného biskupa/biskupky má Centrální konference

- pravomoc, řídit vzdělávání a zkoušky zaměstnanců i dobrovolných spolupracovníků, včetně starších, lokálních a laických kazatelů/kazatelek, případně i v příslušném domácím jazyku.
16. Centrální konference má pravomoc vydávat a zveřejňovat pro svůj obvod *Ústavu a Řád*. K *Ústavě* církve připojí odpovídající části *Řádu* platné pro celosvětovou církev, i zkrácené, adaptované a doplněné odstavce, pokud byly přijaty rozhodnutím Centrální konference.
 17. Zákony přijaté Generální konferencí nevstoupí v platnost dříve než dvanáct měsíců po schválení Generální konference, aby měly Centrální konference dost času pro překlad, adaptaci a uveřejnění.
 18. Centrální konference má právo interpretovat článek XXIII (o vrchnosti) z Článků víry s ohledem na politickou situaci země nebo zemí v rámci svého obvodu.
 19. Centrální konference má pravomoc zmocnit sbory v určitém státě nebo zemi, aby zvolily takovou právní formu, která by umožnila žádat o uznání od státu nebo země podle jejich zákonů. Tyto právnické osoby jsou zmocněny zastupovat zájmy církve vůči příslušným místům státu v souhlase s pravidly a zásadami církve. Jsou povinny podávat příslušným Výročním konferencím pravidelně zprávu o své činnosti.
 20. Centrální konference může se souhlasem příslušného biskupa/biskupky uzavírat dohody s jinými církvemi, které obsahují rozvržení podle oblastí nebo obvodů odpovědnosti za křesťanskou práci v rámci hranic Centrální konference.
 21. Centrální konference má právo vést s jinými protestantskými církvemi jednání s ohledem na možnosti spojení církví. Všechny sjednocovací záměry potřebují před začátkem platnosti souhlas Generální konference.

Čl. 544 (volný)

Čl. 545 Protokoly a archívy

1. Protokoly Centrální konference řádně podepsané předsedajícím a sekretářem/sekretářkou Centrální konference jsou postoupeny k ověření Generální konferenci.
2. Sekretář/sekretářka Centrální konference, v níž došlo k biskupské volbě, ohlásí sekretáři Generální konference jméno a sídlo zvolené osoby.

Čl. 546 Majetek

1. Centrální konference může pro sebe a své správní orgány získat právní uschopnění podle zákonů příslušné země a používat takové právní formy, které jí umožní získávat, vlastnit a převádět majetek.
2. Centrální konference má právo přijímat potřebná pravidla a určení pro

- majetek a správu takového majetku. Všechny postupy musí být v souladu se zákony příslušné země nebo zemí.
3. Centrální konference nesmí volně nakládat bez souhlasu příslušných vnitrocírkevních grémií ani přímo ani nepřímo přes své právnícké osoby s majetkem nebo s výnosy majetku místních sborů, Výročních konferencí, nebo jiných místních nebo celocírkevních organizací.
 4. Centrální konference popř. její organizace s právní subjektivitou nesmí podrobit finančním závazkům žádný výbor Generální konference ani nějakou organizaci církve bez oficiálního souhlasu tohoto výboru nebo organizace. Všechny poukázané prostředky musí být použity podle svého určení účelu. Ke změně účelu určení může dojít jen se souhlasem Centrální konference.

Čl. 547 Konferenční správní orgány

1. Centrální konference má právo zřídit pro všechna odvětví církevní práce stálé výbory, komise, pověření, díla a jiné orgány. O jejich složení a obsazení rozhoduje Centrální konference. K těmto odvětvím patří služba žen, mužů dětí a mládeže, potřebných a jiných. Podrobnosti a řády stanoví Centrální konference odděleně.
2. Centrální konference volí každé čtyři roky Komisi pro biskupský úřad. Komise sestává nejméně ze sedmi, nejvýše ze sedmnácti členů. Pětinu členů komise určuje biskup/biskupka. Komise zasedá nejméně jednou ročně. Je svolána biskupem/biskupkou a volí předsedu/předsedkyni, místopředsedu/místopředsedkyni a sekretáře/sekretářku. Biskup/biskupka a nebo předsedající jsou zmocnění svolávat další zasedání

Funkce Komise pro biskupský úřad jsou tyto:

- a) Podporovat biskupa/biskupku v dohledu nad duchovními i časnými zájmy církve, se zvláštní pozorností na oblasti, v nichž má biskup/biskupka předsednickou zodpovědnost.
- b) Být biskupovi/biskupce k dispozici radou.
- c) spolupůsobit při určování biskupských potřeb s ohledem na vnější životní a pracovní podmínky a příslušným grémiím dávat doporučení.
- d) Informovat biskupa/biskupku o poměrech v jeho/jejím obvodu, co se týče vztahů mezi biskupem/biskupkou a osobami v konferenčních správních orgánech.
- e) Vysvětlovat lidem ve sborech příslušné biskupské oblasti a v konferenčních správních orgánech podstatu a funkci biskupského úřadu v Evangelické církvi metodistické.
- f) Další úkoly Komise viz v článcích 407–413.

3. Centrální konference, která adaptuje a vydává *Ústavu, Nauku a Řád* podle Čl. 543.7, ustaví **Právní radu**. Mimo jiných úkolů, které na ni může přenést Centrální konference, Právní rada zkoumá a určuje, zda jsou rozhodnutí Centrální nebo Výroční konference v soulase s adaptovaným vydáním *Ústavy, Nauky a Řádu*. Bližší upravuje Centrální konference odděleně.

Čl. 548 Biskupové na odpočinku

Ordinovaný kazatel/ordinovaná kazatelka, který/ktará sloužil/sloužila jako biskup/biskupka Centrální konference během jednoho období nebo části období, v němž se očekává časové omezení úřadu, obdrží po ukončení aktivní služby úhradu z biskupského fondu Generální konference.

Odstavec IV. - Provizorní centrální konference

Čl. 560 Právní zásady

Výroční konference, Provizorní výroční konference, Misijní konference a Misie mimo USA, které nejsou včleněny do Centrální konference a mají z geografických, jazykových, politických nebo jiných důvodů společné zájmy, mohou být organizovány jako Provizorní centrální konference. Podrobnosti upravuje *Book of Discipline (Řád církve)*.

Čl. 561–567 (*Podrobná určení pro Provizorní centrální konferenci, jsou pro stávající Centrální konference irelevantní.*)

Odstavec V. - Autonomní metodistické církve, přidružené autonomní metodistické církve, připojené církve, smluvní církve

Čl. 570

Církve mimo hranice Spojených států amerických mohou být ve vztahu k Evangelické církvi metodistické různým způsobem: jako autonomní metodistické církve, přidružené autonomní metodistické církve, přidružené spojené církve, připojené církve nebo smluvní církve. Vztah může také obsahovat vznik zastoupení na Generální konferenci.

Čl. 571 Autonomní metodistické církve, přidružené autonomní metodistické církve a přidružené spojené církve

1. Členská osvědčení, která jsou vystavena kazateli/kazatelkami jedné z církví, jsou uznávána také kazateli/kazatelkami ostatních církví.
2. Jestliže jsou požadavky některé z těchto metodistických církví pro její ordinované služby srovnatelné s požadavky Evangelické církve metodistické, mohou být duchovenští členové mezi Výročními, popř. Provizor-

ními výročními konferencemi a odpovídajícími církevními orgány jiné církve převedeni (transferováni) a jejich ordinace uznána jako platná. To se děje ve shodě (souladu) mezi biskupy/biskupkami popř. odpovídajícími církevními autoritami a s jejich souhlasem. Je třeba dbát určení Čl. 347.

Cesta k autonomní metodistické církvi

Čl. 572 Cesta k autonomní metodistické církvi

Jestliže mají konference mimo Spojené státy, které jsou částí Evangelické církve metodistické, přání stát se autonomní metodistickou církví, přidruženou autonomní metodistickou církví nebo přidruženou spojenou církví, je k tomu třeba souhlasu příslušné Centrální konference. Její rozhodnutí musí být ratifikováno dvoutřetinovou většinou odevzdaných hlasů Výročních konferencí v rámci (*příslušné*) Centrální konference. Podrobnosti upravuje *Book of Discipline*.

Stát se smluvní církví

Čl. 573

Smluvní svazek, jehož obsah byl přijat na Generální konferenci 1992 pod názvem „Uzavření smlouvy mezi křesťanskými církvemi a Evangelickou církví metodistickou“, může být uzavřen mezi Evangelickou církví metodistickou a jinou křesťanskou církví. Podrobnosti upravuje *Book of Discipline*.

Konkordátní dohoda

Čl. 574 (...) (*Čl. 574 se týká roviny Generální konference*)

Připojení k evangelické církvi metodistické

Čl. 575 (...) (*Čl. 575 se týká roviny Generální konference*)

Odstavec VI. - Provizorní výroční konference

Čl. 580 Definice

Provizorní výroční konference je konference, která kvůli podmínkám omezeného počtu členů nesplňuje status Výroční konference.

Čl. 581 Předpoklady

Misijní konference nebo M i výroční konference. Platí následující předpoklady:

1. Provizorní výroční konference nemůže být ustavena s méně než deseti

duchovenskými členy a nemůže pokračovat s méně než šesti duchovenskými členy.

- Počet členů církve a finanční příspěvky konference musí vykazovat v předcházejícím čtyřletí zřetelný růst a v obou oblastech se musí očekávat, že cílevědomý program přinese další pokroky.

Čl. 582 Organizace

- Provizorní výroční konference je organizována stejným způsobem jako Výroční konference a se souhlasem předsedajícího biskupa/předsedající biskupky má stejná práva a úkoly.
- Provizorní výroční konference zasedá každoročně v době stanovené biskupem/biskupkou. Není-li přítomen žádný biskup/biskupka, převezme předsednictví superintendent/superintendentka. Není-li přítomen ani superintendent, postupuje se způsobem platným pro Výroční konference (Čl. 603.6). Konference nebo jí pověřený výbor zvolí místo zasedání.
- Provizorní výroční konference volí jednoho duchovenského člena a jednoho laického člena jako své delegáty s plným hlasovacím právem a všemi ostatními právy na Generální konferenci. Delegáti na Centrální konferenci jsou voleni podle Čl. 541.1.

Čl. 583 (...) *(týká se konkrétních zemí jiných Centrálních konferencí)*

Odstavec VII. - Misijní konference

Čl. 585 Definice

Konference je **Misijní konferencí** pro své zvláštní misijní možnosti, svůj omezený počet členů a prostředky, své zvláštní požadavky na vedení, své strategické regionální nebo jazykové okolnosti a své pastorální potřeby. Světová misijní rada (*General Board of Global Ministries*) se stará o administrativní poradenství a finanční podporu se zvláštním zřetelem k majetkovým příležitostem.

Čl. 586-588 (...)

Odstavec - VIII. Misie

Čl. 590 Definice

Misie je administrativní jednotka pro pracovní pole uvnitř nebo vně struktur Výroční konference, Provizorní výroční konference nebo Misijní konference, která je pod záštitou Světové misijní rady (*General Board of Global Ministries*) a úkoly všeobecně plní podobně jako Oblastní konference.

Účel misie je služba zvláštní skupině osob nebo regionu, jejichž potřeby

nemohou být dostatečně uspokojeny skrze stávající struktury a prostředky Výroční konference. Může být východiskem pro vytvoření Provizorní konference nebo Misijní konference.

Čl. 591 (...)

Odstavec IX. - Výroční konference

Čl. 601 Úkol

Úkol Výroční konference spočívá ve vystrojování svých místních sborů ke službě a ve vytváření služebního společenství (Konexio) přes hranice místních sborů, aby byli pro Ježíše Krista získávání učedníci a učednice; ke cti Boží.

Čl. 602 Složení a povaha

1. Duchovenskými členy Výroční konference (Čl. 368) jsou: Diakoni a starší v plnoprávném spojení (Čl. 333), členové na zkoušku (Čl. 327), mimořádní členové (Čl. 344.4, 586.4) a lokální kazatelé/kazatelky se služebním přidělením na plný nebo částečný úvazek (Čl. 317). (*viz také Čl. 32*).
 - a) Duchovenští členové v plnoprávném spojení jsou oprávněni hlasovat ve všech záležitostech Výroční konference, kromě volby laických delegátů na Generální konferenci a Centrální konferenci. Pouze oni rozhodují o všech otázkách, které se týkají ordinace, charakteru a konferenční příslušnosti duchovenských členů.
 - b) Duchovenští členové na zkoušku, mimořádní členové a lokální kazatelé/kazatelky se služebním přidělením na plný nebo částečný úvazek mají hlasovací právo ve Výroční konferenci ve všech záležitostech, kromě změny ústavy, volby delegátů na Generální a Centrální konferenci, a při všech záležitostech, které se týkají ordinace, charakteru a konferenčního vztahu duchovenských členů.
2. Osobám, které byly před 1. 1. 1997 mimořádnými členy podle starého řádu, je dovoleno pokračovat v tomto vztahu a službě podle *Ústavy, Nauky a Řádu* z r. 1992, dokud zachovají tento status.
3. K laickým členům se počítají farnostmi zvolení laičtí členové, diakoničtí služebníci (*viz Čl. 32, pozn. 9*), konferenční vedoucí laiků, oblastní vedoucí laiků, sekretář/sekretářka konference pro světovou misii (pokud se jedná o laika), ti, kdo jsou zodpovědní za službu laických kazatelů, vedoucí sesterské služby, bratrské služby (*služby mužů*), vedoucí konferenční organizace mladých dospělých, konferenční práce s mládeží, sekretáře/sekretářku studijního díla, jedna mladá osoba mezi 12 a 17 lety a jedna mladá osoba mezi 18 a 30 lety z každé oblasti, která je zvole-

na způsobem určeným Výroční konferencí. Výroční konference jedné Centrální konference mohou upustit od požadavku na čtyřleté účasti a dvouletém členství pro mladé pod 30 let. V době své volby ovšem musí být vyznávajícími členy Evangelické církve metodistické a aktivně se v ní podílet.

Každá farnost, ve které je služebně přidělen víc než jeden duchovenský člen, má právo na odpovídající počet laických členů. Laičtí členové musí dva roky bezprostředně před svou volbou být členy Evangelické církve metodistické na nejméně čtyři roky před svou volbou se v této církvi aktivně podílet. Je-li počet laických členů menší než duchovenských členů Výroční konference, má se konference podle vlastního uvážení postarat o klíč k volbě dodatečných laických členů, aby byla zachována parita.

4. Mimořádného zasedání Výroční konference se mají účastnit titíž laičtí členové, kteří se účastnili posledního řádného zasedání. V případě úmrtí, vážného onemocnění nebo ukončení členství se Farní konference postará o náhradníka.
5. Laičtí členové Výroční konference se účastní zásadně všech jednání a jsou oprávněni hlasovat ve všech záležitostech. Výjimkou jsou všechny otázky, které se týkají povolení pro duchovenskou službu, ordinace, konferenční příslušnosti nebo otázky způsobu života a vedení úřadu ordinovaných. Tato omezení neplatí pro laické členy, kteří jsou členy Komise pro ordinované služby. Laičtí členové pracují ve všech výborech kromě těch, v nichž jde o vyšetřovací a kárné jednání duchovenských členů.
6. Je-li laický člen dočasně omluven z účasti na zasedání Výroční konference, může nastoupit na jeho místo zastupující laický člen a hlasovat. Laický člen má povinnost podat ve své farnosti zprávu o jednáních Výroční konference.
7. Je povinností každého člena konference včetně duchovenských členů na zkoušku a lokálních kazatelů/kazatelek, účastnit se zasedání. Zprávy, které jsou požadovány podle *Ústavy, Nauky a Řádu* se předkládají v předepsané formě. Každý člen, jemuž je znemožněna účast, to písemně sdělí konferenčnímu sekretáři/sekretářce a zdůvodní svou nepřítomnost. Jestliže se ordinovaný člen v aktivní službě neúčastní zasedání Výroční konference bez dostatečného zdůvodnění, předá tuto záležitost konferenční sekretář/sekretářka Komisi pro ordinované služby.
8. Oficiální zástupci jiných církví pozvaní Výroční konferencí, stejně jako spolupracovníci celocírkevních správních orgánů v oblasti Výroční konference se mohou zúčastnit jednání s poradním hlasem.
9. Právní poradci/poradkyně konference se jednání Výroční konference účastní s poradním hlasem, pokud ovšem nejsou členy.

Čl. 603 Organizace

1. Výroční konference mohou podle příslušných státních zákonů požádat o právní subjektivitu a vytvářet jednu nebo více právnických osob.
2. Biskup/biskupka určí dobu zasedání Výroční konference.
3. Výroční konference jeden z jejích výborů určí místo zasedání. Kdyby se muselo z nějakého důvodu měnit místo zasedání, může většina superintendentů se souhlasem příslušného biskupa/biskupky místo změnit.
4. Zasedání Výroční konference se má konat na místě, které je přístupné postiženým.
5. Mimořádné zasedání Výroční konference se může konat na místě a v době, jak to určí Výroční konference po poradě s biskupem/biskupkou nebo jak určí biskup/biskupka se souhlasem dvou třetin superintendentů. Mimořádné zasedání Výroční konference může projednávat jen ty body programu, které jsou uvedeny v pozvání.
6. Výroční konferenci předsedá příslušný biskup/biskupka. V případě nějaké překážky se postará, aby zasedání vedl jiný biskup/biskupka. Není-li přítomen žádný biskup/biskupka, zvolí konference písemně, bez návrhu a debaty, jednoho/jednu ze svých aktivních starších, aby tomuto zasedání předsedal/předsedala. Zvolený/zvolená předsedající má plnit všechna práva biskupa/biskupky, s výjimkou ordinace.
7. Výroční konference vykoná své volby na svém prvním zasedání po Generální konferenci (nebo, jestliže si to přeje, na posledním zasedání před Generální konferencí). Zvolí sekretáře/sekretářku a statistika/statističku pro následující čtyřletí. Jestliže se toto místo uvolní mezi dvěma zasedáními, pověří biskup/biskupka po poradě se superintendenty/superintendentkami některou osobu až do nejbližšího zasedání Výroční konference.
8. Výroční konference může určit člena církve, který má ve svém místním sboru dobrou pověst a má právnickou kvalifikaci, jako právního poradce/právní poradkyni. Je navržen/navržena biskupem/biskupkou a Výroční konference volí. Právní poradce/právní poradkyně radí biskupovi/biskupce a Výroční konferenci v právnických otázkách.
9. Konferenční vedoucí laiků
 - a. Zvolený/zvolená konferenční vedoucí laiků vede konferenční laiky. Probouzí povědomí pro službu laiků jak ve sborech, tak i v rodinách, zaměstnání, v obci i ve světě. Podporuje účast laiků na plánovacích a rozhodovacích procesech ve Výroční konferenci, v oblasti i v místních sborech ve spolupráci s biskupem/biskupkou, superintendentem/superintendentenkou a kazatelem/kazatelkou.
 - b. Konferenční vedoucí laiků je ve spojení s organizovanými skupinami

laiků v konferenci jako je služba mužů, služba žen, práce mládeže. Povzbuzuje je v jejich práci a podporuje je v koordinaci jejich činností.

Konferenční vedoucí laiků je zodpovědný/zodpovědná za

- a. další rozvíjení zvláštní role laiků v životě církve;
- b. zintenzivňování podílu laiků na zasedáních a strukturách Výroční konference;
- c. povzbuzování laiků v celkové službě církve.
- c. Konferenční vedoucí laiků předsedá konferenčnímu shromáždění laiků nebo odpovídajícím grémiu. Je členem Výroční konference a sekretariátu. Může být z moci úřadu zvolen/zvolena členem dalších grémií Výroční konference.
- d. Konferenční vedoucí laiků podává zprávu Výroční konferenci.
- e. Konferenční vedoucí laiků může spolupracovat v Komisi pro ordinované služby a spolupracovat při ordinační bohoslužbě při Výroční konferenci.
- f. Konferenční vedoucí laiků se setkává s Kabinetem, když jsou na programu věci, které se vztahují ke koordinaci, uskutečňování nebo správě programu konference, nebo jiných záležitostí, jak to určí kabinet.
- g. Konferenční vedoucí laiků se pravidelně setkává s biskupem/biskupkou k rozhovorům o situaci Výroční konference a církve, záležitostech služby na místě i ve světě.
- h. Konferenční vedoucí laiků je volen/volena Výroční konferencí vždy na čtyřletí. Způsoby a metody navrhování a funkčního období určí Výroční konference.
- i. Konferenční vedoucí laiků je členem sdružení konferenčních vedoucí laiků.

Čl. 604 Povinnosti a práva

1. Výroční konference má právo si dát pro své úkoly pravidla a řády, pokud neodporují *Ústavě, Nauce a Řádu*.
2. Výroční konference může přijmout jako duchovenské členy jen takové osoby, které splnily požadavky *Ústavy, Nauky a Řádu*, a pouze tam předepsaným způsobem.
3. Výroční konference má právo přezkoumat způsob vedení života i úřadu svých duchovenských členů. Je-li zapotřebí, postupuje podle disciplinárních řádů. Přezkoumání se děje skrze Komisi pro ordinované služby.
4. Každý převod duchovenského člena je závislý na přezkoumání charakteru skrze konferenci, ke které patří. Po oficiálním sdělení převodu se stává členem nové konference se všemi právy i povinnostmi. Nesmí ve

stejném roce ani hlasovat o stejných otázkách Ústavy, ani být počítán v obou konferencích při určování počtu delegátů pro volbu delegátů nebo volit delegáty na Generální nebo Centrální konferenci.

5. Výroční konference je oprávněna zkoumat stav členů a financí ve farnostech a žádat případně vysvětlení a nabízet poradenství.
6. *Uzavřená zasedání.* – V duchu otevřenosti a zodpovědnosti jsou všechna zasedání správních orgánů, komisí a výborů Výroční konference otevřená. Některé zasedání může být dočasně uzavřeno k projednání zvláštních témat, když o takovém uzavřeném zasedání rozhodne alespoň tříčtvrtinová většina hlasujících členů v otevřeném hlasování. Výsledek hlasování musí být v protokolu zaznamenán. V otevřených zasedáních jsou rozdělované dokumenty považované za veřejné.

Uzavřená zasedání by měla být řídká, jak jen možno. Témata k poradě v uzavřených zasedáních jsou omezena na záležitosti nemovitostí; personální záležitosti; otázky akreditace a uznání institucí; užití bezpečnostního personálu nebo bezpečnostních správních orgánů; jednání, v nichž budou sdělovány důvěrné informace třetích osob.

Zpráva o výsledku uzavřeného zasedání má následovat v otevřeném zasedání bezprostředně po skončení zasedání nebo co možná nejdříve.

Čl. 605 Záležitosti Výroční konference

1. Jednání má být otevřeno bohoslužebnou slavností. V ustavujícím zasedání se konstatuje přítomnost.
2. Výroční konference schválí svůj program.
3. Výroční konference volí členy všech komisí a výborů podle *Ústavy, Nauky a Řádu*, popř. jak si to Výroční konference sama určí. Je třeba dbát zásady inkluзивity (Čl. 138).
4. Výroční konference přijímá k projednávání a usnesení zprávy superintendentů/superintendentek, pověřenců, komisí, výborů a zvláštních správních orgánů.
5. V programu Výroční konference má být vyhrazen čas pro projevy nebo podání zpráv, za které je zodpovědný/zodpovědná konferenční vedoucí laiků.
6. Výroční konference zkoumá způsob vedení života a úřadu duchoven-ských členů. Výsledek podá komise pro ordinované služby ve veřejném zasedání v souhrnné zprávě biskupovi/biskupce a konferenci. Otázky ordinace, zkoumání charakteru a konferenčního vztahu se projednávají ve shromáždění duchoven-ských členů. Usnesení ve shromáždění duchoven-ských členů se dějí pro a jménem Výroční konference. Ustanovení *Ústavy, Nauky a Řádu*, která platí pro Výroční konferenci, platí také pro shromáždění duchoven-ských členů. Všichni duchovenští členové Výroč-

ní konference a laičtí členové komise pro ordinované služby se mohou shromážďení duchovenských členů účastnit a mluvit. Hlasovat mohou jen ordinovaní členové v plnoprávném spojení a laičtí členové komise pro ordinované služby. Ostatní osoby mohou být přítomny na výslovné rozhodnutí shromážďení duchovenských členů, ale nemají hlasovací právo a smějí mluvit jen na zvláštní povolení shromážďení duchovenských členů.

7. Po úspěšném zkoumání způsobu vedení života a úřadu duchovenských členů Výroční konference může biskup/biskupka konferenci představit osoby které byly doporučeny k přijetí do plnoprávného spojení, a přijmout je do konferenčního členství podle Čl. 336.

Čl. 606 Protokoly a archivy

1. Výroční konference vyhotoví o jednání protokol. Jestliže nemá archiv, uchovává konferenční dokumenty sekretář/sekretářka konference a předává je svému nástupci/nástupkyni. Protokoly o jednání za jedno čtyřletí se předkládají Centrální konferenci k uchování v jednom svazku.
2. Každá Výroční konference předá Světové radě pro finance a administrativu (*General Council on Finance and Administration*) dva tištěné exempláře svých výročních „Zpráv a protokolů“ a po jednom exempláři též vedoucímu výboru Generální konference (*Connectional Table*) i výboru pro komunikace (*United Methodist Communications*).
3. „Zprávy a protokoly“ obsahují následující odstavce v tomto pořadí:
 - a) vedoucí osoby Výroční konference,
 - b) komise, výbory, Seznam členů konference s prezencí,
 - c) zápis jednání,
 - d) zpráva o personálních změnách ve Výroční konferenci,
 - e) služební přidělení,
 - f) zprávy předepsané Výroční konferencí,
 - g) zprávy superintendentů/superintendentek,
 - h) nekrology,
 - i) seznam zesnulých duchovenských členů,
 - j) historické údaje,
 - k) různé,
 - kk) seznam kazatelů/kazatelek (včetně seznamu uznaných lokálních kazatelů/kazatelek ve formě, kterou určí konference),
 - m) statistika,
 - n) obsah.
4. Sekretář/sekretářka Výroční konference nebo jiná pověřená osoba dokumentují kompletně průběh služby ordinovaných a těch, kdo jsou pověřeni k duchovenským službám ve Výroční konferenci.

- Tato dokumentace obsahuje následující podklady: životopis, seznam služebních přidělení a konferenční rozhodnutí týkající se konferenční příslušnosti. Dále jsou uloženy údaje týkající se průběhu služby vylíčení okolností v souvislosti se změnou konferenční příslušnosti, ordinační pověření předaná biskupem/biskupkou nebo superintendentem/superintendentkou případně důvěrné soudní dokumenty.
5. Statistické zprávy z farností je třeba dodat Výroční konferenci na schválených formulářích a v předepsané lhůtě.
 6. Aby byl zachován světově jednotný systém zpráv, sestavují se všechny zprávy sekretářů/sekretářek, statistiků a pokladníků ve formě předepsané *General Council on Finance and Administration (Světovou radou pro finance a administrativu)*.
 7. Všechny osobní dokumenty se ve Výroční konferenci uchovávají s ohledem na zákonná ustanovení o ochraně osobních údajů a podle určení Generální konference.
 - a) Výroční konference je majitelkou svých osobních dokumentů.
 - b) Osoby, o nichž jsou vedeny údaje, mají právo na přístup k nahlédnutí do informací zde obsaženým, s výjimkou odevzdaných ordinačních listin a informací, pro něž je podepsáno prohlášení o zřeknutí se přístupu.
 - c) Nahlédnutí jiných osob do neveřejných podkladů kromě biskupa/biskupky, superintendenta/superintendentky, sekretáře/sekretářky Výroční konference, nebo jiné pověřené osoby nebo předsedy/předsedkyně Komise pro ordinované služby, právního zástupce církve a předsedy/předsedkyně vyšetřovacího výboru, vyžaduje písemný souhlas osoby, pod jejímž jménem jsou dokumenty uchovávány.

Čl. 607 Konexionální služby

Každá Výroční konference je zodpovědná za to, aby misie a služba ECM byla v rámci její oblasti tak vykonávána a vedena, aby

1. získala jasný pohled na svůj úkol jako Výroční konference v rámci misie církve;
2. tvořila a pěstovala vztahy a spojení mezi místními sbory, oblastí, Výroční konferencí i celou církví;
3. byla povzbuzována, koordinována a podporována práce oblasti a sborů v oblasti budování, pomáhání a dosvědčování (svědectví) k proměňování světa;
4. zajistit usměrnění všech zdrojů Výroční konference na její misi;
5. byla rozvíjena a posilována služba lidem z různých kultur, včetně etnických sborů;

6. byly připravovány nástroje, které se starají o to, aby jednání církve souhlasilo s jejími proklamovanými hodnotami.

Čl. 608 Pověřenec pro práci ve veřejnosti

Doporučuje se, aby měla Výroční konference nebo biskupský dohlížecí obvod pověřence/pověřenkyňi pro práci ve veřejnosti.

Správní orgány konference

Čl. 609 Správní orgány konference

Výroční konference organizuje své služby a postupy tak, aby mohla splnit své úkoly (Čl. 601). Stará se o konexionální propojení místních sborů, oblasti a konference s celocírkevními správními orgány.

1. Výroční konference ustaví na čtyřletí na svém prvním zasedání po (nebo, pokud si to přeje, na posledním zasedání před) Generální konferenci komise a výbory, které jsou řádem uloženy. Výroční konference se od tohoto ustanovení může odchýlit, pokud to lépe poslouží jejímu úkolu, za předpokladu, že jsou jasně stanoveny kompetence a pravidla pro oprávněnost a spolupráci s celocírkevními správními orgány.
2. Výroční konference může vytvořit dodatečné komise a výbory a stanovit jejich složení, jakož i jejich práva a povinnosti.
3. Při sestavování komisí, výborů a správních orgánů Výroční konference je třeba dbát podle možnosti na začlenění rozličných skupin lidí ve smyslu zásady inkluзивity (Čl. 138).
4. Členové z celocírkevních správních orgánů jsou z moci svého úřadu členy odpovídajících orgánů Výroční konference. Jestliže tím vznikne současné členství ve více orgánech a je to určením Výroční konference nebo *Ústavy, Nauky a Řádu* vyloučeno, zvolí si tato osoba orgán Výroční konference, v němž bude pracovat.

Komise pro finance a církevní majetek

Čl. 610 Komise pro finance a církevní majetek

Pro správu všech finančních záležitostí je ve Výroční konferenci **Komise pro finance a církevní majetek** nebo jiné orgány, které přebírají tyto úkoly.

Čl. 611

1. *Cíl*: Cílem Komise je sestavit pravidla a postupy a dále je rozvíjet, aby bylo zaručeno přiměřené plánování a řádný rozvoj všech finančních úkolů konference a odpovědné nakládání s církevním majetkem.
2. *Složení*: Výroční konference volí členy Komise na návrh nominačního výboru v počtu a složení, jak sama určí. Členy z moci svého úřadu, při-

- nejmenším s poradním hlasem, jsou pokladník konference, superintendent/superintendentka a členové odpovídajících finančních grémií Centrální a Generální konference, kteří patří k Výroční konferenci.
3. *Předseda a zapisovatel*: Komise zvolí ze svého středu předsedu/předsedkyni, zapisovatele/zapisovatelku a jejich zástupce.
 4. *Výbory*: Komise může ustavit výbory a odborné skupiny, obzvláště výbor pro stavební záležitosti a pozemkové vlastnictví. Určuje jejich úkoly, práva a zodpovědnost.
 5. Komise se bezprostředně zodpovídá Výroční konferenci a podává jí zprávy.

Čl. 612 Zodpovědnost

Komise zodpovídá za všechna opatření pro zajištění prostředků a kontrolu výdajů Výroční konference, jako i za správu a hospodaření církevního majetku. Bližší stanoví Výroční konference odděleně.

Čl. 613 – 618 (...) Platy kazatelů/kazatelek.

Čl. 619

Výroční konference zodpovídá za odměňování duchovenských členů v aktivní službě a za zajištění duchovenských členů na odpočinku (Čl. 342). Upravuje tyto záležitosti sestavením odpovídajících řádů.

Čl. 620–627 (...)

Další správní orgány konference

Čl. 628 Komise Církve a společnost

Ve Výroční konference je **Komise Církve a společnost** nebo jiný orgán, který se zabývá těmito úkoly a vytváří přímé spojení s odpovídajícími správními orgány Centrální a Generální konference. Stará se o sociální a misijně-diakonické aktivity v obvodu Výroční konference a stejně tak společenskou zodpovědnost církve za mír, spravedlnost a ochranu stvoření. Název, složení, úkoly a pracovní způsoby komise upravují Výroční konference odděleně.

Čl. 629 Komise pro učednictví

Ve Výroční konference je **Komise pro učednictví** nebo jiný orgán, který se zabývá těmito úkoly a vytváří přímé spojení s odpovídajícími správními orgány Centrální a Generální konference. Přebírá úkoly v oblasti evangelizace, bohoslužby, křesťanského životního stylu, křesťanské výchovy a duchovního formování života (spiritualita). Název, složení, úkoly a pracovní způsoby komise upravují Výroční konference odděleně.

Čl. 630 Komise pro činnost laiků

Ve Výroční konferenci je **Komise pro činnost laiků** nebo jiný orgán, který se zabývá těmito úkoly a vytváří přímé spojení s odpovídajícími správními orgány Centrální a Generální konference. Podporuje povědomí pro zvláštní roli laiků v životě církve a povzbuzuje a uzpůsobuje je ke službě. Přebírá úkoly v oblasti vzdělávání dospělých a kazatelské činnosti laiků. Název, složení, úkoly a pracovní způsoby komise upravují Výroční konference odděleně.

Čl. 631 Komise pro církevní práci s migranty

Ve Výroční konferenci je **Komise pro církevní práci s migranty** nebo jiný orgán, který se zabývá těmito úkoly a vytváří přímé spojení s odpovídajícími správními orgány Centrální a Generální konference. Budí povědomí konference pro výzvy církvi v oblasti migrace, rozvíjí strategie pro církevní práci s migranty, poskytuje poradenství a zdroje a nabízí platformu pro výměnu mezi zainteresovanými osobami. Název, složení, úkoly a pracovní způsoby komise upravují Výroční konference odděleně.

Čl. 632 Komise pro misii a mezinárodní spolupráci

Ve Výroční konferenci je **Komise pro misii a mezinárodní spolupráci** nebo jiný orgán, který se zabývá těmito úkoly a vytváří přímé spojení s odpovídajícími správními orgány Centrální a Generální konference. Je zodpovědná za to, aby se v církvi pravidelnými informacemi, aktivitami a zvláštními akcemi budilo a vybízelo porozumění pro světovou misii církve, a stejně tak aby byla získávána spolupráce i prostředky. Název, složení, úkoly a pracovní způsoby komise upravují Výroční konference odděleně.

Čl. 633 (...)**Čl. 634 Komise pro ordinované služby**

Ve Výroční konferenci je **Komise pro ordinované služby**. Radí Výroční konferenci ve všech personálních záležitostech jako otázkách získávání, vzdělávání a dalšího vzdělávání spolupracovníků v duchovenských a diakonických službách a laických kazatelů/kazatelek. Dává doporučení při pověřování, ordinaci a změnách konferenčního vztahu. Každé čtyři roky je volena Výroční konferencí a podává jí zprávy.

1. Složení:

- a. Komise pro ordinované služby je složena nejméně ze šesti duchovenských členů v plnoprávném spojení. Nejméně jedna pětina a nejvýše jedna třetina celkového počtu členů jsou laici. Laičtí členové Komise pro ordinované služby mají podle Čl. 33,4 Ústavy plné hlasovací právo v Komisi a ve shromáždění členů v plnoprávném spojení. Členy z moci svého úřadu jsou superintendenti/superintendentky a případ-

- ně předseda Svazu diakonů a Svazu starších. Nejvýše dva členové v mimořádném spojení s Výroční konferencí nebo lokální kazatelé/kazatelky mohou být zvoleni jako další členové Komise, ale nemají žádné hlasovací právo ve všech záležitostech týkajících se ordinace, charakteru a konferenční příslušnosti duchovenských členů.
- b. Členové jsou navrženi biskupem/biskupkou po konzultaci s Kabinetem a dosavadním předsedou/předsedkyní Komise přes Nominační výbor. Opětovná volba je možná nejvýše dvakrát.
 - c. Komise pro ordinované služby volí ze svých členů předsedu/předsedkyni, sekretáře/sekretářku a jejich zástupce.
 - d. Komise pro ordinované služby může vytvořit podvýbory, které jsou jí zodpovědné.
2. Komise pro ordinované služby má následující úkoly:
 - a. Získávání budoucích pracovníků. Zabývá se záležitostmi povolání osob pro ordinované a pověřené služby v církvi a stanovuje přiměřená kritéria pro podporu.
 - b. Žádosti: přijímá žádosti do pověřených popř. ordinovaných služeb v církvi, zkoumá tyto osoby, stav jejich vzdělání, popř. jejich ordinační listiny se zřetelem k jejich obdarování pro různé služby v církvi a doporučí je Výroční konferenci ke studiu, k přijetí jako lokální kazatele/kazatelky, k přijetí jako kazatele/kazatelky na zkoušku nebo k přijetí jako člena v plnoprávném spojení.
 - c. Provázení/mentoring: provází osoby na cestě vzdělání pro církevní služby. Může k tomu ustavit a vzdělávat mentory/mentorky, posuzovat studijní pokrok (mj. přijímáním zpráv z teologických seminářů nebo mentorů/mentorek). Může doporučit Výroční konferenci ukončení a znovupřijetí žádosti o vztah.
 - d. Vzdělávání/kontakt s bohosloveckými učilišti: stanovuje požadovaná studia a předpoklady, na jejichž základě mohou být uchazeči/uchazečky v rámci Výroční konference pověřeni popř. ordinováni a mohou obdržet od biskupa/biskupky služební přidělení. Jmenuje potřebné osoby pro zkoušení a mentory/mentorky. V těchto otázkách úzce spolupracuje s bohosloveckými učilišti Evangelické církve metodistické.
 - e. Pověřené služby: Každoročně doporučuje konferenci pokračování v pověření pro službu lokálních kazatelů/kazatelek a vede seznam lokálních kazatelů/kazatelek bez služebních přidělení, kteří jsou církvi k dispozici. Doporučuje osoby k přijetí jako mimořádné členy a sestavuje při ukončení služby zprávu o důvodech odchodu.
 - f. Svaz ordinovaných: Doporučuje členy na zkoušku k ordinaci. Ve spolupráci s biskupem/biskupkou a předsedou/předsedkyní Svazu ordi-

- novaných napomáhá životu služebného společenství. Navrhuje Svazu jednoho z jeho členů k volbě jako předsedy/předsedkyně Svazu.
- g. Změna konferenčního vztahu: Projednává všechny žádosti o změnu konferenčního vztahu jako přijetí na zkoušku, přijetí do plnoprávného spojení, rok dovolené, propuštění na dovolenou, důchod nebo ukončení členství ve Výroční konferenci podává doporučení na schůzi členů v plnoprávném spojení.
 - h. Jednací otázky: Při návrzích o změně konferenčního vztahu poskytuje dotčeným osobám právo slyšení a přezkoumání jednání. K tomu ustaví výbor, který může být dotčenou osobou zavolán.
 - i. Osobní spisy: Je zodpovědná za vedení a ochranu osobních spisů pro všechny osoby v obvodu své působnosti. Vydává pravidla o místě úschovy a práva nahlížení do osobních spisů.
 - j. Další vzdělávání: Podporuje přiměřeným způsobem další vzdělávání a vydává k tomu potřebná pravidla.
 - k. Vyhodnocování: Ve spolupráci s Kabinetem vydává zásady a kriteria k vyhodnocování služby osob se služebním přidělením. Při stížnostech na způsob vedení úřadu duchovenskými členy zahájí potřebné kroky a opatření.
 - l. Laičtí kazatelé/laické kazatelky: Stanovuje požadovaná studia a doporučuje výročnímu zasedání duchovenských členů v plnoprávném spojení tyto osoby po přezkoumání potřebných předpokladů k uznání jako laické kazatele/laické kazatelky.

Čl. 635–639 (...)

Čl. 640 Komise pro archiv a dějiny

Při Výroční konferenci je **Komise pro archiv a dějiny** nebo jiný orgán, který se stará o tyto úkoly a udržuje spojení k odpovídajícím správním orgánům Centrální a Generální konference. Jméno, složení, úkoly a pracovní způsob komise upravuje Výroční konference odděleně.

Čl. 641 Komise pro křesťanskou jednotu a mezináboženské otázky

Ve Výroční konferenci je **Komise pro křesťanskou jednotu a mezináboženské otázky** nebo jiný orgán, který převezme tyto úkoly a bude udržovat spojení s odpovídajícími správními orgány Centrální a Generální konference. Jméno, složení, pracovní pole a způsoby práce Komise upravuje Výroční konference odděleně.

Čl. 642–644 (...)

Čl. 645 Komise pro média a práce na veřejnosti

Ve Výroční konferenci je **Komise pro Média a styk s veřejností** nebo jiný

orgán, který převezme tyto úkoly a bude udržovat spojení s odpovídajícími správními orgány Centrální a Generální konference. Jméno, složení, pracovní pole a způsoby práce Komise upravuje Výroční konference odděleně.

Čl. 646 Práce sester Evangelické církve metodistické

Ve Výroční konferenci je organizace pro práci sester podle řádu práce sester Evangelické církve metodistické nebo jiný orgán, který tyto úkoly převezme a bude udržovat spojení s odpovídajícími správními orgány Centrální a Generální konference. Jméno, složení, pracovní pole a způsoby práce Komise upravuje Výroční konference odděleně.

Čl. 647 Práce mužů Evangelické církve metodistické

Ve Výroční konferenci je organizace pro práci mužů podle řádu práce mužů Evangelické církve metodistické nebo jiný orgán, který tyto úkoly převezme a bude udržovat spojení s odpovídajícími správními orgány Centrální a Generální konference. Jméno, složení, pracovní pole a způsoby práce Komise upravuje Výroční konference odděleně.

Čl. 648 Práce s dětmi a mládeží

Ve Výroční konferenci je organizace pro práci s dětmi a mládeží podle vlastního řádu. Blížší stanoví Výroční konference odděleně.

Čl. 649 Mladí dospělí

Ve Výroční konferenci je organizace pro práci s mladými dospělými podle vlastního řádu. Blížší stanoví Výroční konference odděleně.

Čl. 650 Práce se seniory

Ve Výroční konferenci je organizace pro práci se staršími lidmi podle vlastního řádu. Blížší stanoví Výroční konference odděleně.

Čl. 651 – 655 (zvláštní služby v americkém kontextu)

Odstavec X. - Oblastní konference

Čl. 656. Oblastní konference

1. *Oblastní shromáždění duchovenských členů:* V oblasti existuje za předsednictví superintendenta/superintendentky oblastní shromáždění. Koná se nejméně jednou ročně. Tvoří je všichni duchovenští členové Výroční konference a další osoby se služebním přidělením v oblasti. Slouží k projednání teologických a církevních otázek a dalšího vzdělávání zaměstnanců („celoživotního“).
2. *Oblastní shromáždění laiků:* V oblasti existuje za předsednictví oblastního vedoucího/oblastní vedoucí laiků oblastní shromáždění laiků. Koná se nejméně jednou ročně. Tvoří je všichni laičtí členové Výroční konferen-

ce, jejich náhradníci/náhradnice, a/nebo farní vedoucí laiků z farností v oblasti. Slouží k projednání církevních otázek, školení, výměně zkušeností a budování vztahů přes hranice farností.

3. Obojí shromáždění mohou zasedat společně.

Čl. 657. Oblastní konference

1. Oblastní konference může být ustavena na základě rozhodnutí Výroční konference, k níž patří, a převzít úkoly, které na ni jsou přeneseny. Její složení je stanoveno Výroční konferencí. Schází se na pozvání superintendenta/superintendentky; pozvání má obsahovat dobu a místo.
2. Oblastní konference si může stanovit jednací pořádek. Protokoly o jednání předkládá Výroční konferenci k přijetí.
3. Může si ustavit Oblastní výbor pro ordinované služby, který se zodpovídá Výroční konferenci přes Komisi pro ordinované služby. Na doporučení oblastního výboru pro ordinované služby může přijmout kandidáty pro kazatelskou službu.
4. Se souhlasem Výroční konference může ustavit podle zákonů příslušné země právnické osoby, aby (*oblast*) uchovávala a spravovala základní vlastnictví a jmění a dbala o další práva a povinnosti, podle svých statutů. V takovém případě může Oblastní konference fungovat zároveň jako Valné shromáždění právnické osoby.

Čl. 658 Oblastní vedoucí laiků

1. Oblastní vedoucí laiků vede laiky oblasti. Oblastní vedoucí laiků se stará o školení zodpovědných laiků pro jejich službu ve sboru a církvi. Podporuje povědomí pro službu laiků jak ve sboru, tak také v rodinách, zaměstnání, obci i ve světě. Podporuje podíl laiků na plánovacích a rozhodovacích procesech ve Výroční konferenci, v oblasti a v místních sborech ve spolupráci se superintendentem/superintendentkou a kazatelem/kazatelkou.
2. Oblastní vedoucí laiků je volen/volena Výroční konferencí na příslušné čtyřletí. Způsob navrhování a maximální délky funkčního období určí Výroční konference.
3. Oblastní vedoucí laiků se pravidelně setkává se superintendentem/superintendentkou, aby projednávali situaci v oblasti, církvi a záležitosti služby.
4. Oblastní vedoucí laiků je členem Výroční konference a Oblastní konference a z titulu své funkce je laickým členem Rady oblasti v té oblasti, do níž náleží.
5. Oblastní vedoucí laiků je členem komise pro činnost laiků Výroční konference nebo odpovídajícího orgánu.

Čl. 659 – 665 (...) Konferenční struktury na rovině oblasti

Čl. 666 Oblastní výbor pro úřad superintendenta

Může existovat oblastní výbor pro úřad superintendenta k doprovázení superintendenta/superintendentky v jeho/jejích úkolech v oblasti. Složení a pracovní postupy upravuje Oblastní shromáždění.

Čl. 667 – 669 (...)

Čl. 690. Oblastní konference

1. Výroční konference Evangelické církve metodistické má v České republice a ve Slovenské republice tyto orgány:

Oblastní konferenci a Radu České oblasti

Oblastní konferenci a Radu Slovenské oblasti.

2. Oblastní konferenci tvoří všichni duchovenští a laičtí členové příslušných oblastí, laičtí členové Rad oblastí a další zástupci podle ustanovení Výroční nebo Oblastní konference (zástupkyně sester, zástupce mládeže apod.)

Svolává ji alespoň jednou za rok superintendent jmenovaný biskupem a předsedá jim. Určuje si svůj jednací řád a zabývá se všemi důležitými záležitostmi církevního života v oblasti. Volí na období jednoho až čtyř let Radu oblastí podle názoru Oblastní konference.

3. Biskup jmenuje superintendenta pro každou oblast. Superintendent je mocí svého úřadu předsedou Rady oblasti. Je prvním statutárním zástupcem církve ve své oblasti.
4. Oblastní konference rozhodují o tom, které rady, výbory a komise budou vytvořeny v příslušné oblasti.
5. Schvalují rozhodnutí Rady oblasti o převodech nemovitostí.
6. Radu oblasti tvoří vždy nejméně dva duchovenští členové a stejný počet členů laických. Superintendent může jmenovat i nehlasující členy rady – poradce.
7. Radu oblasti svolává předseda alespoň čtyřikrát ročně.
8. Oblastní konference volí do Rady oblasti místopředsedu nebo více místopředsedů; z nich první místopředseda je druhým statutárním zástupcem ECM v dané oblasti a je volen z duchovenských členů v plnoprávném spojení. Rozsah pravomocí určí organizační řád.
9. Rada oblasti spravuje finanční a majetkové záležitosti Evangelické církve metodistické ve své oblasti. Vybírá repartice a kontroluje hospodaření farností.

10. Každá Rada oblasti pečuje o farnosti a ústředí své oblasti a podporuje jejich činnost. Přijímá zaměstnance oblasti.
11. Rady oblastí podávají zprávy Výroční konferenci a příslušným Oblastním konferencím.
12. Rady oblastí připravují programy příslušných Oblastních konferencí.
13. Rada oblastí:
 - jmenuje dočasné administrátory neobsazených farností.
 - doporučuje Komisi pro ordinované služby vhodné osoby k volbě a potvrzování laických kazatelů.
 - Stará se o platy, bydlení a další potřeby odpovědných kazatelů ve svých oblastech.
14. Rady oblastí přispívají na pořádání Výroční konference Evangelické církve metodistické v České republice a ve Slovenské republice podle dohodnuté kvóty v rozpočtech obou oblastí.
15. Oblastní konference i Rady oblastí se řídí Řádem Evangelické církve metodistické a ostatními usneseními Výročních konferencí.
16. Evangelická církev metodistická v České republice se sídlem v Praze a Evanjelická církev metodistická, Slovenská oblasť v Slovenskej republike so sídlom v Bratislave jsou právníckými osobami.

KAPITOLA 5. - PRACOVNÍ OBLASTI CÍRKVE

Čl. 801.

Práce v církvi a skrze církev se děje kromě činnosti kazatelů a dalších spolupracovníků na plný úvazek prostřednictvím pracovních odvětví, laických organizací a rad, institucí a komisí.

Odstavec I. - Pracovní odvětví

Čl. 802.

Ustanovení o pracovních odvětvích platí pro Centrální a Výroční konferenci a také v oblastech, krajích a farnostech.

Sesterská rada

Čl. 803.

V Sesterské radě se sdružují ženy Evangelické církve metodistické. Sesterská

rada chce svým posláním a svou nabídkou oslovit ženy v církvi i mimo církev. Šířením evangelia a budováním církve Ježíše Krista spolupracuje na naplnění celkového poslání církve.

Čl. 804.

Úkolem Sesterské rady je:

1. zprostředkovávat podněty, které slouží růstu a prohlubování života víry;
2. spolupracovat na budování nosného společenství;
3. povzbuzovat ženy, aby daly své dary a schopnosti do služeb církve;
4. školit ženy pro misijní službu a odpovědnou spolupráci ve sboru;
5. dávat podněty pro odpovědnou službu ve společnosti podle Sociálních zásad;
6. podporovat misijní úkoly doma a v zahraničí prostřednictvím modlitby, finančních darů a osobní spolupráce;
7. shromažďovat a spravovat finanční prostředky pro svou činnost.

Sesterská rada udržuje vztahy s křesťanskými skupinami a organizacemi žen, zejména se Světovým svazem metodistických žen.

Čl. 805.

Organizace a způsob práce Sesterské rady jsou stanoveny směrnicemi. Ty podléhají schválení Výroční konference. Předsedkyně Sesterské rady je plno-právnou členkou Výroční konference, kde má hlasovací právo (srov. čl.25 Ústavy).

Čl. 806.

V každém čtyřletí se má konat v oblasti Centrální konference konzultace žen, které se účastní prezidentka a po jedné zástupkyni Sesterské rady z každé Výroční konference. Konzultace si zvolí exekutivu, kterou může Centrální konference potvrdit jako pracovní skupiny Sesterské rady.

Rada mužů

Čl. 807.

V Radě mužů Evangelické církve metodistické se sdružují všichni muži v církvi.

Čl. 808.

Účelem a cílem Rady mužů je:

- a) podporovat šíření evangelia a budování církve Ježíše Krista;
- b) zdůrazňovat význam kazatelského úřadu a jiných služeb na plný úvazek v církvi tak, aby se muži nechali povolávat do těchto služeb;
- c) vést muže ke křesťanské odpovědnosti ve všech životních oblastech a povzbuzovat je ke svědectví a službě ve všech oblastech veřejného života a ve světě;
- d) probouzet a podporovat zájem mužů o církevní, misijní a sociální projekty a povzbuzovat je, aby k tomu používali svá osobní obdarování a pracovní schopnosti a pomáhali při opatřování prostředků, potřebných k jejich uskutečňování.

Čl. 809.

Organizace a způsob práce Rady mužů jsou stanoveny směrnicemi. Ty podléhají schválení Výroční konference.

Čl. 810.

Předseda Rady mužů je plnoprávným členem Výroční konference, kde má hlasovací právo. Z moci svého úřadu je členem příslušného výboru Centrální konference.

Nedělní besídka

Čl. 811.

1. Cílem a účelem Nedělní besídky je seznamovat děti od nejtělejšího věku s Božím slovem.
2. Organizace a způsob práce Nedělní besídky jsou stanoveny směrnicemi. Ty podléhají schválení Výroční konference.

Dorost

Čl. 812.

1. Cílem a účelem dorostu je:
 - a) vhodným způsobem přibližovat dětem školou povinným Boží slovo a vést je k následování Ježíše Krista;
 - b) Přispívat k jejich tělesné zdatnosti, rozšiřování vědomostí a zručností a vytváření charakteru;
2. Organizace a způsob práce jsou stanoveny směrnicemi. Ty podléhají schválení Výroční konference.

Mládež

Čl. 813.

1. Cílem a účelem sdružení mládeže je:
 - a) shromažďovat mládež ke křesťanskému občanství;
 - b) svědčit jim o Ježíši Kristu jako Pánu a Spasiteli, povzbuzovat je k osobnímu rozhodnutí pro Krista a vést je k uvědomělému následování Krista v rodině, zaměstnání, ve volném čase, ve státě;
 - c) seznamovat je s misijními, sociálními a etickými úkoly a povzbuzovat je k aktivní spolupráci v církvi a ve světě.
2. Způsob práce a organizace jsou stanoveny směrnicemi. Ty podléhají schválení Výroční konference.

Abstinenční hnutí

Čl. 814.

Abstinenční hnutí Evangelické církve metodistické pracuje mezi dospělými, mládeží a dětmi. Může být organizováno jako právnická osoba podle zákonů státu.

Čl. 815.

Cílem a smyslem abstinenčního hnutí je:

- a) vysvětlovat nebezpečí alkoholu, nikotinu, zneužívání léků, drog a jiných narkotik;
- b) varovat před zneužíváním těchto prostředků a bojovat proti nim;
- c) doporučovat abstinenci;
- d) podporovat používání nealkoholických nápojů.

Článek 816.

Způsob práce a organizace jsou stanoveny směrnicemi. Ty podléhají schválení Výroční konference.

Odstavec II. - Organizace laiků

Čl. 821. Komise pro plánování a koordinaci

1. Komisi pro plánování a koordinaci tvoří konferenční vedoucí laiků, který jí předsedá, oblastní vedoucí laiků, předsedové oblastí a předsedové jme-

novaných pracovních odvětví. Může přizvat další osoby nebo je požádat o písemné nebo ústní stanovisko při dílčích pracovních úkolech.

2. Komise plánuje a koordinuje činnost pracovních odvětví v rámci programů, přijatých Výroční konferencí.
3. Na každém řádném zasedání Výroční konference podává zprávu o své činnosti a může předkládat návrhy pro budoucí činnost církve a jejích organizací.

Čl. 822. Konferenční vedoucí laiků

1. Konferenční vedoucí laiků má být volen na Výroční konferenci, následující po každé řádné Generální konferenci, na návrh komise pro plánování a koordinaci na dobu čtyř let. Účastní se Výroční konference jako její plnoprávný člen s právem hlasovat.
2. Stará se o to, aby byli laičtí delegáti na Výroční konferenci informováni o svých úkolech na konferenci a ve sboru, který zastupují. Dále se stará o to, aby se vhodnými informacemi o cílech a problémech konference probouzela a prohlubovala láska a pochopení pro záležitosti celé církve. Snaží se vést delegáty k samostatné a odpovědné spolupráci ve Výroční konferenci a ve sboru.
3. Zastupuje komisi u jiných organizací, jak to předpisuje církevní řád.

Čl. 823. Oblastní organizace

1. V každé oblasti je organizace laiků, do níž patří všichni farní vedoucí laiků.
2. Stará se o uskutečňování programů, odhlasovaných na Výroční konferenci a v komisi pro plánování a koordinaci.
3. V každé oblasti se koná zpravidla jednou do roka setkání spolupracovníků s cílem školit a informovat spolupracovníky všech pracovních odvětví ve sborech, sdílet zkušenosti a pěstovat obecenství přes hranice farností.

Čl. 824. Oblastní vedoucí laiků

1. Oblastní vedoucí laiků je volen na oblastním shromáždění farních vedoucích laiků před Výroční konferencí, následující po Generální konferenci, na dobu čtyř let a potvrzen Výroční konferencí. Na Výroční konferenci má poradní hlas.
2. Oblastní vedoucí laiků předsedá oblastnímu výboru laiků ve své oblasti.
3. Jako zástupce laiků je především ve styku s předsedou oblasti.

- 4 Každý rok podává zprávu na setkání spolupracovníků své oblasti a konferenčnímu vedoucímu laiků.

Odstavec III. - Rady, komise a instituce

Čl. 831.

1. K právům Výroční konference patří právo ustanovovat nebo vytvářet takové rady, komise a instituce, jaké považuje za nutné k co nejlepšímu splnění služby, která je jí uložena evangeliem Ježíše Krista a Řádem církve.
2. Pokud to je nutné nebo potřebné, může podle platných zákonů své země přiznat institucím Výroční konference právní subjektivitu.
3. Členové odpovědných rad takových institucí musí být po zvolení potvrzeni na následující Výroční konferenci.

Čl. 832.

1. Výroční konference stanoví počet členů, způsob voleb a volební orgány těch institucí, které jí jsou odpovědné, pokud zákony země nepředepisují jiný způsob.
2. Funkční období rad a komisí je zpravidla čtyřleté a shoduje se s funkčním obdobím členů Výroční konference.
3. Všechny rady, komise a instituce Výroční konference a další organizace, spojené s církví, mají být uváděny v jednom seznamu.

Odstavec IV. - Misie

Čl. 841.

1. Misie zahrnuje veškerou evangelizační a diakonickou službu církve.
2. Nositeli této služby jsou všichni členové církve.

Čl. 842. Komise pro zahraniční misii

1. Plánováním a prováděním služby církve mimo vlastní zemi může být pověřena komise pro zahraniční misii.
2. Orgány této komise pro zahraniční misii jsou odpovědné za to, aby se informacemi, shromážděními a speciálními akcemi pravidelně probouzel a podporoval v církvi zájem o poslání v zahraničí a byla získávána spolupráce a prostředky.
3. Cíle, způsob práce a organizace komise pro zahraniční misii jsou stanoveny směrnicemi. Ty podléhají schválení Výroční konference.

Čl. 843. Komise pro vnitřní misii

1. Úkoly ve vnitrozemí vykonávají odpovídající pracovní odvětví, komise a organizace církve. Různé pracovní skupiny lze sdružit v komisi pro vnitřní misii, která jejich práci koordinuje, plánuje a podporuje.
2. Cíle, způsob práce a organizace komise pro vnitřní misii jsou stanoveny směrnicemi, které podléhají schválení Výroční konference.

Odstavec V. - Sociální práce

Čl. 851.

1. Úkolem církve Ježíše Krista je zvěstovat Boží lásku slovem a činem. Proto patří diakonie k projevu podstaty a života církve.
Diakonie je právnickou osobou, kterou zřizuje Rada oblastí. Jejím statutárním orgánem je předseda nebo pověřený člen Rady Diakonie. Její činnost podrobně upravují Stanovy, schválené Výroční (Oblastní) konferencí.
2. Sociální práce církve zahrnuje sociální a diakonická zařízení církve.

Sociální instituce

Čl. 852.

1. Péči o mládež a o staré lidi se přisuzuje obzvláštní význam, což je vyjádřeno četnými domovy pro mládež a staré lidi.
Církev si uvědomuje odpovědnost za propuštěné vězně i za lidi bez domova. I pro ně zřizuje svá zařízení (střediska křesťanské pomoci, misijní střediska).
2. Tyto instituce se organizují podle předpisů Řádu církve a podle platných zákonů země a sledují výhradně všeobecně prospěšné a dobročinné účely. Účelným způsobem koordinují svou službu mezi sebou.
3. Pracovní způsob a organizace jsou stanoveny směrnicemi, nařízeními a statuty. Ty podléhají schválení Výroční konference.
4. Tyto instituce mají být přiměřeně zastoupeny v odpovídajících komisích Výroční konference.

Mateřské domy diakonek

Čl. 853.

1. Diakonie organizovaná na základě mateřských domů je podstatnou součástí diakonického působení církve. Mateřské domy diakonek jsou místem zvěstování a služby, odborného vyškolení a duchovního vystrojení, vyslání

a útočištěm. Praktikováním lásky k bližnímu sledují výhradně obecně prospěšné a dobročinné účely.

2. Společný život sester je utvářen podle řádu jednotlivého mateřského domu.

Čl. 854.

1. Každý mateřský dům diakonek tvoří sbor Evangelické církve metodistické. Může být připojen k některé farnosti nebo, je-li to účelné, být připojen jako samostatná farnost k Výroční konferenci.
2. Diakonky jsou spojeny s církví prostřednictvím mateřského domu.
3. Ředitelé mateřských domů diakonek musí být kazatelé Evangelické církve metodistické.

Čl. 855.

Mateřské domy diakonek účelným způsobem koordinují svou službu mezi sebou a s jinými diakonickými zařízeními.

Čl. 856.

Každý mateřský dům diakonek má vlastní právní subjektivitu podle platných zákonů země. Pracovní způsob a organizace jsou určeny statutárními předpisy.

Čl. 857.

Mateřské domy diakonek volí prostřednictvím svých správních orgánů svého ředitele z řad kazatelů církve po dohodě s příslušným biskupem. O jeho uvolnění rozhoduje Výroční konference.

Odstavec VI. - Vydavatelství

Čl. 881.

Církev pokládá rozšiřování Písma svatého, vytváření a rozšiřování dobrého písemnictví jakož i vydávání vhodných časopisů za důležité odvětví své činnosti.

Čl. 882.

1. Nakladatelství mají svou vlastní právní formu, odpovídající platným zákonům země. Musí být vedeny podle ekonomických zásad. Čistý zisk má být použit pro starobní zabezpečení kazatelů.
2. Jednotlivé podniky si volí svého ředitele, kterého potvrzuje Výroční konference. Ředitelé jsou členy Výroční konference s poradním hlasem.

3. Statuty, předpisy nebo směrnice podniků podléhají schválení Výroční konference.

Čl. 883.

Kazatelé jsou odpovědnými spolupracovníky nakladatelství ve svých sborech. Mají podporovat rozšiřování církevních časopisů a křesťanské literatury.

Část VI

DISCIPLINÁRNÍ A SMÍRČÍ ŘÁD

ÚVOD

Na základě článku 61 Ústavy církve platí pro duchovenské členy a další členy Evangelické církve metodistické následující Disciplinární a smírčí řád.

Disciplinárního řádu se má použít při takovém chování členů, které škodí církvi nebo ji ohrožuje, a to po vyčerpání všech ostatních pastoračních možností, a má sloužit:

- k objasnění poklesků,
- k nápravě těch, kdo pochybili,
- jestliže se ukáže, že toho dosáhnout nelze, umožnit, aby došlo k oddělení od takových členů.

Smírčí řád má pomoci urovnat spory mezi jednotlivými členy církve, aby se zabránilo škodlivým rozporům, které škodí společenství, nebo aby byly odstraněny.

V obojím případě slouží Disciplinární a smírčí řád k tomu, aby zvěstování Ježíše Krista a společenství (*connexio*) neutrpěly škodu. Kdo se dopustil poklesku nebo jednal protiprávně proti jinému členu, má v souladu s evangeliem mít možnost se navrátit pod osvobozující panství Ježíše Krista a jeho vedení, a tím i do společenství těch, kdo v něho věří. Z Boží milosti může být poklesek podnětem k novému spojení ve víře nebo v případě neochoty k odchodu z církve.

Takto mají chápat tento řád a používat jej ti, kdo zároveň nesmí zapomínat, že i oni stále potřebují Boží milost.

1) ROZSAH PLATNOSTI

Čl. 901.

Disciplinární a smírčí řád platí pro:

1. duchovenské členy Evangelické církve metodistické, jakož i pro kandidáty duchovenského úřadu;
2. další členy církve včetně laických kazatelů/kazatelek, pomocníků kazatele aj.

Ve všech ustanoveních tohoto řádu se pod *kazateli*, případně *členy církve* rozumí osoby, uvedené pod č. 1 a 2.

Pro biskupy platí ustanovení Book of Discipline Generální konference.

2) DISCIPLINÁRNÍ ZÁLEŽITOSTI

Čl. 902. Důvody obžaloby

Podnětem k použití Disciplinárního řádu jsou oznámení o případech, které mohou zdůvodnit obžalobu, a to v těchto případech:

1. Šíření učení, které je v rozporu s Články víry a dalšími naukovými normami církve.
2. Poklesky, které škodí službě církve Ježíše Krista.
3. Pohrdání Řádem církve, zneužití služebního postavení a zanedbávání církevní služby.
4. Nesmiřitelnost mezi členy církve nebo duchovenskými členy.
5. Právní postih členů církve nebo duchovenských členů před státními instancemi bez ohledu na Disciplinární a smírčí řád.

Čl. 903. Oznamování

Právo podat oznámení mají členové a duchovenští členové ECM.

Právo podat oznámení je promlčeno po uplynutí jednoho roku od chvíle, kdy se oznamující dověděl o činu a po deseti letech od činu samého. Promlčecí doba neprobíhá, pokud probíhá trestní řízení v této věci před řádným soudem.

Oznámení je třeba podat písemně, a to:

1. proti členu církve u příslušného odpovědného kazatele;
2. proti duchovenskému členu nebo členu církve, který má služební přidělení v církvi, u příslušného superintendenta;
3. proti superintendentovi u biskupa.

Čl. 904. Napominání a smíření

Cílem řízení je, aby se pokud možno zabránilo disciplinárnímu zákroku a aby se pomocí pastorační péče, jaká je v církvi obvyklá, čelilo nepřístojnosti a tak mohla být odstraněna.

Proto přizve příslušný příjemce oznámení s ohledem na pohlaví a církevní postavení obviněného jednoho nebo dva členy církve, aby obviněného upozornili na jeho jednání, které je v rozporu s Řádem, napomenuli ho, aby se polepšil,

a v případě jeho nesmiřitelného postoje vůči třetímu člověku ho přiměli ke smíření s ním.

Tomu, kdo podal oznámení, se výsledek tohoto napomínacího řízení dá na vědomí. Nedojde-li se k žádnému výsledku a nebo se podatel oznámení s výsledkem nespokojí, může ten, kdo oznámení přijal, sám nebo na žádost oznamujícího dát podnět k vyšetřování.

Čl. 905. Vyšetřovací řízení

Vyšetřování má za úkol zjistit skutkovou podstatu, aby mohlo dojít k disciplinárnímu řízení nebo k jeho zastavení. Vyšetřování zahájí ten, kdo přijal oznámení, po marném napomenutí a smířícím řízení, a to buď z vlastního rozhodnutí nebo na žádost oznamujícího.

Vyšetřovací výbor se tvoří takto:

1. U duchovenských členů: ze tří duchovenských členů, které spolu se třemi náhradníky volí Výroční konference na dobu čtyř let.
2. U jiných členů církve: ze dvou členů církve, které vybere superintendent ze členů vyšetřovací komise, zvolených Farními konferencemi, kteří bydlí blízko obviněného, a jednoho duchovenského člena, kterého jmenuje případ od případu.

Každá Farní konference volí na čtyři roky jednoho člena vyšetřovací komise a jednoho náhradníka.

Vyšetřovací komise postupuje podle svobodného uvážení, musí však obžalovanému, žalujícímu a příslušnému odpovědnému kazateli dát příležitost k osobnímu slyšení.

Řízení může být zastaveno jen při jednomyslnosti komise. Není-li řízení zastaveno, formuluje komise obžalobu, která musí být předána obviněnému a právnímu zástupci církve, aby k ní zaujali postoj, případně jmenovali svědky a jiné důkazné prostředky, a to ve lhůtě dvou týdnů.

Čl. 906. Kárné řízení

Kárný výbor se tvoří takto:

1. U duchovenských členů: z pěti duchovenských členů, které volí Výroční konference ze svého středu spolu s pěti náhradníky, a to na čtyři roky.
2. U jiných členů církve: ze tří členů církve, které vybere superintendent ze členů kárné komise, volených Farními konferencemi, a ze dvou kazatelů, volených podle odstavce 1.

Každá Farní konference volí na čtyři roky jednoho člena a jednoho náhradníka kárné komise.

Nikdo nemůže v tomtéž případě náležet zároveň k vyšetřovacímu výboru a ke kárnému výboru.

Čl. 907. Odvolací řízení

Odvolací výbor se tvoří takto:

1. U duchovenských členů: z pěti duchovenských členů a pěti náhradníků, zvolených z jejich středu na čtyři roky Centrální konferencí.
2. U jiných členů církve: ze tří členů církve a dvou duchovenských členů, kteří jsou spolu s odpovídajícím počtem náhradníků voleni Výroční konferencí na čtyři roky.

Kdo působil ve vyšetřovacích nebo v kárných orgánech, nemůže být členem odvolacího výboru pro tentýž případ.

Čl. 908. Společná ustanovení pro vyšetřovací, disciplinární a odvolací řízení

Všeobecné předpisy pro vyšetřování, disciplinární řízení a řízení odvolací.

- A. Nestačí-li počet duchovenských členů Výroční konference k řádnému ustavení vyšetřovacího a kárného výboru podle čl. 905,1. a čl. 906,1, může Výroční konference zvolit jednoho vyšetřovatele a jednoho náhradníka a kárný výbor sestávající ze tří členů a tří náhradníků. Je-li i tak počet duchovenských členů příliš malý, je třeba zvolit chybějící členy z jiné Výroční konference.
- B. Vyšetřovací, kárný a odvolací výbor si volí své předsedy ze svého středu. Předseda řídí jednání. Jeho podstatný obsah musí zapisovat přizvaný zapisovatel. K jednání musí být obviněný pozván nejpozději deset dní předem s poukazem na to, že lze jednat a rozhodovat i v jeho nepřítomnosti. Jednání nejsou veřejná. Výbor ovšem může dovolit superintendentovi/superintendentce, odpovědnému kazateli/kazatelce a jiným členům církve, aby byli přítomni. To neplatí pro poradu o konečném rozhodnutí.
- C. Obviněný je vyslechnut před kárným a odvolacím výborem, a to po přečtení obžaloby, případně odvolacího spisu, za nepřítomnosti svědků, pokud se k tomu chce vyjádřit. Potom proběhne průkazné řízení výslechem jednotlivých svědků, čtením spisů a předkládáním věcných důkazů, přičemž je třeba dát obžalovanému a právnímu zástupci církve příležitost ke kladení otázek a zaujetí postoje.

Při zachování práv obžalovaného a právního zástupce církve mohou svědky vyslyšet i jednotliví členové výboru. Po průkazném řízení mají slovo: jako

první zástupce církve, pak obžalovaný nebo jeho obhájce; v odvolacím řízení stěžovatel jako první. Obžalovaný má poslední slovo. Potom se výbor odebere k poradě o konečném rozhodnutí. Ke každému rozhodnutí, které je v neprospěch obžalovaného, je nutná dvoutřetinová většina.

D. Rozhodnutí může znít:

1. osvobození od obžaloby;
2. udělení důtky;
3. a) u duchovenských členů: vyloučení z členství Výroční konference;
b) u jiných členů církve: zbavení, případně dočasné zastavení služby nebo úřadů_v církvi;
4. vyloučení z církve.

V případě finanční škody má být viník odsouzen k náhradě.

Rozhodnutí je možné buď hned ohlásit nebo oznámit účastníkům písemně s odůvodněním. Obžalovaného je třeba poučit o přípustných právních opatřeních. Rozhodnutí s odůvodněním musí být doručeno účastníkům do dvou týdnů po posledním jednání.

E. Odvolací lhůta a lhůta pro kasační stížnost proti odvolacímu rozhodnutí činí měsíc od doručení zdůvodněného rozhodnutí.

K zahájení právních opatření je oprávněn obžalovaný, jeho obhájce a právní zástupce církve, pokud příslušná strana má stížnost. Předseda instance právního opatření je oprávněn učinit použití právního opatření závislým na přiměřené záloze ke splacení výloh.

Čl. 909. Řízení kasační

Při nedostatečích řízení, kterými byl výsledek řízení ovlivněn, nebo při právním omylu je proti rozhodnutí odvolacího výboru přípustná kasační stížnost právní radě Centrální konference.

Právní rada může pouze rozhodnutí potvrdit nebo zrušit a vrátit odvolacímu výboru, pro nějž je pojetí právní rady závazné.

Čl. 910. Právní zástupci

Právní zástupce církve se ujímá obžaloby při ukončení vyšetřovacího řízení a zastupuje učení a Řád církve při disciplinárním, odvolacím a kasačním řízení. Může zastávat i právní stanovisko odchýlné od obžaloby. On a čtyři zástupci z různých oblastí Centrální konference jsou voleni na čtyři roky.

Obžalovaný si může v řízení disciplinárním, odvolacím a kasačním přizvat obhájce, který musí být členem ECM. Ve zvláště těžkých případech může předseda vyšetřovacího výboru připustit spolupráci obhájce už při vyšetřovacím řízení.

Čl. 911. Různé

Odmítnutí členů kárného a odvolacího výboru nebo právní rady Centrální konference pro zaujatost je třeba uplatnit nejpozději jeden týden po zjištění, jaké složení má výbor pro příslušný případ. O odmítnutí rozhoduje příslušný výbor bez toho, kdo byl odmítnut. Jsou-li ze stejného důvodu odmítnuti všichni členové výboru, rozhoduje nejbližší vyšší instance. Vystoupením obviněného nebo obžalovaného z církve nebo jeho smrtí končí řízení; totéž platí o žalobách proti vykonávání služby duchovenského člena, jestliže složí svůj úřad nebo vystoupí z Výroční konference. Žaloby pro nesmiřitelnost se při stažení žaloby zastavují.

Čl. 912. Omilostnění

Všechna právoplatná rozhodnutí v disciplinárním může Výroční konference dvoutřetinovou většinou změnit udělením milosti.

3) SMÍRČÍ ŘÍZENÍ

Čl. 913. Rozsah použití

Vznikne-li mezi dvěma nebo více členy církve spor v nějaké civilní právní záležitosti a nemohou-li účastníci spor sami urovnat, jsou povinni přednést svou záležitost smírčímu soudu. Odmítne-li účastník smírčí řízení, je možné vůči němu zahájit disciplinární řízení, pokud příslušná Farní konference neprohlásí, že odmítnutí je z důležitého důvodu oprávněné.

Čl. 914. Smírčí řízení

Smírčímu řízení předchází pokus odpovědného kazatele o smíření. Je-li jedním z účastníků duchovenský člen, nastupuje na místo odpovědného kazatele superintendent.

Smírčí soud tvoří dva a dva soudcové, určení oběma stranami, a předseda, kterého si oni zvolí. Smírčí soudci musí být členy ECM a nesmějí mít na výsledku sporu žádný osobní nebo finanční zájem. Pro rozhodčí výrok je nutná absolutní většina hlasů smírčích soudců. Nepodřídí-li se účastník sporu smírčímu výroku, může smírčí soud navrhnout disciplinární řízení. Pro smírčí řízení platí jinak předpisy práva podle příslušného státu.

Čl. 915. Výhrada

Použití státních instancí místo smírčího řízení nebo vedle něho je přípustné tam, kde to je nezbytně nutné k zachování zákonných promlčecích lhůt.